Sandra Brown

Texas Lucky

1

Avea să aibă necazuri şi, la naiba, nu avea starea de spirit pentru aşa ceva. Lucky Tyler, aşezat pe un scaun de bar, avea în față un ai doilea pahar de whisky cu apă. Deranjat din nou de rîsul aspru, masculin, ce venea dintr-un colț al tavernei, se uită nervos peste umăr să vadă cine era acolo.

- Ştiam că Micul Alvin o să pună laba pe ea, spuse barmanul.

în loc de răspuns,Lucky scoase doar un mîrîit.

întorcîndu-se din nou la băutura lui, îşi băgă capul între umeri şi se lăsă şi mai mult în poziția lui ghemuită pe scaunul de bar. Se gîndi că, dacă dama n-ar fi urmărit să-i atragă atenția Micului Alvin sau a oricărui altui tip, n-ar fi venit în salon singură.

A descrie locul acela ca pe un salon, ar fi fost un eufemism, se gîndi el. Locul era un fel de speluncă, nimic altceva. Nu avea nici o particularitate care să ridice localul la un nivelul superior unui simplu loc de băutură; nu era decît o speluncă ordinară.

Se deschisese în epoca avîntului economic, în urmă cu circa cincizeci de ani. Mai înainte, barul avusese o stea strălucitoare de neon, la uşa din față; cîndva, avusese apă curentă, servise băuturi alcoolice de contrabandă bătăuşilor, căutătorilor de petrol şi doamnelor nopții care îi consolau cînd puțurile se dovedeau seci sau le luau banii cînd dădeau de aurul negru.

Taverna de la şosea nu avusese un nume pe atunci, un nume de care să-şi poată aminti cineva, după cum nu avea nici acum. Localnicii o ştiau ca „locul acela", cînd spuneau: „Ne întîlnim în locul acela, după lucru, la un pahar". O frecventau atît bărbații respectabili, cît şi ceilalți.

Dar o femeie respectabilă nu intra nici moartă înăuntru. Dacă o femeie intra în locul acela, o făcea pentru un singur şi unic motiv. în momentul în care o femeie singură apărea în uşă, începea sezonul de vînătoare. Era de la sine înțeles.

Din această cauză, Lucky nu era prea preocupat de situația femeii care era agățată de Micul Alvin şi de unul dintre cei mai antipatici însoțitori ai lui, Jack Ed Patterson.

Totuşi, cînd un alt hohot de rîs izbucni din colț, Lucky îşi întoarse din nou privirea. Cîteva lucruri îl izbiră pentru că erau neobişnuite. O sticlă de bere cu gîtul lung stătea pe masa ciobită, de plastic, în fața unei femei, iar alături era un pahar plin pe jumătate. Un pahar? Probabil că îl ceruse ea, pentru că în locul acela sticlele cu gîtul lung nu se serveau cu un pahar alături, nici măcar unei femei. Curios lucru că ea ceruse un pahar.

Nu era nici împopoțonată. A, era bine, adevărat, dar avea un machiaj clasic, iar îmbrăcămintea îi era scumpă şi elegantă. Nu era o damă oarecare din

oraş, ieşită la pescuit, sau măcar o gospodină în căutarea unei distracții după o zi de lucru sau ca să se răzbune pe un soț neatent. Nu o putea caracteriza şi asta Îl intriga.
- De cît timp e aici? îl întrebă el pe barman.
- A intrat cu o juma' de oră înaintea ta. O cunoşti? Lucky dădu din cap a negație.
- Atunci i-al naibii de sigur că nu-i de p-aei. Barmanul chicoti, dînd să se înțeleagă că Lucky
ținea o contabilitate mai corectă a populației feminine locale, decît Biroul de Recensămînt. Ceea ce era adevărat.
- Cum a intrat şi a comandat berea, toți s-au uitat spre ea ca muştele la miere. Sigur că toți ceilalți s-au dat deoparte, cînd Micul Alvin i-a arătat mai mult decît un interes trecător.
- Da, e un adevărat Don Juan, nu-i aşa? zise
Sandra Brown
Lucky sardonic.
Micul Alvin fusese poreclit astfel pentru că era ultimul din cei opt copii ai familiei Cagney. înalt de aproape doi metri, cîntărea o sută cincizeci de kilograme, puse de cînd părăsise Liga Națională de Fotbal, în urmă cu cîțiva ani.
Jucase în prima linie de fundaşi la Denver Broncos, cînd a dat naştere unui conflict în cadrul ligii. Un atac de-al lui îl lăsase pe un jucător de la Dolph.ins cu vederea neclară, bîlbîială la vorbire şi pînă la urmă acesta fusese scos la pensie.
Atacul fusese atît de inutil de dur, încît şi Micul Alvin suferise de o dislocare a umărului. Conducerea echipei a folosit accidentarea lui ca motiv pentru a nu-i prelungi contractul, la sfîrşitul sezonului respectiv, dar se făceau speculații că direcțiunea era bucuroasă de această scuză, ca să scape de el.
După suspendare, Micul Alvin se întorsese acasă, în Texasul de Est, şi îşi reluase firul vieții de unde-l lăsase cu ani în urmă, drept cel mai josnic bătăuş din Milton Point. El încă se mal considera un supererou al fotbalului american.
în seara aceea, nici farmecul lui dubios şi nici faima lui nu aveau nici un efect asupra femeii pe care îşi pusese ochii.
Chiar din partea opusă a salonului întunecat, plin de fum,.Lucky vedea că ea devenea tot mai agitată, cu flecare minut care trecea.
Balada lui George Straight care urla la tonomat îl împiedica să audă vorbele pe care le schimbau între ei, dar cînd Micul Alvin puse o mînă zdravănă pe umărul femeii, dispăru orice îndoială în privința felului cum se simțea ea, în legătură cu această Inițiativă romantică. Ea se dădu în lături şi întinse mîna spre poşetă. încercă să se strecoare afară din separeu, dar cele o sută cincizeci de kilograme ale Micului Alvin Cagney, împreună cu cele ale acolitului său, Jack Ed Patterson, care fusese închis nu demult la

închisoarea de stat din Huntsville pentru atac cu armă ucigătoare, îi blocară ieşirea.
Lucky oftă. Avea să fie nevoit să facă ceva în legătură cu treaba asta şi al naibii să fie dacă avea chef. Avusese o săptămînă de iad. Afacerile nu mergeau, iar scadența unui împrumut era la distanță doar de cîteva săptămîni. Susan dădea a înțelege că vrea un inel cu diamant pe mîna stîngă. Ultimul lucru de care avea nevoie era un incident cu un cuplu de nemernici, ca Micul Alvin şi Jack Ed.
Dar dacă persoana hăituită ar fi fost sora lui mai mică, Sage? Ar fi dorit să creadă că un tip cumsecade i-ar fi venit în ajutor. Desigur, Sage era destul de deşteaptă ca să nu se bage într-o situație fără ieşire, ca asta. Dar nu poți refuza să aperi virtutea unei femei, doar pentru că a făcut o prostie.
Tatăl lui le-a băgat în cap, lui şi lui Chase, fratele său mai mare cu un an şi jumătate, Că atunci cînd o doamnă spune nu unei propuneri, răspunsul este nu. Punct. Nu se pun întrebări. Femeia nu e prea amabilă dacă atrage un tip şi apoi îşi schimbă părerea în ultimul moment, dar dacă a spus nu, răspunsul este, totuşi, fără echivoc. Iar mama sa se aştepta ca el să trateze cavalereşte fiecare femeie, chiar dacă era de calitate inferioară.
încă îi mai suna în urechi, de cîte ori îşi amintea, morala pe care i-o făcuse mama sa în clasa a noua,-cînd povestise acasă bîrfa delicioasă că Drucilla Hawkins „o făcuse" sîmbăta anterioară. Ceea ce se întîmplase pe bancheta din spate a maşinii albastre, Dodge, a prietenului ei, fusese subiect de discuție pentru întreaga şcoală.
Pe Laurie Tyler nu o interesau amănuntele picante ale căderii în dizgrație a domnişoarei Hawkins. Ea îi atrăsese atenția fiului ei mai mic că ar fi fost mai bine să nu aplece urechea la defăimarea reputației unei fete, indiferent cît de demnă de încredere ar fi fost sursa bîrfei. Fusese admonestat să trateze fiecare femeie - şi reputația ei - cu respect şi demnitate. Fusese o morală atît de arzătoare, că şi-o amintea şi acum, după aproape douăzeci de ani, la vîrsta coaptă de treizeci şi doi de ani.
Mai mormăi o înjurătură în şoaptă şi dădu peste cap restul băuturii. Unele lucruri trebuie să le faci, indiferent dacă-ți plac sau nu. Apărarea unei femei împotriva Micului Alvin şi a lui Jack Ed era unul dintre aceste lucruri.
Mai întîi îşi desprinse un picior, apoi pe celălalt, de pe cercul de crom din jurul scaunului de bar. Lucky se răsuci pe scaunul maroniu de vinilin, ros şi netezit de atît de multe funduri încît nu le mai puteai ține socoteala.
- Ai grijă, Lucky, îl atenționa barmanul. Au băut toată după-amiaza. Ştii cît de netrebnic devine Micul Alvin cînd e beat. Jack Ed are şi el, probabil, cuțitul la îndemînă.
- Eu nu caut scandal.
- Poate că nu, dar dacă te bagi în treburile Micului Alvin, o să ai scandal.
Se părea că toată lumea din locul acela mirosea scandalul, pentru că, în momentul în care Lucky îşi părăsi scaunul de la bar, clinchetul jocurilor de noroc tăcu, pentru prima dată după atîtea ore. Numeroasele jocuri video

încă mai țiuiau, bîzîiau şi pîlpîiau ca un caleidoscop de culori electronice, dar cei care se jucau la ele se întoarseră curioşi, atraşi de schimbarea bruscă a atmosferei. Era ca liniştea plină de aşteptare dinaintea unei furtuni.
Băutorii de la bar şi cei care ocupau separeuri îşi încetară conversațiile pentru a urmări mersul legănat al lui Lucky prin sală, spre separeul unde femeia îi cerea Micului Alvin, bine dispus, să se dea la o parte din drumul ei.
- Vreau să plec imediat.
Pe Lucky nu-l înşela calmul liniştit din vocea ei. Ochii ei treceau cu nervozitate de la un bărbat la celălalt. Jack Ed nu avea statura Micului Alvin dar, în felul lui, era şi el intimidant. Avea ochi de dihor şi rînjetul tăios, ascuțit, al unui şacal. Nici ei nu credeau în falsa ei sfidare, cum nu credea nici Lucky.
- Cum de te grăbeşti aşa tare, drăguțo? spuse gîngurit Micul Alvin. Se aplecă atît de mult spre ea, încît ea se retrase în colțul separeului. Abia începe distracția.
Jack Ed chicoti văzînd cît de uşor şi inteligent se descurcă prietenul său în vorbe. Rîsul lui se frînse, cînd îl auzi pe Lucky în spatele iui.
- Nu cred că doamna se amuză, nicidecum, Alvin. Micul Alvin se răsuci, cu toată grația, agilitatea şi
temperamentul unui taur care a fost tras tare de coadă. Lucky stătea cu degetul mare după cureaua pantalonilor, cu o mînă încovoiată neglijent pe şold, iar cu cealaltă sprijinită de etajera pentru pălării, făcută din alamă pătată şi montată la capătul separeuiui vecin. îşi ținea picioarele încrucişate în dreptul gleznelor. Zîmbea drăgălaş. Doar înclinarea capului cu părul blond închis şi răceala ochilor lui albaştri negau tonul prietenos al vocii sale.
- Şterge-o, Tyler. Nu-i treaba ta.
- A, ba cred că este. Deoarece o halcă de carne proastă ca tine se pare că nu-i place doamnei. De altfel, mai e încă destul vînat iiber, nu-i aşa?
Lucky se uită în jos spre femeie, îi adresă un zîmbet cald şi îi făcu uşor cu ochiul, lucruri pentru care multe femei îşi pierduseră judecata şi, odată cu ea, îmbrăcămintea.
- Bună. Ce mai faci?
Micul Alvin îşi mormăi dezaprobarea şi făcu doi paşi greoi spre Lucky, pe care îl întrecea cu cîțiva centimetri în înălțime şi cu vreo cincizeci de kilograme în greutate. Lansă brusc un pumn cît un jambon în capul lui Lucky.
Lucky, în ciuda nepăsării prefăcute, era încordat şi pregătit pentru atac. Fentă repede spre stînga, ferindu-se de lovituri şi, în acelaşi timp, îl pocni pe Jack Ed sub bărbie, cu cotul. Toată lumea din local auzi dinții de lup ai acestuia pocnindu-se unii de alții.
Jack Ed se prăbuşi peste cea mai apropiată maşină de joc, care porni cu un clinchet de clopoței.
După ce scăpă temporar de Jack Ed, Lucky se răsuci la timp ca să- şi îndrepte ochiul drept chiar în drumul pumnului drept al lui Alvin. Lucky

fusese lovit în cap de un cal la vîrsta de doisprezece ani. Lovitura îl lăsase lat. Dar nu-l duruse chiar atît de tare ca pumnul lui Alvin.
Tot trupul i se cutremură de durerea loviturii. Dacă ar fi avut timp să se gîndească la ea, stomacul lui s-ar fi revoltat şi ar fi scos afară două pahare de whisky cu apă. Dar după cum stăteau lucrurile, ştia că trebuia fie să intre din nou în luptă, fie să moară în mîinile înfuriate ale Micului Alvin Cagney.
Cei din bar îl încurajau să continue, în afară de cei care se temeau de represalii din partea lui Alvin. Ştiind că nu avea de partea lui decît dexteritatea şi viteza, îşi lăsă capul în jos şi îşi repezi umărul în burta lui Alvin, dezechillbrîndu-l pe bărbatul mai masiv.
Un țipăt brusc îl atenționa de revenirea lui Jack Ed. Răsucindu-se, abia avu timp să-şi sugă stomacul, înainte ca Jack Ed să-l atingă cu infamul lui cuțit. El îl lovi peste mînă pe Jack Ed, aruncîndu-i cuțitul, apoi îi dădu o lovitură în mărul lui Adam cu muchia mîinii. Acesta se prăvăli peste o masă care se prăbuşi la podea. Jack Ed se lăți lîngă ea, pierzîndu-şi cunoştința, zăcînd într-o băltoacă de bere şi sticle sparte,
Lucky se întoarse din nou să se confrunte cu Alvin. Arătînd ca uriaşul provocat dintr-o poveste de Frații Grimm, fostul fundaş stătea încovoiat într-o poziție de atac.
- Opriți-vă!
Femeia ieşise din separeu. Cu mîiniie în şolduri, li se adresa, furioasă, amîndurora, deşi Lucky era singurul care îi acorda atenție. Ochii Micului Alvin erau roşii de furie. Nările lui se îngustau şi se lărgeau ca nişte foaie gemene.
- Dă-te la o parte, altfel o s-o pățeşti! îi strigă Lucky.
- Vreau să vă opriți Vă comportați ca...
Micul Alvin, acordîndu-i tot atîta atenție cît unei muşte nesuferite, îşi repezi o mînă spre ea, lovind-o peste buze, încît îi dădu sîngele. Ea căzu pe spate.
- Fiu de cățea, mîrîi Lucky. O brută care loveşte o femeie nu merită o luptă dreaptă. Ridicînd un picior încălțat cu gheată, îl lovi cu ură pe celălalt bărbat în dreptul organelor genitale.
Pe moment Micul Alvin rămase nemişcat, uimit, parcă ținut în picioare de răsuflarea privitorilor. Apoi se apucă de regiunea lovită şi căzu în genunchi, făcînd să se clatine sticlăria din toată clădirea. în cele din urmă, se răsturnă cu fața înainte în băltoaca de bere, alături de Jack Ed.
Lucky trase cîteva guri de aer şi îşi pipăi cu mîna ochiul umflat. Se apropie bățos de femeie, care încerca să-şi oprească sîngerarea buzei cu un şervețel de hîrtie.
- Te simți bine?
Ea înălță capul şl se uită urît la el, cu ochii ei verzi, vioi. Lucky, care se aştepta la lacrimi, admirație şi revărsare de mulțumiri, fu uluit văzînd pe fața ei o adevărată duşmănie.
- Mulțumesc mult, zise ea, sarcastic. Mi-ai fost de mare ajutor.
-Ce...

- Lucky, îl strigă barmanul, vine şeriful.
Lucky scoase un oftat, văzînd distrugerile provocate de bătaie. Mesele şi scaunele răsturnate făceau ca localul să arate ca bîntuit de furtună. Sticle sparte, bere vărsată şi scrumiere răsturnate făceau pe podea o mizerie dezgustătoare, în care mai zăceau încă cele două trupuri lovite.
Iar femeia nerecunoscătoare, a cărei onoare o apărase în prostie, era furioasă pe ei.
în unele zile, indiferent cît de tare te-ai strădui, nimic nu-ți merge cum trebuie. Punîndu-şi mîiniie în şolduri, lăsîndu-şi capul să-l cadă în față, mormăi:
- La dracu !

2

Şeriful Patrick Bush clătină din cap descurajat, uitîndu-se la Micul Alvln şi la Jack Ed. Alvin se rostogolea dintr-o parte în alta, gemînd şi ținîndu-şi mîinile între picioare; din fericire, Jack Ed era fără cunoştință.
Şeriful manevra chibritul dintr-un colț în altufal gurii şi se uită în sus la Lucky, de sub "borul lat al pălăriei Stetson.
- Ei, cum de te-ai repezit şi le-ai făcut aşa ceva băieților ăstora?
- Trebuia să-mi dau seama că eu am să fiu vinovatul, mormăi Lucky, trecîndu-şi degetele prin părul des şi dîndu-l în lături de pe frunte. Şeriful arătă spre mijlocul lui Lucky.
- Eşti rănit?
Abia atunci observă Lucky că avea cămaşa tăiată şi îi atîrna desfăcută. Cuțitul.lui Jack Ed lăsase o dungă roşie, subțire, peste stomacul lul.
- Nu-i nimic.
- Ai nevoie de ambulanță?
- Pe naiba, nu. îşi tampona sîngele cu cămaşa ruptă. ^
- începeți să curățați locul, comandă şeriful adjuncților săi. întorcîndu-se spre Lucky, întrebă:
- Ce s-a întîmplat?
- S-au dat la ea şi ei nu i-a plăcut.
Bush se uită la^ femeie, care stătea în apropiere, fierbînd în tăcere. încercase să plece mai devreme, dar i se spusese să rămînă pe loc, pînă venea şeriful să-i pună cîteva întrebări.
- Vă simțiți bine, doamnă?
Şeriful se uita cu îngrijorare la buza ei. Era puțin umflată, dar nu mai sîngera. în ciuda grosimii neobişnuite a buzelor, acestea erau strînse într-un mic zîmbet,
- Mă simt perfect. Eram bine şi cînd Sir Galahad, aici de față, şi-a asumat sarcina să se amestece.
- îmi pare rău, sări Lucky. Credeam că te ajut.
- Să mă ajuți? Numeşti asta ajutor? îşi desfăcu larg brațele ca să arate daunele aduse locului.N-ai făcut decît să creezi o harababură fără rost.

- Adevărat, Lucky? întrebă şeriful.
Abia controlîndu-şi nervii în timp ce se uita furios la femeie, Lucky zise:
- întreabă martorii.
Şeriful îi luă la rînd pe cei din jur. Toți fură de acord cu versiunea lui Lucky despre ce se întîmplase. Femeia le aruncă fiecăruia pe rînd o privire disprețuitoare.
- Sînt liberă să plec acum? îl întrebă ea pe şerif.
- Cum ați fost lovită la buză, doamnă?
- Gorila mi-a făcut asta, spuse ea, făcînd semn din cap spre Micul Alvin, confirmînd astfel relatarea lui Lucky cu privire la rănirea ei.
- Ce treabă aveai aici?
- De ce n-ai întrebat şi ce făceau ei aici? ripostă ea, făcînd un gest spre bărbații care o înconjurau.
- Ştiu ce făceau ei aici, replică Bush. Dar tu?
- Beam bere, răspunse ea scurt.
- l-ai atras cumva pe bărbații ăştia, sau nu? Ştii, le-ai făcut cu ochiul, ai flirtat, chestii din astea?
Nici măcar nu se osteni să răspundă, se uită doar fix la el, vizibil indignată că-i sugerase aşa ceva. După aprecierea lui Pat Bush, nu arăta ca o tîrfă tipică de bar. în cei douăzeci de ani de cînd deținea funcția de şerif, potolise prea multe bătăi în baruri ca să nu poată recunoaşte o damă care provoca scandal cînd vedea vreuna.
Asta nu era tipică. îmbrăcămintea ei nu era provocatoare. Nici comportarea ei. în loc să atragă atenția bărbaților, mai curînd emitea avertismente ca „Nu atingeți" şi se părea căjiu te puteai apropia de ea mai uşor ca de o femelă arici.
Mai mult din curiozitate decît din alte motive, întrebă:
- Eşti de pe-aici?
- Nu, din afara oraşului.
- Şi ce căutai aici?
- Eram doar în trecere prin Milton Point, răspunse ea evaziv, în drum spre şoseaua interstatală.
Şeriful Bush îşi împinse pălăria în față ca să-şi poată scărpina ceafa pe sub ea.
- Ei bine, doamnă, data viitoare cînd mai treci prin oraş, găseşte-ți alt loc unde să bei o bere, un loc mai potrivit pentru doamne.
Lucky scoase un sunet sfornăli, nepoliticos, care voia să spună că nu credea că i se potriveşte deosebirea.
- Am să țin seama de asta, şerife.
îi mai aruncă lui Lucky o privire de gheață. Apoi, punîndu-şi pe umăr poşeta, se îndreptă spre uşă.
- Nu vrei să faci plîngere pentru lovitura de la buză? strigă după ea şeriful Bush.
- Vreau doar să plec de-aicl.

îndreptîndu-se hotărîtă spre uşă, ieşi în înserarea care se lăsa, fără să privească înapoi.
- Cățea nerecunoscătoare, mormăi Lucky.
- Ce înseamnă asta? întrebă şeriful, aplecîndu-se spre Lucky.
- Nimic. Trebuie s-o întind şi eu.
Privind prin fereastra prăfuită, o văzu urcîndu-se într-o maşină mică, roşie, cu un număr pătrat străin, care semăna cu oricare altul.
- Ține caii în frîu, Lucky, spuse supărat şeriful Bush. Te-am avertizat ultima oară că, dacă te mai amesteci în vreo bătaie...
- Pe asta n-am început-o eu, Pat.
Deşi Pat Bush acționa în funcția sa oficială, Lucky i se adresa ca unui prieten de familie ce era, unul care îl legănase pe Lucky pe genunchi cînd era încă în scutece. Aşa încît, deşi Lucky respecta uniforma lui Pat, nu era intimidat de ea.
- în cine ai încredere? în mine sau în ei? întrebă el arătînd cu mîna spre cei doi bărbați bătuți.
- Maşina roşie ieşea în şoseaua cu două benzi, roțile din spate stîrnind un nor de praf. Pierzîndu-şi răbdarea, Lucky îl înfruntă din nou pe Pat, care ținea un ochi atît de vigilent asupra băieților Tyler, încît foarte puține dintre escapadele lor îi scăpaseră.
El îi prinsese pe Chase şi pe Lucky, cînd erau copii, furînd mere de la supermagazinul A & P, răsturnînd toalete portabile de la un teren de foraj într-o noapte de sărbătoarea tuturor sfinților, sau vomitînd după prima lor sticlă de whisky, în spatele peluzei, la stadionul de fotbal. în timp ce-i condusese acasă, le făcuse o morală serioasă despre urmările nefaste ale beției, înainte de a-i preda tatălui lor pentru „îndrumare" părintească. Fusese purtător al coşciugului la funeraliile lui Bud Tyler, cu doi ani în urmă, şi plînsese la fel de tare ca oricare membru al familiei.
- Sînt sub arest sau nu? îl întrebă acum Lucky.
- Pleacă de-aici, spuse supărat şeriful. Am să aştept pînă se trezesc ticăloşii ăştia, li împunse, pe Micul Alvln şi pe Jack Ed, cu vîrful ghetei lui din piele de şarpe. Fă ceva inteligent în schimb şi nu te arăta în calea lor o zi, două.
- Bineînțeles.
- Şi ai face mai bine s-o laşi pe mama ta să se uite la tăietura asta.
- N-are nimic.
Grăbit, Lucky aruncă pe bar o hîrtie de cinci dolari care să acopere costul băuturii lui şi țîşni pe uşă. Observase că maşina roşie o luase spre vest, pe şosea, şi îşi aminti că femeia spusese că se îndreaptă spre şoseaua interstatală care era la cîțiva kilometri distanță. Sări în maşina lui, un Mustang decapotabil, şi o luă după ea, într-o urmărire ca-n filme.
Domnişoara Nu m-atinge n-o să scape scuturîndu-se de el în felul ăsta. îşi riscase viața pentru ea. Doar norocul şi rapiditatea mişcării îl feriseră să încaseze mai mult decît doar vîrful cuțitului lui Jack Ed. Ochiul îi era umflat,

aproape închis acum, iar capul şi-l simţea de parcă se fora prin el. Va arăta ca nalba zile întregi, din cauza păsăricil aceleia roşcate, nerecunoscătoare. Avea părul roşu? se gîndi el. Da, un fel de roşcat. Roşu închis, maroniu. Acaju.
Cum o să le explice mamei şi lui Chase ceva despre mutra lui stîlcită, cînd exact azi-dimineaţă maică-sa îi atrăsese atenţia să-şi ţină nasul foarte curat? Compania de Foraj Tyler era ameninţată de faliment, dacă nu puteau convinge banca să-i lase să plătească doar dobînda şi să prelungească datoria principală pe încă şase luni, cel puţin. Lucky nu trebuia să fie văzut prin oraş, cu un ochi vînăt. Cine să vrea să acorde credit unui scandalagiu?
- De cînd a murit tata, spusese Chase în dimineaţa aceea, toată lumea s-a îndoit că tu şi cu mine vom putea conduce Compania de Foraj Tyler la fel de bine ca el.
- La naiba, nu-i vina noastră că preţul ţiţeiului a scăzut drastic şi a rămas atît de mic.
Era un argument care nu avea nevoie să fie rostit. Piaţa petrolului în degringoladă şi efectul ei dezastruos asupra economiei texane nu erau din vina lor, totuşi ei sufereau consecinţele. Echipamentele de foraj Tyler, închiriate, fuseseră atît de inactive în ultimele luni, încît ei glumeau spunînd că ar trebui să le pună la păstrare cu naftalină.
Fraţii erau în căutarea febrilă a unei idei de diversificare a activităţii, care să le dea de lucru şi să le aducă un venit. între timp, banca devenea tot mai intolerantă în legătură cu acordarea de împrumuturi. Deşi majoritatea membrilor comitetului de conducere erau prieteni de-o viaţă, nu-şi puteau permite să simpatizeze cu ei la infinit, cînd atîtea bănci din întreaga ţară, şi mai cu seamă din Texas, eşuau.
- Singurul lucru pe care-l putem face, spusese Chase, este să le arătăm intenţia de a le plăti cînd vom putea înviora afacerea şi să ne ferim de neplăceri.
- Această ultimă remarcă mi se adresează mie, bănuiesc.
Chase zîmbise binevoitor către fratele său mai tînăr.
- Acum, cînd eu m-am aşezat şi am o soţie iubitoare, tu eşti motanul familiei. Tu eşti cei care se presupune că-ţi faci de cap.
- Ei, s-ar putea ca treaba asta "să ia sfîrşit, remarcase, nefericit, Lucky.
Fratele lui, agăţîndu-se de referirea voalată, îl întrebase:
- Ce face Susan?
Amintindu-şi acum de ea, Lucky gemu. Sau poate gemuse pentru că atunci cînd făcu virajul ca să urce spre intrarea pe şoseaua interstatală şi băgase în viteză, tăietura de pe stomac i se deschisese din nou şi începuse să-l doară.
- La naiba cu femeia aia, înjură el, în timp ce acceleră la refuz decapotabila, ca să micşoreze distanţa dintre el şi luminile de poziţie pe care le urmărea. Nu era sigur ce avea să facă atunci cînd o va prinde din urmă. Probabil că nimic mai mult decît să-i ceară să-i prezinte scuze pentru felul distant în care

se purtase cu el, după ce îşi riscase viaţa şi integritatea corporală ca să o apere de atacuri sexuale.
Totuşi, gîndindu-se la felul disprețuitor cu care îl privise, de parcă ar fi fost o gumă de mestecat lipită de talpa pantofului, îşi dădu seama că nu va obține uşor scuzele ei. Nu părea a fi tipul de pisicuță.
Femeile. Erau pacostea şi încîntarea lui. Nu putea trăi cu ele. Dar era al naibii de sigur că nu putea trăi fără ele. Se jurase de multe ori că se va abține, mai ales după amoruri deosebit de distrugătoare, dar ştia că era un jurămînt pe care nu şi-l va ține niciodată.
îi plăceau femeile - îmbrăcămintea lor, nimicurile lor, mirosul lor. îi plăceau chicotelile şi lacrimile lor şi, deşi adesea îl enerva, îi plăcea atenția lor deosebită pentru amănunte. îi plăcea la ele tot ce le deosebea de el, începînd cu obiceiul lor înnebunitor de a plăti cu mărunțiş ca să nu schimbe o hîrtie, pînă la felul în care era construit trupul lor. După părerea competentă a lui Lucky, poate că lucrul cel mai bun pe care-l crease Dumnezeu vreodată era pielea femeii.
De exemplu, tînăra aceea divorțată din Marshall. Era o plîngăcioasă şi putea să se smiorcăie pînă cînd sunetul vocii ei devenea la fel de neplăcut ca scîrțîitul unghiilor pe o tablă de şcoală. Singurul moment cînd nu se plîngea de ceva era cînd se aflau în pat. Acolo torcea.
O altă legătură a lui, dintre cele mai recente, fusese cu o femeie ahtiată după aur. Dacă nu-i aducea un dar de fiecare dată cînd se întîlneau, oricît de neînsemnat, se simțea ofensată. Doar ore întregi de dragoste puteau s-o aducă din nou la o stare de spirit bună. Apoi, era funcționara de la magazin. în pat era inteligentă şi inovatoare. în afara acestuia, nu era nici măcar atît de deşteaptă cît un stîlp de telegraf.
Susan Young era exact opusul. Era inteligentă. Poate chiar prea deşteaptă. El bănuia că ea nu-i acorda favoruri sexuale nu din cauza unor principii morale, ci pentru că voia să-l vadă stînd la altar, îmbrăcat în smoching şi uitîndu-se cum intră ea pe intervalul Bisericii Metodiste, într-o rochie lungă albă, în ritmul marşului nupțial din Lohengrin.
După discuția descurajatoare cu Chase din dimineața aceea, Lucky îşi menținuse întîlnirea de la prînz cu Susan, în casa în care locuia cu părinții ei. Tatăl ei, George, era directorul băncii care dăduse împrumutul Companiei de Foraj Tyler. Ei locuiau într-o casă impresionantă în centrul oraşului, pe o peluză de un acru şi jumătate, perfect îngrijită. De îndată ce camerista curăță masa, George se întoarse la bancă, iar doamna Young se scuză şi plecă sus, lăsîndu-l pe Lucky singur cu Susan.
El o trăsese în brațe şi o sărutase. Lingîndu-şi buzele după ce se desprinseseră, el oftă.
- E mai bună decît prăjitura cu căpşuni a Clarei, spuse el, referindu-se la somptuosul desert pe care-l servise bucătăreasa.
- Uneori, cred că tot ce vrei de la mine sînt sărutările.

Privirea lui o măsura de sus pînă jos, remarcînd supărarea ei afectată şi sînii mici, neruşinați, care îi împungeau bluza. Acoperi unul cu mîna.
- Nu-i asta tot ce vreau. Susan se îndepărtă de el.
- Lucky Tyler, poartă-te cum trebuie. Mama e sus şi Clara e în bucătărie.
- Atunci să mergem în altă parte, sugeră el într-un moment de inspirație.
Casa lor era oficială şi sumbră şi îi amintea în mod neplăcut de o casă funerară, ceea ce punea capăt atmosferei romantice. în acest mediu nu era de mirare că Susan se opunea.
- Trebuie să plec cu maşina spre Henderson în după-amiaza asta, să mă întîlnesc cu un tip pentru afaceri. De ce n-ai veni cu mine?
Ea refuză cu o clătinare încăpățînată din cap.
- Conduci prea repede. Cu capota deschisă, părul îmi flutură în toate direcțiile.
- Draga mea, cu ce am eu în gînd, oricum o-să se zburlească, lungi el cuvintele, trăgînd-o din nou spre el. De data aceasta, ea participă mai activ la sărut. Cînd se desprinseră să respire, Lucky era înfierbîntat şi gata.
Atunci, Susan îi potoli excitarea, menționîndu-l pe tatăl ei.
- Promite-ml că nu te enervezi dacă-ți spun ceva. Experiența îl învățase că aceste vorbe prefațau de
obicei ceva ce avea să-i enerveze, dar, oricum, îi promise. Ea nu i se uită în ochi ci se juca cu nasturii de la cămaşa lui.
- Tata e îngrijorat de faptul că eu îmi petrec cu tine atît de mult timp.
- De ce? Mi s-a părut destul de politicos la masă.
- El e întotdeauna politicos. Totuşi, în ultima vreme, nu e bucuros că ieşim împreună.
- De ce nu?
- Tu ai o anumită reputație, ştii asta. O reputație despre care fete cuminți ca mine nici nu trebuie să ştie.
- A, da? Nu fu chiar atît de cuminte, cînd mîna lui i se aventură pe sub fustă şi îi mîngîie interiorul coapselor.
- M-a întrebat care sînt intențiile tale şi eu a trebuit să-i spun în mod cinstit că nu ştiu.
El era deja plictisit de tema cu George Young şi intrase în transă din cauza pielii netede pe care o mîngîia, dar cuvîntul „intenții" declanşa alarma în mintea lui. îşi retrase mîna şi se dădu cîțiva paşi mai departe de ea. în timp ce obținu atenția lui totală, îşi dezvoltă ideea.
- Desigur, tata nu discută cu mine afacerile lui de la bancă, spuse ea, cu bătăi calculate ale genelor, dar am o impresie clară că se teme să prelungească un împrumut unui bărbat care încă nu e aşezat. Adică, ştii tu, căsătorit şi toate celelalte.
Lucky îşi consultă repede ceasul de la mînă.
- Vai, e tîrziu. Dacă nu pot să te conving să vii cu mine, trebuie să o pornesc. Nu vreau să pierd întîlnirea. Se îndreptă spre uşă.
- Lucky?

- Hmm?
Venind în fața lui şi înconjurîndu-i gîtul cu brațele, îşi arcui pieptul spre el. Se înălță pe vîrfuri şi, cu buzele la urechea lui, îi şopti:
- Tata ți-ar prelungi, desigur, împrumutul, dacă ai face parte din familie.
El îi adresă un zîmbet fals şi se retrase repede, după ce îi promise să vină la ei la cină, la şapte treizeci seara. Nu era pregătit pentru căsătorie. Nici cu Susan. Nici cu alta. Pentru mult timp încă.
îi plăcea destul de mult Susan. Voia să se culce cu ea, mal ales pentru că nu reuşise încă să o facă. Era răsfățată şi ar fi fost un iad să conviețuieşti cu ea. în plus, bănuia că~ nu ar fi o iubită chiar atît de grozavă. Se gîndea că, pentru ea, sexul ar fi o formă de plată şi nu o plăcere.
Lui îi plăceau femeile dornice, active şi care se bucurau de pat la fel de mult ca şi el. Să fie al naibii dacă şi-ar fi dorit o soție care face o favoare în schimbul alteia, sau una care îşi retrage privilegiile dormitorului pînă nu obține ce vrea.
Nu, ştia că Susan Young îl va respinge pînă cînd el va cădea în genunchi şi îi va cere mîna. Dar nu se va întîmpla aşa ceva.
Şi, de îndată ce va putea ajunge la un telefon, avea de gînd să sune şi să anuleze întîlnirea de la cină. Ea va fi supărată, dar era al naibii de sigur că el nu putea să apară la cină la familia Young cu fața aşa cum arăta acum.
- Femei, mormăi el dezgustat cînd viră la ieşirea din şosea, în spatele maşinii mici, roşii.

3

Lucky se opri în parcare, la circa nouăzeci de secunde în urma femeii. Complexul de lîngă şosea cuprindea un motel în formă de U, cu două etaje, un restaurant care se lăuda cu cea mai bună friptură de pui din stat - lucru de care el se îndoia serios - o benzinărie cu zeci de pompe şi un magazin mixt de băuturi şi de diverse alte lucruri.
Ea intrase în restaurant. Prin geam, Lucky urmări o chelneriță care o instala la o masă. în scurt timp, i se aduse ceva ce părea un sandviş asortat. Cum putea
Sandra Brown
ea să se gîndească ia mîncare? El se simțea ca dracu'. Nici nu putea fi vorba să mănînce.
Coborînd din maşină uşor şi ținîndu-se mai departe de" fereastră ca ea să nu-l vadă, se duse şchiopătînd spre magazin.
- Ce ți s-a întîmplat, omule? Te-a lovit un camion greu?
- Cam aşa ceva, îi răspunse Lucky funcționarului vesel care îi calculă costul cumpărăturilor. Luase o sticlă mică de whisky, o cutie de aspirine şi o friptură crudă. Pentru că halca cenuşie se înverzise pe la margini, fusese ieftinită. Nu era potrivită pentru consum, dar, oricum, nu asta avea el în gînd.
- Tipul celălalt arată mai bine sau mai rău? întrebă funcționarul curios.
Lucky îi zîmbi strîmb.

- Arată bine, dar se simte cu mult mai rău. întorcîndu-se la maşină, se lăsă în scaunul
îmbrăcat în piele albă, în spatele volanului, desfăcu sticla şi iuă trei aspirine cu prima înghiţitură de whisky. Tocmai despacheta carnea urît mirositoare, cînd o văzu pe femeie ieşind din restaurant. Pentru că anticipase ce bine va fi cînd avea să pună carnea rece pe ochiul care pulsa, înjură în şoaptă cînd întinse mîna spre portieră, gata să o deschidă.
Totuşi, se opri, văzînd că ea merse pe alee şl intră în biroul de recepţie a! motelului. După cîteva minute, ieşi cu o cheie a unei camere.
Lucky aşteptă pînă cînd ea dădu înapoi şi porni cu maşina, după colţ, apoi o urmă. Ocoli clădirea exact la timp ca să o vadă intrînd într-o cameră de la parter, cam la mijlocul aripii de vest a motelului.
Lucrurile se îndreaptă, se gîndi el cu satisfacţie, în timp ce trăgea Mustangul în parcare. Prefera ca această confruntare a lor să aibă loc în particular. De aceea nu o urmase în restaurant. Fără să vrea, ea îi făcea jocul.
Băgîndu-şi în buzunarul pantalonilor cheile maşinii şi luînd carnea, aspirinele şi sticla de whisky cu el, se îndreptă spre uşa pe care tocmai o închisese în urma ei şi bătu.
Şi-o putea închipui oprindu-se din ceea ce făcea şi uitîndu-se curioasă la uşă, înainte de a se duce, precaută, să deschidă. El rîse în dreptul vizorului.
- Poţi să deschizi uşa, ştiu că mă recunoşti.
Uşa fu larg deschisă. Dar ea arăta ca o rachetă gata de lansare.
- Ce cauţi aici?
- Păi, lungi el sunetele, te-am urmărit şi, dacă te-ai oprit aici, am venit şi eu.
- De ce m-ai urmărit?
- Pentru că am nevoie de ceva din partea ta.
La început, uluită, ea îl privi de aproape. Aerul ei pierdut era foarte satisfăcător. Nu era chiar atît de dură cum voia să o creadă toată lumea.
Totuşi, vocea ei era destul de aspră cînd întrebă:
- Despre ce anume e vorba?
- Despre scuze. Pot să intru?
Din nou, răspunsul lui o uimi aşa încît nu reacţiona imediat cînd el se mişcă spre uşă. Totuşi, cînd •piciorul lui calcă peste prag, ea întinse o mînă în pieptul lui.
- Nu! Nu poţi intra. Crezi că sînt nebună?
- S-ar putea. Altfel, de ce ai fi intrat în locul acela singură?
- Care loc?
El se uită în jos la mîna ei întinsă pe pieptul lui. Ea o luă repede.
- Locul acela. Barul, unde ţl-am apărat în mod curajos onoarea, în după-amiaza asta.
- Onoarea mea nu avea nevoie de apărare.
- Ar fi avut nevoie, dacă Micul Alvin şi-ar fi pus labele lipicioase pe tine.
- Bărbatul acela mic cu mutră de nevăstulcă?

- Nu. Ăla-i Jack Ed. Jack Ed Patterson. Micul Alvin e celălalt, căruia i-ai spus „gorila". Vezi, îi spun Micul
-Alvin pentru că...
- Totul e foarte interesant, dar eu vreau doar să uit totul. Fii sigur că nu aveau nici o şansă să-şi pună „labele lipicioase" pe mine. Aveam situația sub control.
- Chiar aşa? întrebă el, zîmbindu-i de parcă ar fi spus că nu o crede nici un minut, dar îi admiră îndrăzneala.
- Chiar aşa. Acum, te rog să mă scuzi...
- Ah. Puse mîna pe uşa pe care ea era gata să i-o închidă în nas. încă nu am primit scuzele.
- Bine, spuse ea cu nervozitate, dîndu-şi deoparte o şuviță de păr castaniu-roşcat pe care ar fi vrut să pună şi el mîna. îmi cer scuze pentru... pentru...
- Pentru că nu mi-ai mulțumit cum se cuvine că te-am salvat.
Scrîşnind din dinți, ea sublinie fiecare cuvînt.
- Pentru că nu ți-am mulțumit cum se cuvine că mai salvat.
Sprijinindu-şi umărul de tocul uşii, se uită printre gene la ea.
- Mă mir cum de nu cred că spui asta cu sinceritate?
- Ba da. Zău că da. O spun din străfundul bătrînei mele inimi. Punînd mîna dreaptă în partea stîngă a pieptului, ea îşi flutură genele în timp ce făcu un j'urămînt. Dacă mă mai loveşte cineva într-un bar vreodată, tu vei fi primul pe care-l voi chema să mă apere. Te voi recomanda chiar şi prietenelor mele fragile. Ce spui de o asemenea recunoştință?
Ignorîndu-i sarcasmul, el ridică mîna şi îi atinse coljul gurii cu vîrful degetului arătător.
- îți sîngerează din nou buza.
întorcîndu-se cu spatele spre el, ea se repezi în cameră şi se aplecă peste măsuța de toaletă ca să se uite în oglindă.
- Nu sîngerează!
Cînd se întoarse din nou, Lucky era înăuntru, stînd cu spatele sprijinit de uşa închisă, rîzînd ca un motan vagabond care tocmai a zărit un şoricel.
, Ea se ridică dreaptă şi zise cu o voce mult prea calmă:
- Să nu faci una ca asta. Te avertizez că sînt capabilă să mă apăr. Am să fac un asemenea scandal încît o să se dărîme clădirea. Ştiu să folosesc forța fizică. Am să...
Lucky începu să rîdă.
- Ce crezi că aveam de gînd, să te violez? Tot ce vreau este să aud nişte scuze sincere, apoi plec. între timp, am să-ți folosesc patul un minut.
Punînd pe noptieră sticla de whisky, aspirina şi carnea împachetată, stătu într-un picior, în timp ce-şi scotea gheata, apoi scăpă şi de a doua în acelaşi mod. Se întinse pe pat şi aranja ambele perne, oftînd uşurat cînd îşi lăsă capul pe ele.
- Dacă nu ieşi de aici în clipa asta, strigă ea furioasă, am să chem direcțiunea, am să chem poliția!

- Vrei, te rog, să te linişteşti? îmi pulsează capul. Şi ce s-a întîmplat cu toată autoapărarea cu care mă amenințai? Scoțînd carnea din ambalajul de plastic, o puse pe ochiul lovit. Dacă aduci paharele, am să-mi împart băutura cu tine.
- Nu vreau whisky de la tine!
- Bine. Dar ai putea să-mi aduci un pahar, te rog?
- Foarte bine, dacă nu vrei să pleci, o să plec eu. Ea merse spre uşă şi o deschise. Un clinchet o
făcu să se răsucească. Cheile maşinii ei atîrnau de un deget al lul Lucky.
- Nu încă, domnişoară... cum te cheamă?
- Du-te dracului! urlă ea, trîntind uşa s-o închidă din nou.
- Hm. Ți-au dat numele după mama sau după tata?
- Dă-mi cheile. întinse mîna.
- Nu înainte de a-ți cere scuze. în timp ce aştept, ce-ai zice de paharul ăla?
Făcu semn din cap spre măsuța de toaletă, unde erau o frapieră pentru gheață şl două pahare împachetate în hîrtie sterilă.
- Dacă vrei un pahar, poți să ți-l iei singur.
- Bine. Oftă. Dar cînd încercă să se ridice, pielea de pe stomac i se întinse şi rana de la cuțit se deschise iar. Strîmbîndu-se, căzu înapoi pe perne. Cînd se uită la mîna pe care o dusese reflex la locul respectiv, era pătată de sînge proaspăt.
Ea scoase un mic țipăt şi veni repede lîngă pat.
- Eşti într-adevăr rănit!
- Credeai că mă prefac? Lucky zîmbea, dar buzele lui erau palide şi încordate. Şi nu prea obişnuiesc să umblu cu o cămaşă făcută ferfeniță.
- Eu... eu n-am crezut... Se opri. N-ar trebui să te duci la spital?
- O să fie în regulă, cînd o să se închidă şi o să rămînă închisă.
Aplecîndu-se peste el,- ea îi ridică marginea cămăşii tăiate. întinderea tăieturii o făcu să-şi țină răsuflarea. Nu era adîncă, dar se întindea de sub mamela stîngă pînă la cureaua pantalonilor, în partea dreaptă. în unele locuri, părul maroniu de pe corp era năclăit cu sînge uscat. Linia subțire, roşie, sîngera.
- Asta se poate infecta, dacă nu e îngrijită. El abia avu timp să înregistreze hotărîrea de pe chipul ei, cînd ea spuse:
- Mai bine scoate-ți cămaşa.
El ezită; ca să-şi scoată cămaşa, trebuia să lase jos cheile ei. Ea simți motivul ezitării şi spuse cu asprime:
- N-aş părăsi un bărbat care e lovit şi rănit.
Lucky dădu drumul cheilor ei pe noptieră, îşi descheie nasturii de la cămaşă si se ridică suficient ca să şi-o tragă peste umerii lați. Ea îl ajută, aruncînd neglijent pe podea îmbrăcămintea sfişiată şi uitîndu-se fix la rană.
- Mizerabilul ăla mititel, spuse ea cutremurîndu-se.
- Jack Ed? Da, e o adevărată ladă de gunoi. Mă simt uşurat că flirtul tău cu el n-a fost nimic serios.

- Eu nu flirtam, iar tu ştii asta, zise ea supărată. Plecînd de lîngă pat, se duse în baia alăturată. Un moment mai tîrziu, se întoarse cu un prosop-mic muiat în apă caldă. împingîndu-i şoldul cu al ei, se aşează pe pat lîngă el şi-i aplică prosopul pe tăietură. El inspiră brusc.
- Te doare? întrebă cu un ton blînd.
- Ce întrebare prostească.
- îmi pare rău, dar trebuie într-adevăr curățată. Dumnezeu ştie pe unde a umblat cuțitul ăla.
- N-aş vrea nici măcar să ghicesc.
înainte, fusese prea furios pe ea ca să accepte că arăta foarte bine. Acum o făcea. îşi purta părul, castaniu-roşcat, lung pînă la umeri şi lăsat liber şi încerca, probabil, să-i controleze tendința naturală de a se încreți. Ochii verzi îi supravegheau acum rana cu simpatie, dar ştia din proprie experiență că ochii aceia puteau fi la fel de reci ca o clanță de alamă în ianuarie.
Fața ei slabă avea pometi bine definiți, dar o gură cu buza de jos moale şi plină. în calitate de cunoscător şi cu o vastă experiență în materie de buze, le recunoscu imediat ca fiind extrem de plăcute la sărutat. Buza de jos, plină, era o dovadă clară că era o femele cu o natură senzuală.
Şi ăsta era, probabil, un lucru pe care ea încerca să-l controleze. încerca să-l reprime purtînd haine de comandă, care nu ascundeau complet un corp demn de remarcat. Nici voluptuos. Dar nici slăbiciune de manechin de modă. Subțire, dar curbat. Picioarele erau spectaculoase. Era nerăbdător să o vadă fără jacheta de la costum, cu nimic altceva care să-i acopere sînii, decît bluza de mătase pe care o purta pe sub jachetă.
Era obişnuit cu succesul, dar femeia asta avea să fie o provocare excitantă, ceva rar, care nu apărea în fiecare zi. La naiba, n-a avut niciodată una la fel ca ea. S-ar putea să fie nevoie să adapteze regulile jocului în continuare.
- Gum te cheamă?
Ea ridică spre el ochii adînci, verzi ca pădurea.
- D-D-Dovey.
- „D-D-Dovey"?
- Adevărat, sări ea defensiv. Ce, nu-ți place?
- Ba nu. Doar că nu observasem înainte că te bîlbîi. Sau poate vederea pieptului meu gol te-a făcut să ai o'dificultate de vorbire?
Brusc, el dori ca fața ei să-l mîngîie părul de pe piept.
- Nu prea, domnule...?
- Lucky.
- Domnul Lucky?
- Nu, sînt Lucky.
- Cum adică?
- Vreau să spun că numele meu este Lucky Tyler.
- Ei bine, pot să te asigur, domnule Tyler, că pieptul dumitale gol mă lasă rece.
El nu o crezu şi zîmbetul care îi ridică un colț al gurii exprima lucrul ăsta.

- Spune-mi Lucky.
Ea întinse mîna după sticla de whisky de pe noptieră şi o ridică, de parcă ar fi închinat.
- Ei bine, Lucky, norocul tău s-a sfîrşit.
- Cum?
- Ține-ți respirația.
înainte ca el să poată inspira suficient, ea aplecă sticla şi picură alcoolul peste tăietură.
El răcni între cei patru pereți cu vorbe nepotrivite a fi rostite cu glas tare, cu atît mai puțin să fie urlate.
- Ah, Doamne, ah, drace, ah...
- Limbajul dumitale nu se potriveşte unui gentleman, domnule Tyler.
- Am să te ucid. Nu mai turna porcăria aia... Auu!
- Te comporți ca un copil mare.
- Ce dracu' ai de gînd să faci, să mă arzi?
- Să ucid microbii.
- La naiba! Mă omori pe mine. Fă ceva. Suflă deasupra.
- Asta n-ar face decît să se împrăştie microbii.
Ea îşi lăsă capul peste mijlocul lui şi suflă uşor de-a lungul tăieturii. Răsuflarea ei îi făcea vînt pe piele şi-i răcorea arsurile din rana deschisă. Picături de whisky se adunaseră în fîşia mătăsoasă cu păr, de sub buricul lui. Rîulețe curgeau pe sub cureaua pantalonilor. Ea le opri cu vîrful degetelor, apoi, fără să se gîndească, linse băutura de pe propria ei piele. Cînd îşi dădu seama ce făcuse, sări dreaptă în sus.
- E mai bine acum? întrebă ea răguşit.
Texas! Lucky
Cînd ochii albaştri ai lui Lucky se întîlniră cu ai ei, parcă se închisese un circuit electric. Atmosfera era încărcată. Cu un ton asemănător cu al ei, spuse:
- Da, mult mai bine. Dar data viitoare atenționează-mă, e în regulă?
- Cred că asta a fost suficient pentru prevenirea oricărei infecții.
- Aş fi preferat să risc infectarea. Deşi, adaugă cu voce scăzută, faptul că ai suflat peste mine, merită.
Pentru că vorbele lui o jenau, îşi ridică din nou pavăza militantă.
- Ochiul tău arată îngrozitor.
Carnea crudă zăcea acum pe pernă, unde se rostogolise cînd ea l- a surprins cu dezinfectatul cu whisky. Ea o apucă între degetul mare şi arătător, ținînd-o la distanță.
- Pute pînă la cer.
Punînd-o înapoi în ambalajul de plastic, o înfăşură bine şi o aruncă în coşul de gunoi.
- Rămîi unde eşti. Mă duc să iau nişte gheață. Luînd cu ea frapiera de plastic, ieşi din cameră.

Lui Lucky îi plăcu şi aspectul ei din spate. Pulpe frumoase, fund frumos. Dacă nu s-ar simți atît de rău!
Dar se simțea tare rău. în timpul bătăii, un val de adrenalină îl făcuse să nu simtă fiecare lovitură. Acum, începeau să-l doară locuri unde nici nu-şi amintea să fi fost lovit. Capul îi pulsa tare. Se simțea şi amețit, probabil de la combinația aspirinei cu ultimele înghițituri de whisky.
Aşa încît, deşi gîndul de a o topi pe Dovey era fermecător, trebuia să se mulțumească doar cu fantezia. Nu avea nicicum o condiție fizică pentru a-l duce mai departe.
Ea se întoarse cu vasul cu gheață şi umplu mijlocul unui alt prosop cu cîteva cuburi mici. îndoind colțurile deasupra, îl aduse la pat şi îi puse cu blîndețe pe ochi acest înlocuitor al pungii cu gheață.
- Mulțumesc, mormăi el somnoros, dîndu-şi seama că putea fi şi puțin beat, nu numai rănit. Mîna ei era atît de reconfortantă şi răcoroasă, ca a mamei lui, cînd era bolnav şi avea febră. Prinse mîna iui Dovey cu a lui şi şi-o apăsă pe obrazul încins.
Ea şi-o retrase şi, cu o voce de profesoară, spuse:
- Poți rămîne doar pînă scade umflătura.
Un comentariu crud îi veni în minte, dar rezistă să nu-l rostească. Ea nu ar aprecia acum gluma deocheată. în plus, o referire la umflarea altui organ din trupul lui ar putea fi exact lucrul care ar face-o să-i dea afară.
- Nu cred că mă mai duc undeva în seara asta, spuse el. Mă simt ca-n iad. Asta-i tot ce vreau. Să zac aici. Nemişcat şi liniştit.
- Bună idee. Ppți avea camera asta. Am să iau eu alta. «¦
- Nu! exclamă f\, dislocînd compresa cu cjheață. Vreau să spun că |u pot să-ți iau camera.
- Nu te îngrijorai. E achitată. E cel mai mic lucru pe care-l pot face, după tot ce ai făcut pentru mine în după-amiaza asta.
- Nu sînt îngrijorat de bani, spuse el tăios. Dar măcar acum recunoşti că te-am scăpat de Micul Alvin si Jack Ed?
- Ca acum să te dai tu la mine?
- Ă?
- M-ai „scăpat" de ei, dar tu nu eşti cu nimic mai bun. Doar că tehnica ta e mai şlefuită.
- Tu crezi...crezi... se bîlbîi el. Tu crezi că vreau să împart camera asta ca să... Fii serioasă, doamnă. Arăt că aş fi în situația de a avea o legătură sexuală?
El îi urmări privirea de-a lungul trupului şi îşi dădu seama că arăta a fi capabil de sex. Era fără cămaşă, fără ghete şi trîntit în mijlocul unui pat de motel. Recentele sale fantezii foarte vii îi creaseră o umflătură în spatele şlițului, pe care spera ca ea să nu o observe.
Imediat, căzu înapoi pe perne, cu un geamăt prelung, nu întru totul prefăcut, şi îşi puse din nou gheață pe ochi. Fluturîndu-şi mîna cu greutate, spuse:
- Du-te. Fă ce vrei. Eu o să mă simt bine.

O urmări cu ochii întredeschişi cum îşi lua geanta şi se îndreptă spre uşă.
- Toate rănile mele sînt, probabil, externe, mormăi el, cînd ea puse mîna pe clanță.
Ea se întoarse.
- Crezi că ai putea avea şi ceva intern?
- De unde naiba să ştiu eu? Nu sînt doctor. îşi aşează o mînă pe o parte. Am avut impresia că simt o umflătură aici, dar probabil că nu e nimic. Nu vreau să te rețin mai mult.
, Punînd jos geanta, ea reveni lîngă pat şi se aşează cu arțag pe marginea saltelei. Lui Lucky îi venea greu să se arate suferind în loc să-i zîmbească satisfăcut.
Se aştepta ca ea să-i şoptească ceva de simpatie. Dar ea tăcu.
Cînd îşi întoarse ochiul sănătos spre ea, ea se uita în jos spre el, cu scepticism.
- Dacă mă păcăleşti...
. - Ți-am spus să pleci. Du-te. la-ți altă cameră. Dacă am nevoie de tine, pot să te chem prin recepția motelului.
îşi trase buza de jos, umflată, între dinți, de cîteva ori, fapt care îl făcu pe Lucky să geamă din cu totul alt motiv.
- Unde simți umflătura?
Ea îşi greşise cariera. Ar fi putut fi actriță de vodevil. îi dădea replici la care el avea răspunsuri grozave. Rezistînd din nou impulsului de a spune cu glas tare ce gîndea, îi luă mîna şi i-o îndrumă pe o latură a trupului său.
- Pe aici pe undeva. Simți ceva neobişnuit?
Ea îi pipăi pielea cîteva momente, plimbîndu-şi degetele în sus şi în jos pe latura iui, de la talie pînă la subsuoară.
- Nu, nu cred.
- Asta-i bine. Ea îşi retrase mîna. Sper doar să n-am vreo coastă ruptă, zise el în grabă.
- în care parte?
- Aceeaşi.
Degetele ei urcară atente pe coastele lui, pipăindu-şi drumul, pînă ajunseră la muşchiul păros, curbat, de la piept. Probabil că senzația pieptului sau a sfîrcului lărgit o făcu să-şi tragă repede mîna.
- Probabil că eşti doar încordat şi lovit, spuse ea.
Mai poți spune o dată asta, Dovey.
- E-n regulă.
- Dar poate ar fi mai bine să nu te las singur, spuse ea surprinzîndu-l.
- A, minunat.
- N-aş vrea să am pe conştiință tot restul vieții moartea ta prin sîngerare internă.
El se încruntă, spunînd glumeț:
- Nici mie nu mi-ar face o plăcere grozavă, înlăturînd compresa cu gheață care picura, i-o dădu.

- Mă înec cu asta.
Ea o luă şi, cîteva minute mai tîrziu, aduse alta.
- Poate că pînă cînd se topeşte asta, ochiul n-o să te mai doară aşa rău.
- Poate. Poți să-mi dai un pahar acum, te rog? Cred că am dreptul să beau ceva.
Ea turnă pentru amîndoi. El dădu paharul pe gît. Tuşi, dar licoarea răspîndi o căldură anestezică spre mijlocul lui, făcîndu-i durerea mai suportabilă.
Dovey se duse la baie să adauge apă în băutura ei, apoi aruncă nişte cuburi de gheață şi sorbi ca o doamnă. El îşi aminti de paharul în care îşi turnase ea berea. E o doamnă de ciasă înaltă, conchise el, amețit. Nu e genul blînd, moale, de păpuşică, dar cu siguranță că e frapantă. Ar suci capetele pe orice trotuar din lume.
Printr-o ceață de durere şi băutură, o urmări scoțîndu-şi jacheta şi punînd-o pe spătarul unui scaun. Exact aşa cum bănuise, avea sîni rotunzi şi înalți.
Da, arăta foarte bine Dovey. Dar asta nu era totul. Arăta ca o femeie care avea ideile ei proprii şi nu se temea să le exprime. Era cu capul pe umeri.
Atunci, ce naiba căuta în locul acela?
Adormi, în timp ce îşi punea întrebarea.

4

Cînd Lucky se trezi, camera era înlntuneric deplin. Deschise un ochi, după ce încercarea de a-i deschide pe amîndoi îi aminti că dreptul este vînăt şi umflat, închis pentru o zi sau două.
Din parcare, venea lumina artificială prin deschizătura dintre draperie şi perete. Era încă noapte, dar nu-i păsa prea mult de oră, şi încercă să se uite la ceasul de mînă. Muşchii îi erau înțepeniți, din cauză că zăcuse atît de mult într-o singură poziție. Se întinse strîmbîndu-se şi gemînd uşor. Atunci, genunchiul lui se lovi de un altul.
Mormăi:
- Dovey?
El se trezea adesea în toiul nopții cu o femeie alături de el în pat, aşa încît reacționa ca de obicei, întinzînd brațul peste ea şi trăgînd-o mai aproape. Genunchii li se îndreptară automat, aducîndu-le trupurile aproape. Părui ei îi atinse obrazul şi el îşi întoarse fața spre acesta, inhalînd parfumul de caprifoi şi sărutîndu-i, fără să se gîndească, şuvițele care îi căzură pe buze.
Era atît de bine, de drept, îşi apăsă buzele pe fruntea ei netedă, apoi le lăsă să treacă peste sprîncene, spre pleoape. Genele ei îi atinseră buzele, îi sărută pomeții, nasul, apoi gura.
Reflex, ea se retrase. Şopti:
- Lucky?
- Da, draga mea, şopti şi el, înainte de a-î căuta
gura din nou.
Buzele ei se despărțiră încet. Limba lui se strecură între ele. Interiorul gurii ei era delicios, dar nefamiliar. Nu-şi amintea să o fi sărutat vreodată. O explora

adînc, lent, cu atenție, înainte de a-i muşca blînd buza de jos - îşi amintea cît de mult dorise s-o facă - şi o
supse în gură.
Cu un mic sunet, ea se mişcă neliniştită lîngă el. Mîlnile e] se aşezară biînd pe pieptul lui gol. în timp ce lirrrba lui aluneca pe buza ei inferioară, îi simți degetele plimbîndu-se pe părul lui de pe piept şi unghiile ei frecîndu-i pielea uşurel. I se păru curios că toate reacțiile ei erau atît de timide. Apoi, vîrfurile degetelor el îi măturară sfîrcul plin şi analiza se încheie aici. Nu avea alte gînduri decît gustul ei şi senzațiile ce i le producea.
Răsucindu-se parțial peste ea, îşi lăsă mîna pe sînul ei, dar rămase confuz cînd dădu peste îmbrăcăminte. Adevărat, era mătase, dar ce făcea ea în pat îmbrăcată? Brusc, îşi dădu seama că şi el avea pantalonii pe el. Nu era de mirare că nu se simțea în largul lui.
Ameți, întinse mîna spre primul nasture al şlițului. Cînd îl desfăcu pe acesta şi pe ceilalți, se eliberă, oftînd uşurat. Presiunea fusese aproape dureroasă.
Folosindu-şi sistemul lui personal de radar, buzele sale îi găsiră gîtul prin întuneric şi începu să-l acopere cu sărutări, în timp ce mîna se îndrepta din nou spre piept. Barierele nasturilor şi închizătoarea sutienului nu-l reținură cîtuşi de puțin, iar în curînd mîna lui era plină de carne de femeie, caldă, maleabilă.
Acum sîntem din nou pe pistă, se gîndi el.
Totul era aşa cum trebuia să fie. Pieptul ei era plin şi moale sub mîna lui care îl modela cu blîndețe. Cînd îşi trecu degetul mare peste vîrf, acesta reacționa cum se aştepta, devenind încordat şi tare. îl strînse între două degete, bucurîndu-se de sunetul mic, dornic, ce ieşea din gîtul ei de fiecare dată cînd îi apăsa cît de puțin sfîrcul.
Apoi îl luă în gură. Limba lui făcea cercuri şi mîngîia şi tachina, pînă cînd ea îl strînse de- umeri şi
propriul ei trup ardea ca un cuptor.
-. Eşti dulce, dulce de tot, şopti el în timp ce-i înlătura hafnele şi îi sărută fiămînd celălalt sîn. Atît de sun expert, apoi se îngropa în faldurile trupului ei. Voia să rețină plăcerea, dar aceasta era atît de uriaşă, încît nu fu în stare să oprească extazul care îl scutura, îl storcea.
Rămase golit. Total epuizat, îşi puse capul pe sînul ei, făcînd cu buzele mişcări de sărut pe sfîrcurile ei şi frecîndu-şl uşor obrazul aspru, din cauza bărbii, de vîrfurile moi. Cu tandrețe puse mîna pe cuibul de păr creț din capătul coapselor ei.
Ea îi atinse părul. Simțindu-i mîngîierea, el zîmbi. Apoi, adormi din nou, întrebîndu-se de ce, dat fiind că fusese al naibii de bine, nu făcuse dragoste cu ea pînă atunci.
Indiferent cît de mult ar fi băut cu o seară înainte şi cît de tîrziu s-ar fi distrat, Lucky se trezea întotdeauna în zori. Tatăl lor avea treburi pentru ei, înainte de a pleca ia şcoală. Obiceiul de a se scula devreme îi intrase în sînge.

Cînd deveni conştient, îşi simţi mai întîi capul ca o minge de popice umplută cu vată, care ar fi putut să-i cadă de pe umeri în orice clipă. Era un efort chiar şi să deschidă ochiul sănătos. Totuşi, cînd văzu printre gene că era singur în pat, acesta se deschise larg. Intinzînd mîna, atinse forma pe care o lăsase trupul ei.
Mormăind şi gemînd de pe urma loviturilor pe care le primise de la Micul Alvln, se aşeză, aprinse lampa de pe noptieră şi se uită ameţit prin cameră.
Cheile dulce!
Ciorapii. Ciorapi cu chilot, se gîndi el, nefericit, cînd mîna îi alunecă pe sub fustă ca să-i mîngîie genunchiul. El ura lucrurile astea şi ar fi dorit să fie cinci minute singur cu sadicul care le inventase.
Cîteva minute mai tîrziu, totuşi, fu încîntat cînd mîngîierile lui descoperiră pielea netedă, satinată, de deasupra ciorapilor. Se părea că şi ea era încîntată, pentru că atunci cînd mîna lui atinse interiorul coapselor goale, spatele i se arcui şi scoase un oftat de plăcere... şi de nevoie crescîndă.
El urmă portjartierul de dantelă, pînă la acel V al coapselor. Aici erau mii de lucruri de explorat şi o căldură în care puteai să te scufunzi.
Dorea să o guste. Dar nu avea timp. Trupul lui îl obliga să se grăbească.
Oare o mai posedase vreodată pe femeia asta? Nu, nu se poate. Altfel n-ar fi simţit dorinţele contradictorii de a se grăbi şi a zăbovi. îi păru rău de timpul necesar să caute în buzunar după prezervativul învelit în folie şi să-l folosească. Aceeaşi dorinţă care îl obliga să se aşeze în leagănul coapselor ei îl împingea să aştepte.
Dar era deja gata, excitat şi înfierbîntat şi dornic de eliberarea dulce. Iar ea era umedă, şi moale, şi primitoare, şi dulce.
Se auzi spunînd răguşit:
- îmi pare rău, îmi pare rău, dar nu era măcar sigur pentru ce anume.
Era sigur doar de faptul că nu se va sătura niciodată de femeia asta. O strînse sub el, o dezmierdă ca lipseau. Nici geanta nu era. Nu se vedea nici un semn că fusese acolo.
Poate ieşise să bea o cafea.
îşi lăsă picioarele pe podea; înjurînd tare, cînd durerea urcă din tălpi direct pînă în creştetul capului. Ameţit, se tîrî spre fereastră. Cu un gest dramatic, pe cît îi permitea trupul lovit, trase draperiile, speriind o pereche de vîrstă mijlocie care tocmai trecea pe alee.
Femeia rămase cu gura căscată şi întoarse repede ochii de la semigoliciunea lui Lucky. Soţul ei îi aruncă o privire dojenitoare, înainte de a o lua de cot pe soţia sa ofensată şi a o conduce la maşina lor, parcată pe trotuar.
Lucky îşi încheie automat pantalonii, în timp ce se uita fix la locul gol unde Dovey îşi parcase cu o seară înainte maşina roşie.
- La naiba!
O ştersese pe furiş. Plecase ca un hoţ. Acest gînd îl făcu să bage mîna în buzunarul pantalonilor, după banii prinşi cu o clamă. Erau acolo.

Doar fusese acolo, nu-i aşa? Nu era doar o născocire a imaginației lui? Nu, desigur că nu. Nu şi-ar fi putut închipui nişte ochi de o nuanță atît de neobişnuit de verde. Dacă o visase, atunci fusese un vis al naibii de frumos. Un vis pe care şi l-ar dori în fiecare noapte şi din care n-ar fi vrut să se mai trezească.
Şchiopată spre bale şi aprinse lumina fluorescentă, dură, care nu te flata. Imaginea pe care i-o prezenta oglinda de deasupra chiuvetei era ca dintr-un film cu monştri. Nu numai că părul îi era în dezordine
şi maxilarul inferior era negru din cauza bărbii crescute, dar, aşa cum era de prevăzut, ochiul îi era vînăt şi umflat, aproape închis. Avea pe umăr o vînătaie mare cît o minge de baseball, probabil era umărul cu care îl lovise pe Micul Alvin în talie. Tăietura de pe stomac se închisese, dar mai arăta ca o dungă de un roşu deschis.
Apoi, ceva neobişnuit îi atrase privirea, ceva ce reflecta strălucirea albăstruie a tubului fluorescent. Trase o şuviță de păr lungă, de un roşu închis, de pe piept. Se prinsese în părul lui de pe piept. Mînat de această descoperire, se întoarse în dormitor şi controla coşul de gunoi. Găsi ceea ce căuta.
Lăsîndu-se pe pat, îşi ținu capul dureros între ambele mîini. Fusese reală, adevărată. Nu fusese doar o închipuire. Nici dragostea pe care o făcuseră nu fusese un vis, decît în sens metaforic.
Nesigur dacă asta îl făcea să se simtă mai bine sau mai rău, se întoarse la baie şi făcu duş. De îndată ce se îmbrăcă, părăsi camera şi se urcă în Mustang. Fusese neglijent, lăsînd maşina descoperită şi neîncuiată toată noaptea, dar, slavă Domnului, nu fusese deteriorată. Conduse în jurul clădirii, spre birou, şi intră să discute cu funcționarul de la recepția motelului. Nu mai era acelaşi care fusese acolo cu o seară înainte.
- 'neața. Avea un zîmbet aproape la fel de larg ca şi urechile lui. Luați o cafea?
- Bună dimineața. Mulțumesc. Lucky îşi turnă o ceaşcă din vasul care stătea pe un reşou. Mă numesc Lucky Tyler. Mi-am petrecut noaptea trecută în camera o sută zece. Camera a fost înregistrată de o femeie tînără.
- Da? Funcționarul îşi propti coatele pe masă şl se aplecă înainte, atent.
- Da. Vă rog să căutați în registru numele ei.
- Dumneata nu-l ştii?
- Dovey şi mai nu ştiu cum.
- Trebuie să fi fost o noapte de pomină. Ea țl-a făcut asta? Arătă spre ochiul vînăt al lui LuCky şi spre cămaşa-ruptă.
- Cum o cheamă? Tonul lui Lucky interzicea alte speculații sau comentarii.
Funcționarul cercetă în mod înțelept cartoteca.
- Smith Mary.
- Mary?
- M-a-r-y.
- Mary Smith?
- Exact.

- Adresă?
- Main Street, 203.
- Oraşul? -Dallas.
- Dallas?
- Dallas.
- Main Street 203, Dallas, Texas?
- Aşa scrie aici.
Lucky cunoştea destul de bine oraşul ca să ştie că blocul 203 de pe Main Street era în inima centrului comercial. O suspecta de duplicitate pe domnişoara Smith. Tocmai Smith! Mary Smith, să plîngi şi alta nu. Nici măcar nu era ceva original. De unde \«nea
„Dovey" oare?
- A dat vreun număr de telefon?
- Nu.
- Numărul maşinii?
- Nu.
- Ce fel de carte de credit folosea?
- Scrie aici că a plătit cu bani gheață. Lucky înjură.
- Numărul carnetului de conducere.
- Nu.
- Grozav.
- Mi se pare că doamna se ascundea.
- Şi mie mi se pare la fel, mormăi Lucky, cu gîndul unde şi cum ar putea să-i dea de urmă. Cînd un client plăteşte cu bani gheață, nu se obişnuieşte să se obțină o formă de identificare?
- Se obişnuieşte, dar, ştiți, zise funcționarul, ridicînd din umeri, nu o facem întotdeauna. Vreau să spun că persoane care călătoresc împreună, se încălzesc, intră pentru ceva scurt, lucruri de felul ăsta. De cele mai multe ori, nici măcar nu rămîn peste noapte.
Ştiind că funcționarul avea dreptate, Lucky îşi trecu mîna prin păr. Se spălase cu săpun şi se uscase zburlindu-se.
- La ce oră vine la lucru tipul celălalt? Cel care lucrează aici în tura de noapte.
- La patru.
Lucky aruncă ceaşca de cafea goală la coşul de hîrtii şi o luă spre uşă.
- Mulțumesc.
- Pentru nimic. Mai poftiți, strigă după el, vesel, funcționarul.
Lucky îi aruncă o privire arzătoare, înainte de a ieşi în lumina strălucitoare a soarelui de Texas Est care tocmai îşi făcea apariția deasupra pinilor înalți şi îi înțepa ochii pînă în fundul capului.
Işi puse ochelarii de soare pe care îi lăsase pe bordul maşinii cu o zi înainte şi îndreptă Mustang-ul spre casă. Va începe să o caute de la locul acela, după-amiază. Nu numai că ea îi datora scuze, dar acum îi datora şi o explicație. între timp, nu-şi putea închina toată ziua căutării ei. Deşi nu era

prea mult de lucru, el şi Chase se simțeau mai bine în legătură cu afacerea, dacă arătau şi acționau de parcă ar fi fost ocupați.
Drumul pînă acasă ar fi durat în mod normal o oră, dar Lucky a mai vrut cafea şi micul dejun, dat fiind că nu mîncase în seara precedentă. Apăsă pînă la podea pe acceleratorul Mustang-ului şi, în treizeci şi cinci de minute, lăsa drumul de-la-fermă-la- piață şi intra în aleea ce ducea la casa familiei sale. Aleea îngustă avea pe margini arbori de pecan. Vara, cînd erau bine înfrunziți, ramurile lor formau un acoperiş gros, verde, pe deasupra aleii prin care soarele abia pătrundea. Singurul moment cînd nu-i plăceau pomii era toamna, cînd mama sa îl trimitea să culeagă recolta de nuci de pe jos. Totuşi, efortul merita să fie făcut, cînd pecanul apărea sub forma fondantelor şi a plăcintelor de casă.
Ei creşteau doar destule vite, ca să aibă carne proaspătă, şi cîțiva cai de călărie în grajduri. Sage îi răsfățase şi îi transformase în animale de casă şi nu mai erau tentanți pentru nişte călăreți pasionați, cum erau Chase şi Lucky. Cînd trecu în grabă, Lucky claxona în dreptul micii herghelii care păştea pe iarba deasă care creştea pe terenul din jurul casei.
Clădirea cu două etaje era construită din cărămidă, vopsită în alb şi avea obloane negre la ferestrele ce se deschideau spre uşa de la intrare. Tatăl lor construise casa cînd el şi Chase erau copii, dar Lucky nu-şi amintea să fi locuit în altă parte. Cînd apăruse Sage, absolut pe neaşteptate, fuseseră adăugate încă trei camere în partea din spate, pentru găzduirea familiei Tyler în creştere.
Era o casă frumoasă şi primitoare. Lucky ştia că va veni o zi cînd se va căsători şi se va muta, aşa cum făcuse fratele lui, cu doi ani în urmă, dar se îngrozea la acest gînd. Cele mai dragi amintiri ale lui erau legate direct de această casă.
Cunoştea fiecare colțişor, fiecare ascunziş. Ştia care din trepte scîrțîia cînd călca cineva pe ele. Inițialele lui erau gravate pe fiecare piersic din grădină. Fumase atîtea frunze din vița ce creştea pe lîngă gard, că era de mirare că mai rămăsese ceva din ea.
îşi putea aminti aproape fiecare Crăciun, iar un Paşte anume îi rămăsese în memorie, deoarece el şi Chase înlocuiseră ouăle fierte tari, pe care mama sa le vopsise pentru coşulețelul de Paşti al lui Sage, cu altele crude şi fusese bătut pentru că îi stricase ziua.
- Ah, la dracu !
în dimineața aceasta nu se simți prea fericit văzînd maşina lui Chase parcată pe aleea curbă din fața casei. Era prea devreme şi el încă nu plecase. Lucky sperase să mai aibă răgaz cîteva ore, ca umflătura din jurul ochiului să mai dea înapoi, înainte de a se întîlni cu fratele său mai mare. Resemnat la perspectiva interogatoriului inevitabil, urmat de o morală despre maturitate, imagine şi răspundere, îşi parcă Mustangul şi urcă în grabă treptele de la intrare.

Pătrunzînd în holul mare, aerisit, se luă după mirosul de cafea proaspătă venind din bucătăria, situată în colțul de sud-est al casei. La această oră, soarele scălda pereții pali cu o lumină de culoarea untului.
- Lucky, tu eşti? strigă mama sa.
- Nimeni altul. Ce ai pentru micul dejun?
Intră în bucătărie şi fu surprins să o vadă pe Tanya, soția lui Chase, şezînd cu el la masa din bucătărie. Micuță şi blondă, ea îl completa perfect pe fratele său, înalt şi brunet. Lui Lucky îi plăcea imens Tanya şi adesea o tachina spunînd că dacă vreodată se va deştepta şi îl va părăsi pe fratele lui, ei avea întîietate. Aşa ceva nu se va întîmpla însă niciodată. Ea îi era devotată lui Chase, acesta fiind şi principalul motiv pentru care îi plăcea atît de mult.
Cînd intră înăuntru, ea îi adresă unul dintre zîmbetele ei dulci care se transformă în uimire, rămînînd cu gura căscată cînd ei îşi scoase ochelarii de soare. Zîmbetul îi desfigura şi mai mult fața.
Laurie Tyler, atrăgătoare chiar şi la vîrsta mijlocie, îşi duse mîna la piept şi se dădu un pas înapoi, cînd văzu rezultatul muncii manuale a Micului Alvin Cagney pe fața fiului ei.
- Doamne, Dumnezeule, Lucky, am aflat că te-ai bătut din nou, dar nu m-am aşteptat la ceva atît de rău. Bruta aia de Cagney ți-a făcut asta?
- Da, dar ar trebui să-l vezi pe el, se grozăvi Lucky, în timp ce se ducea la aparatul de cafea şi îşi turna o ceaşcă.
- Unde naiba ai fost?
Lucky suflă în cafea şi se uită la fratele lui prin aburii ridicați.
- Azi eşti iar într-o stare de spirit proastă? încă nu e timpul să fiu la lucru, şi deja mă şi judeci.
- Lucky, s-a întîmplat ceva, spuse Laurie, punîndu-i o mînă pe braț. Ochii ei aveau o nuanță apropiată de albastru şi erau aproape la fel de luminoşi şi tineri ca ai fiului ei. Acum, totuşi, erau înnourați de grijă.
- Ce s-a întîmplat?
Exact atunci, Sage intră intempestiv prin uşa din spate. în ultima vreme, Lucky era uimit de fiecare dată cînd o vedea pe sora lui mai mică. Nu mai era mică. Doar cu cîteva săptămîni înainte, participaseră la sărbătoarea ei de absolvire a liceului din localitate. în toamnă avea să studieze la Universitatea Texas din Austin. Nu mai arăta ca o adolescentă. Era femeie. Şi se părea că se transformase peste noapte.
- Eram în grajd şi am văzut venind maşina lui, spuse ea fără suflu, de parcă ar fi alergat, l-ati spus deja?
- Ce să-mi spună? Ce naiba se întîmpla?
- Am avut un incendiu aseară, spuse trist Chase.
- Incendiu?
- La garajul principal. Chase îşi părăsi scaunul şi se duse la aparatul de cafea să-şl toarne o nouă ceaşcă.

- Doamne! Lucky simți brusc că i se face greață, îmi pare rău că n-am fost de găsit. Cît de grav a fost? Sper că nimeni n-a fost rănit.
- Nu, nimeni n-a fost rănit, dar clădirea a ars pînă la temelii. Totul din interior a fost distrus.
Lucky se lăsă pe un scaun şi îşi trecu din nou degetele prin păr. Ceea ce îi spusese Chase era de neconceput, dar fețele triste din jurul lui confirmau că era adevărat.
- Cum a început? La ce oră s-a întîmplat? L-au stins?
- Prima aiarmă s-a dat pe la ora două şi treizeci. Am luptat cu flăcările pînă pe la patru. Acum e stins. Totuşi e o nenorocire a naibii de rea.
Chase se întoarse la scaunui lui, în fața fratelui său. După ce se aşeză, Tanya puse mina pe genunchiul lui cu un gest tăcut, de soție, plin de simpatie şi sprijin.
- Slavă Domnului că am plătit polițele de asigurare, observă Lucky. Oricît de greu a fost să adunăm bani lichizi pentru... Se opri cînd intercepta schimbul de priviri care înconjura bucătăria. Mai e ceva?
Chase oftă şi dădu cu regret din cap. Laurie se apropie de scaunul lui Lucky, de parcă ar fi trebuit, pe nepregătite, să-i acorde consolarea maternă. Tanya se uită în jos, la mîini.
Sage fu cea care vorbi, în cele din urmă.
- Mai sînt încă multe altele. Cine o să i le spună?
- Stai liniştită, Sage.
- Dar, mamă, trebuie să afle, mai devreme sau mai tîrziu.
- Sage!
- Lucky, eşti bănuit că tu ai dat foc!
5
Privirea lui Lucky se îndreptă spre fratele său.
- A zis că „am dat foc"? Focul a fost pus intenționat?
- A fost un incendiu provocat. Nu încape îndoială.'
- Şi cineva crede că eu l-am produs? Lucky pufni în rîs, neîncrezător. De ce naiba aş face aşa ceva?
- Pentru banii de la asigurare.
Privirea neîncrezătoare a lul Lucky se plimbă prin cameră, oprindu-se puțin pe toate cele patru fețe, care îl urmăreau ca să-i vadă reacția.
- Ce-i asta, 1 aprilie, ziua păcălelilor? E o glumă, nu-i aşa?
- Aş vrea să fie, la naiba.
Chase se aplecă înainte şi înconjură cana de cafea cu mîinile, de parcă ar fi vrut să o stranguleze. Ochii lui de un cenuşiu deschis străluceau febril pe fața lui puternică. Era la fel de frumos ca şi fratele său mai tînăr, dar într-un mod diferit. în timp ce Lucky avea nonşalanța nepăsătoare a unui cowboy din secolul trecut, Chase emana o forță irezistibilă în jurul lui.
- N-am putut crede că Pat ar sugera măcar aşa ceva, spuse el.
- Pat? Şeriful Pat Bush? Prietenul nostru? zise Lucky. L-am văzut aseară în locul acela.

- Şi atunci ai fost văzut ultima oară.
- Am auzit totul despre lupta cu Micul Alvln şi cu lepădătura aia de Patterson, spuse Sage. Lumea zice că te-ai luptat pentru o femeie.
- E o exagerare. Se dădeau la ea. Ea nu le privea cu ochi buni avansurile. Tot ce am făcut a fost să intervin. El le dădu o versiune condensată a altercației. Şi tu, Chase, ai fi făcut acelaşi lucru.
- Nu ştiu, remarcă el, îndoindu-se. Ar fi trebuit să fie o femeie, nu glumă, ca să mă bag într-un scandal cu ăştia doi.
Lucky evită referirea la Dovey.
- Jack Ed m-a lovit cu cuțitul. Aşa mi s-a rupt cămaşa.
- S-a repezit la tine cu un cuțit?
- Nu te îngrijora, mamă, n-a fost nimic. Doar o zgîrietură. Vezi? îşi ridică puțin cămaşa însîngerată, dar vederea tăieturii lungi, arcuite, pe tot mijlocul lui, nu o linişti pe Laurie.
- Ai fost să o îngrijeşti?
- S-ar putea spune că da, mormăi ei, amintindu-şi cît de tare îl usturase cînd Dovey turnase whisky pe toată lungimea tăieturii. -
- Cine era femela pentru care v-ați bătut? întrebă Sage. Escapadele cu femei ale fratelui ei fuseseră întotdeauna un izvor de fascinație pentru ea. Ce s-a întîmplat cu ea?
- Sage, nu cred că asta este semnificativ, spuse tăios mama. Nu ai nimic altceva de făcut?
- Nimic atît de interesant.
- Lucky nu era atent la conversația lor. Se uita la fratele său şi deducea, din expresia sumbră a lui Chase, că situația nu era doar interesantă, ci critică.
- Pat nu poate crede că eu am dat intenționat foc. mai ales unuia din propriile noastre garaje, spuse Lucky, ciătinînd din cap pentru a nega o asemene?: posibilitate absurdă.
- Nu, dar m-a avertizat că poliția federală ar putea crede aşa ceva.
- Federală? Ce amestec mai are şi poliția federală în treaba asta?
- Comerț interstatal. Daune în valoare de peste cincizeci de mii de dolari, spuse Chase,, citind acuzațiile. Un incendiu la Foraj Tyler este un motiv dc investigație pentru Biroul ce se ocupă de alcool, tutun
şi arme de foc. Pat şi-a periclitat funcția, avertizîndu-mi; j ia ce să mă aştept. Situația nu arată prea bine. Sîntem înglodați în datorii la bancă. De cînd bunicul Tyler a pornit compania, afacerile n-au mers niciodată aşa de prostea acum. Iar fiecare echipamente asigurat pentru o sumă maximă. Ridică din umeri. La modul lor de a gîndi, pute pînă la cer.
- Dar pentru oricine ne cunoaşte, e o nebunie.
- Sper că aşa e.
- Şi de ce eu?
- Pentru că tu eşti capul înfierbîntat al familiei, spuse Sage, spre consternarea tuturor celor prezenți.

- Pînă acum, zise Chase, aruncîndu-i surorii sale o privire încruntată, nu putem reiata nimic despre acțiunile tale după ce al părăsit locul acela, aseară, Lucky.
- Şi asta mă face, în mod automat, suspect de incendiere intenționată? strigă el.
- E ridicol, dar asta este situația. Nu vom avea nici o problemă dacă aducem alibiuri de neclintit. Prima întrebare a fost unde mă aflam aseară. Eram acasă în pat cu Tanya. Ea a confirmat.
- Şi crezi că m-au crezut? întrebă ea. Chase îi zîmbi.
- Tu n-ai şti să minți convingător, dacă ai fi nevoită. O sărută uşor pe vîrful nasului. Apoi, acordîndu-i din nou atenție fratelui său, spuse:
- Tu nu ți-ai petrecut noaptea acasă. Au să te întrebe unde ai fost toată noaptea.
Lucky îşi drese glasul, se îndreptă în scaun şi aruncă o privire vinovată spre mama sa. Simțindu-i jena, ea recurse la obişnuitul medicament pentru toate:
- Vreți să mîncați ceva?
- Te rog, mamă.
Mama putea să-l-facă să se simtă umilit şi ruşinat, cînd nimeni altcineva nu putea. Ea se întoarse spre maşina de gătit şi începu să-i prepare ouă cu şuncă.
- Bineînțeles că prima persoană pe care am sunat-o azi-dimineață a fost Susan Young, îl informă Sage, aşezîndu-se pe un scaun liber, la masă.
- A, grozav, mormăi Lucky.
- Era foarte dată-n p.m. cînd...
- Sage, zise Laurie, ca o avertizare.
- N-am rostit-o. Am folosit doar inițialele.
- Totuşi, sună atît de nepotrivit pentru o doamnă. Dînd ochii peste cap, Sage se întoarse din nou spre fratele ei.
- Susan nu a fost prea încîntată, descoperind că, în ioc să vii la ei la cină, ai făcut pe motanul.
Lucky mormăi o înjurătură, avînd grijă ca mama să nu-l audă de zgomotul sfîrîitului şuncii pe care o prăjea.
- Am uitat s-o sun.
- Păi, spuse Sage cu importanță, învîrtindu-şi o şuviță de păr castaniu pe deget, ai face mai bine să te gîndeşti la o poveste care să-i provoace simpatia, pentru că e sub presiune.
Strîngîndu-şi ochii căprui ca nişte crăpături înguste, scoase un sunet asemănător celui făcut de aburul care iese prin capacul unei oale sub presiune.
- Avem alte griji mai importante decît gelozia lui Susan, spuse Chase.
- în plus, adăugă Laurie, aducînd o tavă cu mîncare la masă, problemele lui Lucky nu au de ce să te preocupe, tînără domnişoară.

Lucky atacă farfuria cu mîncare. După un moment, îşi dădu seama că sunetul furculiței lui care scîrțîia pe farfurie era singurul zgomot din bucătărie. El "înălță capul şi îi văzu pe toți uitîndu-se fix la el, în aşteptare.
- Ce-i? întrebă el ridicîndu-şi umerii uşor.
- Ce-i? repetă Chase mai tare. Aşteptăm să ne spui unde ai fost, ca să le putem răspunde cînd ne vor întreba tipilor ălora cu insigne, în haine închise şi cu ochelari de soare opaci.
Lucky se uită din nou în jos spre farfurie. Mîncarea nu-l mai îmbia.
- Eu, am petrecut noaptea cu o doamnă.
Sage pufni în rîs la fel de batjocoritor cum făcuse Lucky cînd Pat Bush o numise aşa pe Dovey.
- O doamnă. Chiar aşa.
- Ce doamnă? întrebă Chase.
- Are vreo importanță?
- De obicei, nu. De data asta însă, da. Lucky îşi muşcă buza de jos.
- Voi n-o cunoaşteți.
- E din afara oraşului?
- Da. Ea era cea, cea la care se dădea Micul Alvin.
- Ai agățat o străină în locul acela şi ți-ai petrecut noaptea cu ea?
- Păi, cine eşti tu să devii atît de virtuos, Chase? urlă Lucky, înfuriindu-se brusc. înainte de a apărea Tanya, nici tu nu erai mai presus de un asemenea lucru afurisit.
- Dar nu în noaptea în care o clădire de-a noastră a fost incendiată! îi strigă drept răspuns fratele lui. Tanya interveni:
- Chase, Lucky nu ştia ce avea să se întîmple în noaptea trecută.
- Mulțumesc, Tanya, zise Lucky cu un aer rănit.
- Ahf Lucky, a fost un lucru atît de nebunesc pentru zilele acestea.
- Nu sînt prost, mamă, mi-am luat precauțiile necesare.
Sâge rînji, ochii ei strălucind răutăcioşi.
- Tu eşti băiatu! bun de la Cercetaşi. Se dau oare insigne de merit pentru luarea precauțiilor necesare?
- Tacă-ți gura, mucoaso, mormăi Lucky. Mulțumită Tanyei, Chase îşi înfrînse nervozitatea.
Adesea săreau scîntei între cei doi frați, dar supărările nu țineau mai mult decît izbucnirile lor temperamentale'
- E în regulă, tot ce ai de făcut ca să te dezvinovățeşti este să o pui pe femeia aceea să-ți susțină afirmația.
Lucky îşi scarpină bărbia acoperită de barba crescută.
- S-ar putea să fie cam greu.
- De ce? Cînd ea o să le spună autorităților că ți-ai petrecut toată noaptea cu ea, te pot elimina ca suspect şi pot să înceapă să-l caute pe adevăratul incendiator.
Chase, crezînd că dilema lor fusese rezolvată, vru să se ridice. Lucky îi făcu însă semn să mai rămînă pe scaun.

- Mai e o mică problemă aici, Chase.
Chase se lăsă încet, înapoi, pe scaun.
- Ce problemă? Cît de mică?
- Păi, nu ştiu cum o cheamă.
- Nu-i ştii numele?
- Nu, domnule.
Ziua aceasta va intra în analele particulare ale lui Lucky drept cea mai proastă zi din viața lui. îşi mai simțea capul de parcă un stol de ciocănitori harnice ar fi locuit acolo. Vedea încă tulbure cu ochiul care primise pumnul Micului Alvin. Fiecare muşchi din trupul lui țipa din cauza loviturilor primite. Şi, pe deasupra, mai era bănuit că pusese un foc distrugător în întreprinderea proprie. Toată lumea, inclusiv membrii familiei sale, îl tratau ca pe un lepros, pentru că îşi petrecuse noaptea cu o femeie pe care nu o putea identifica.
Era convins că ziua de ieri fusese rea.
După expresiile lor, nici şeriful şi adjuncții lui, nici investigatorii federali nu l-au crezut mai mult decît familia lui, în aceeaşi dimineață.
Unul dintre investigatori se întoarse spre Pat Bush.
- Nu i-ai luat numele la locul bătăii? Pat se bîlbîi.
- Nu. Mai tîrziu, m-am gîndit că uitasem asta, dar în acel moment se părea că nu era nevoie. Ea nu era interesată să facă plîngere.
Singurul răspuns al agentului fu un sceptic
„hmm". Se întoarse din nou la Lucky.
- Nu te-ai gîndit s-o întrebi cum o cheamă?
- Sigur. Mi-a spus că o cheamă Dovey, dar...
- Vrei să spui pe litere, te rog? Cererea fu făcută de alt agent care lua notițe într-un carnet.
- Ce să spun pe litere?
- Dovey.
Lucky scoase un oftat de exasperare şi se uită spre Pat Bush să-i vină în ajutor. Gestul încordat, din cap, al şerifului, indica doar că Lucky trebuie să accepte cererea aceasta ridicolă. Lucky spuse numele pe litere.
- Cel puțin aşa cred că e bine. La motel s-a înscris în registru ca Mary Smith din Dallas.
El pocni din degete şi, plin de speranță, înălță capul.
- Ascultați, funcționarul de acolo trebuie să mă țină minte.
- Te ține. Am controlat deja.
Mal devreme, Lucky dăduse Investigatorilor numele motelului de pe şoseaua interstatală, aşezat cam la mijlocul drumului între Milton Point şi Dallas.
- Atunci, de ce naiba vă mai ocupați de mine? Dacă eu am fost absolvit, de ce nu-l căutați pe tipul-care ne-aincendiat clădirea?
- Funcționarul n-a putut decît să dea mărturie că te-a văzut azi dimineață, îl informă agentul superior. El nu te-a văzut intrînd în cameră în seara trecută.

Chiar dacă te-ar fi văzut, nu putea să jure că ai rămas acolo toată noaptea fără să ieşi.
Lucky se uită la fratele lui, care se sprijinea de un fişet amărît, verde-militar, din biroul şerifului Bush. Lucky clătină din cap, de parcă ar fi spus că aceasta era o cauză pierdută şi că obosise în jocul acesta de-a hoţul şi vardiştii, după regulile lor.
întîlnind privirea rece a agentului, el întrebă cu aroganță:
- Aveți vreo dovadă fizică să mă acuzați pe mine de această crimă?
Agentul se mişcă de pe un picior pe altul.
- Cauza exactă a incendiului n-a fost stabilită încă.
- Aveți ceva care mă Implică cumva în acest foc? repetă Lucky.
Pus la zid, agentul răspunse:
- Nu.
- Atunci, plec. Lucky se ridică de pe scaunul îngust şi se îndreptă spre uşă.
- Vei fi supravegheat, aşa încît nici să nu încerci măcar să părăseşti oraşul.
- Să vă ia dracu', îi spuse Chase agentului, ieşind în urma fratelui său.
Lucky, aşteaptă-mă! strigă el cînd ieşi din clădire cîteva secunde mai tîrziu.
Lucky era deja pe trotuar, în fața clădirii oficiale, cu mîna pe mînerul uşii maşinii lui.
- Poți să crezi porcăria asta? întrebă el, îndreptîndu-şi furios bărbia spre biroul de la etajul întîi unde avusese loc interogarea.
- E o porcărie, dar ei sînt serioşi.
- Mie-mi spui? mormăi Lucky. Mi s-a ridicat părul măciucă în cap. Mi-a ajuns noaptea aia de închisoare, cînd am fost arestați pentru că am dărîmat gardul bătrînului Bledsoe. Atunci a fost un accident! De unde naiba era să ştim noi că acoio păştea iapa de rasă? Sau că era în călduri?
Chase se uită la fratele lui pe sub sprîncenele grele şi amîndoi începură să rîdă.
- Â înnebunit cînd asinul ăla a alergat acolo şi a călărit-o. îți aminteşti cum sărea în sus şi în jos urlînd? N-am rîs atît de tare în viața mea. N-am mai rîs a doua zi dimineața, cînd a venit tata să ne ia. Din cîte îmi aduc aminte, n-a scos o vorbă pînă acasă.
- Drumul cu maşina, din oraş pînă acasă, nu mi s-a părut niciodată aşa de lung, fu de acord Chase. Am avut timp destul să ne frămjntăm care ne va fi pedeapsa. Dar ştii, spuse cu o ocheadă şmecheră, progenitura iepei ăleia a fost cel mai urît catîr pe care l- am văzut vreodată.
Rîseră împreună cîteva momente, reamintindu-şi. în cele din urmă, totuşi, Lucky oftă punîndu-şi mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor şi se sprijini de maşină.
- Am avut ciocnirile noastre cu legea, dar niciodată aşa ceva, Chase. N-au nici o nenorocită de dovadă împotriva mea. Atunci, de ce sînt atît de speriat?
- Pentru că a fi acuzat de o faptă ca incendierea, e înspăimîntător. Ai fi nebun dacă nu te-ai teme.

- Din respect pentru doamnele din familia noastră, sper că nu va deveni necesar, dar un test al DNA-ului ar dovedi că am avut o relație sexuală în acea cameră de motel.
Chase se strîmbă.
.- Aşa-i, nici mie nu-mi place, spuse Lucky cu amărăciune. Dar chiar dacă testele de laborator vor dovedi că eu am fost acolo, nu vor dovedi că ea a fost acolo, sau că eu n-am plecat la un moment dat în timpul nopții, ca să vin aici să dau foc, apoi să mă întorc în'zori şi să mă asigur că funcționarul îşi va aminti de mine.
- Singura care îți poate stabili alibiul este femeia. La sfîrşitul afirmației lui Chase se simțea un semn
de întrebare.
Lucky arăta necăjit.
- N-a fost chiar atît de sordid precum sună.
- Sună destul de sordid, fratele meu mai mic.
- Da, ştiu, recunoscu el cu un oftat. Uite, am urmărit-o pentru că a şters-o din locul acela, fără ca măcar să-mi mulțumească pentru că am salvat-o de acei doi scîrboşi. M-am enervat al naibii. Am ajuns- o din urmă la motelul ăla şi am convins-o să mă lase să intru în cameră. Atunci începusem deja să simt efectul loviturilor Micului Alvin. Cîteva înghițituri de whisky m-au amețit. M-am întins pe pat. Cred că atunci a început să-i pară rău pentru mine, mi-a curățat rana de la cuțit şi mi-a făcut o compresă cu gheață pentru ochi. Am adormit.
- Am crezut că ați făcut dragoste.
Din nou Lucky privi la ceva dincolo de fața întrebătoare a fratelui său.
- în timpul nopții, m-am trezit, spuse el încet. Are un păr incredibil, roşu închis. Şi pielea ei e aşa de albă, translucidă. Brusc se scoase din transa ce şi-o Impusese singur şi se încruntă de propria lui susceptibilitate. Avea clasă, Chase.
- Atunci, ce căuta să provoace gîlceavă în locul acela?
- Naiba să mă ia dacă ştiu. Dar nu era obişnuita muscă de bar, dornică să acorde favoruri sexuale în schimbul cîtorva pahare de băutură. Nu era o fată de distracție. Dacă era ceva, era înțepată şl... şi... cu aere. "rîpul de femeie de care mă feresc, de obicei, ca de ciumă.
- Ai fi făcut bine dacă ai fi evitat-o şi pe asta. Lucky nu voia să fie de acord. Din anumite motive,
nu avusese încă timp să analizeze lucrurile, dar nu-i părea rău pentru seara anterioară. Nici nu credea că aceasta va fi ultima lul întîlnire cu Dovey, sau Mary, sau cum o mai chema.
Consecințele nopții lor împreună îl băgaseră într-un necaz mai mare decît avusese vreodată. Asta însemna mult. Dar, în mod inexplicabil, nu regreta. Cel puțin, nu atît cît ar fi cerut situația.
- Deci, care ți-e planul?
întrebarea lui Chase îl scoase din visare.

- S-o găsesc.
- Cum, dacă nici măcar nu-i ştii numele?
- Am să pornesc de la locul acela şi am să merg mai departe.
- Ei, atunci îți doresc noroc.
- Mulțumesc.
- Dacă ai nevoie de mine, ştii unde samă găseşti.
- Aş fi bucuros să vă ajut, pe tine şl pe băieți, la curățat, se oferi Lucky.
- Nu putem începe pînă nu termină cu investiga-' rea. Dumnezeu ştie cît o să dureze, pentru că trec totul printr-o sită fină, în căutare de dovezi. Tot ce ai putea face este ce fac şi eu, şi asta înseamnă să stai pe-acolo şi să învîrți din degete. Ba nu, o să-ți foloseşti mai bine timpul, scoțîndu-te singur de'sub acuzație. Compania de asigurări n-o să ne plătească nici un cent, pînă cînd nu vom fi disculpați. Chase făcu ochii mici în soare. Ai vreo idee cine putea face asta?
m. - Prima mea bănuială ar fi Micul Alvin şi Jack Ed.
- Răzbunare? rîse Chase. Din cîte am auzit, l-ai făcut pe Micul Alvin să-i pară rău că-i bărbat.
- A meritat-o.
- Pat s-a gîndit şi el că ar putea fi suspect, dar are un trib întreg, familia Cagney, care jură că Micul Alvin a jucat cărți toată noaptea cu frații lui.
- Cu o compresă cu gheață pe organele genitale? Chase rîse iar.
- Aminteşte-mi să nu te fac niciodată să te superi pe mine prea rău. Deveni din nou serios. Ceea ce voi face, probabil, spunîndu-ti ceva.
-Ce?
- Ar putea fi o idee bună să te duci s-o vezi pe Susan Young. Taică-său m-a sunat deja de două ori azi, vrînd să ştie ce se întîmplă.
Lucky înjură.
- Ai dreptate. Ar fi mai bine să trec pe acolo şi să-i netezesc penele zburlite. Trebuie să rămînem în relații bune cu banca, acum mai mult ca oricînd. în plus, m-am purtat cu adevărat urît cu Susan, lăsînd-o baltă aseară.
- Şi făcînd public faptul că ai petrecut noaptea cu o altă femeie. Chase se uită la el, speculativ. Trebuie să fi fost o roşcată, nu glumă.
Refuzînd să prindă momeala, Lucky se aşează la volanul maşinii sale decapotabile şi porni motorul.
- Peste zece, douăzeci de ani, o să rîdem şi de asta, cum am rîs de catîrul lui Bledsoe născut din iapa lui de rasă.
Ea lipăi prin bucătărie şi deschise frigiderul. Cum se aştepta, eră gol. Una din nefericirile de a locui singură era o cămară goală. Era mal uşor să te privezi de mîncare decît să găteşti pentru o singură persoană.
Gîndul de a se duce ia cumpărături de alimente după întoarcerea la Dallas devreme, în dimineața aceea, nu-i părea atrăgător. Condusese direct la apartamentul ei şi, după o baie prelungită, fierbinte, ca să-şi uşureze durerile, se culcase.

Stătuse în pat cea mai mare parte a zilei, spunîndu-şi că avea nevoie de odihnă după chinul ei. De fapt, se temuse de momentul cînd avea să dea cont conştiinței sale pentru ceea ce lăsase să se întîmple în seara precedentă.
Mai era cam o jumătate de ceaşcă de lapte degresat în fundul cutiei. Mirosindu-l întîi să vadă dacă nu se acrise, îl turnă peste un bol cu fulgi de orez. Erau atît de vechi, că nu mai aveau nici un gust în ei, dar aveau să-i umple stomacul.
Se duse în camera de zi, se ghemui în colțul canapelei şi întinse mîna după aparatul de comandă de la distanță. Era prea tîrziu pentru filmele uşoare şi prea devreme pentru ştirile de seară. Rămase doar cu reluări de comedii. într-un film, actorul principal avea părul blond închis şi un zîmbet ştrengăresc de nu-mă-gîndesc-la-nimic-bun. Trecu repede pe un alt canal, nevrînd să-şi amintească în vreun fel de străinul cu care îşi petrecuse noaptea... fuseseră intimi... făcuseră dragoste.
Numai gîndul la asta făcu să-i tremure mîinile atît de tare, încît trebui să pună bolul cu cereale muiate pe măsuța de cafea, ca să nu rişte să-l verse. îşi acoperi fața cu mîinile.
- Doamne, Dumnezeule, gemu. Ce oare o făcuse să se poarte atît de iresponsabil?
Sigur, putea înşira un milion de scuze, începînd cu starea ei emoțională de ieri şi terminînd cu modul cum o sărutase cînd o scosese din singurătatea şi disperarea ei neagră şi o luase în brațele lui puternice, calde.
Nu te mai gîndi la asta, se admonesta ea, luînd din nou telecomanda şi apăsînd viguros pe selectorul de canale.
îşi bătuse joc de femeile sensibile la fețe frumoase, la fizicuri puternice şi la vorbărie goală cu vino-ncoace. Credea că ea e mai deşteaptă decît atît. Era mult prea inteligentă, ca să cadă deodată în fața unui piept cu păr auriu şi ochi ca albastrul cerului, şi cu gene bogate. Farmecul lui îi topise moralitatea şi hotărîrea feministă. Lucky Tyler reuşise să-i atingă ceea ce nici un alt bărbat nu reuşise s-o facă | vreodată: inima, trupul.
Umilința o făcu să geamă. Pentru a-şi înăbuşi geamătul, îşi puse vîrful degetelor pe buze, apoi le j explora, simțind arsura bărbii lui. Descoperise şi locurile cu urme dulci de pe sîni, în timpul băii. îi readuseră senzații înnebunitoare, care i se învîrteau prin trup.
Cînd încercase să doarmă, închizînd strîns ochii, ea îşi aminti cum gura lui îi supsese sfîrcurile. Partea de jos a corpului i se contracta cu o durere plăcută, de flecare dată cînd îşi amintea acea primă, dulce străpungere a cărnii ei, apoi forța şi adîncimea j pătrunderii.
Acum îşi încrucişa brațele peste partea de jos a trupului şi se îndoi de la mijloc cu speranța de a înlătura amintirile mentale şi fizice. Ele o înfierbîntau. O făceau să dorească. O făceau să se ruşineze.
Dorință pentru un străin? într-un motel ieftin de la marginea şoselei? Ce lucru prostesc făcuse! Cîtă neglijență! Ce greşeală! Parcă n-ar fi fost ea.

Dar ieri nu fusese chiar ea însăşi, nu-i aşa? înainte | să o judece cineva, trebuia să înțeleagă starea de spirit în care fusese în urmă cu douăzeci şi patru de ore. Trebuia să fi simțit aceeaşi crudă respingere, să traverseze aceleaşi coridoare întunecoase, să simtă ; senzația de sufocare chiar şi după ce scăpase de acele coridoare.
Trebuia să treacă prin acelaşi sentiment de inutilitate şi înfrîngere, pe care-l simțise ea aflînd că uneori nu era suficient să faci sacrificii supreme. Ajungînd la înțelegerea devastatoare că nu se poate cîştiga dragostea sau chiar gratitudinea cuiva, moralul ei ajunse la nivelul cel mai scăzut.
Apăruse Lucky Tyler - frumos ca un înger şi încîntător ca unul dintre copiii favoriți ai diavolului. El devenise nostim şi sexy şi avea nevoie de ajutor. Poate că asta fusese principala lui forță de atracție. Avusese nevoie de ea, pur şi simplu, fusese un bărbat care avusese nevoie de o femeie. Iar ea simțea o disperată necesitate să aibă nevoie de ea cineva. Răspunsese la nevoia lui în aceeaşi măsură în care răspunsese mîngîierilor amețitoare ale mîinilor şi gurii lui.
- Sigur. Ai dreptate, îşi mormăi ea cu nerăbdare. Justificările se vînd cu un ban duzina şl nici una nu va fi suficientă. A fost o nebunie să facă aşa ceva, dar o făcuse. Acum, trebuia să se împace cu treaba asta.
Slavă Domnului că avusese prevederea să folosească un nume fals şi să plătească cu bani gheață cînd s-a înregistrat la hotel. Nu putea s-o găsească. Oare? Nu cumva uitase ceva? în graba ei de a pleca în dimineața aceea, lăsase oare în urma ei vreun semn care l-ar putea conduce la ea, dacă ar avea de gînd s-o găsească?
Nu, era aproape sigură că nu. Pentru domnul Lucky Tyler, ea era total anonimă. Doar ea va şti vreodată despre noaptea trecută, iar ea o va uita. începînd chiar de acum, îşi sublinie ea hotărîrea, părăsind canapeaua. Strîngîndu-şi cordonul halatului, se duse în dormitorul al doilea, care îi servea drept birou cînd era acasă. Aprinse lampa de birou şi computerul, îşi puse ochelarii de citit şi se aşeză în fața terminalului.
Munca a fost întotdeauna salvarea ei. Alți oameni se bazează pe alcool, droguri, sporturi, sex, ca să-şi uite necazurile şi să-şi facă viața suportabilă. Pentru ea - cu excepția serii anterioare -jYimic nu acționa mal bine decît activitatea însăşi. în plus, avea un termen.
De îndată ce îi apăru ecranul curat pe computer, se uită pe însemnările ei şi începu să scrie. Degetele ei zburau pe clape. Scrise pînă noaptea tîrziu, de parcă diavolul o urmărea... şi se apropia repede.

6

Susan Young coborî încet treptele, arătînd îndurerată, cu gura tristă. După aspectul ei, Lucky ghici că plînsese aproape toată ziua, sau cel puțin voia ca ei să creadă asta. Ochii ei erau umezi şi roşii. Vîrful nasului fusese frecat mult cu şervețele de hîrtie. Pe față avea pete.
în loc de bună ziua, ea zise:

- Mama m-a sfătuit să nu stau de vorbă cu tine.
Se opri la a treia treaptă înainte de a ajunge jos.
Văzînd o potențială cale de ieşire din această întîlnire inoportună, Lucky întrebă cu solicitudine:
- Poate ar fi mai bine să ne vedem aitădată?
- Nu, nu va fi! răspunse ea cu acreală. Avem multe de vorbit, domnule Tyler.
La dracu', se gîndl el.
Ea coborî ultimele trei trepte şi trecu pe lîngă el în camera de zi oficială. Mirosea de-ți venea greață a ceară de lustruit mobila. Lumina soarelui de după-amiază strălucea prin ferestre, acoperind covorul albastru pal cu motive de lumină şi umbră. Era o zi splendidă. Lucky ar fi vrut să fi fost afară, să se bucure de ea. Ar fi dorit să se fi aflat oriunde, în afară de locul în care era - în camera de zi formidabilă a familiei Young, supus privirii rănite, moralizatoare, a lui Susan.
- Ei? întrebă ea imperios în momentul în care închisese uşile duble.
- Ce pot să spun? Am făcut ceva grozav de stupid şi am fost prins.
Comportarea lui era de autosubestimare. învățase devreme că singurul mod de a manevra o femeie care a fost disprețuită era să îți asumi toată vina şi să fii onest atît cît era cazul. Existau totuşi ocazii cînd trebuia să renunți la onestitate, pentru că exista pericolul de a fi castrat sau de a-ți pierde viața. El nu credea că furia lui Susan ajunsese la un asemenea nivel de pericol... deocamdată.
Arătînd pocăit cum se cuvine, zise:
- Poți să mă ierți că te-am lăsat baltă aseară, Susan?
- Pot să te iert pentru asta, deşi a fost un lucru nepoliticos.
- Desigur că a fost. Le datorez scuze şi părinților tăi pentru asta.
- Am amînat cu o oră şi jumătate cina, aşteptîndu-te pe tine. N- am mîncat pînă la nouă.
Asta trebuie să se fi petrecut pe cînd Dovey sufla peste rana lui de cuțit, răcorindu-i carnea şi înfier-bîntîndu-i pasiunea cu suflarea ei blîndă. La naiba, a fost o senzație delicioasă, îi mişcase părul de pe piept, îi făcuse vînt pe piele.
- N-am nici o scuză pentru ceea ce am făcut. Cuvintele de scuze începură să i se oprească în
gît. Dacă nu era poziția tatălui ei în bancă, i-ar fi spus mucoasei ăsteia răsfățate că nu trebuia să-i dea ei socoteală cu cine se culcă şi ea l-ar fi văzut pentru ultima oară.
Era preocupat să înceapă mai repede căutarea lui Dovey şi făcea doar gesturile de a o mîngîia pe Susan, pentru că aşa era tactic. Nu avusese nevoie să-i spună Chase s-o facă. Totuşi, blestema ziua în care îi ceruse lui Susan prima întîlnire, în urmă cu cîteva luni. El voia să-i spună verde că nu-i făcuse nici o promisiune, că nu-şi asumase nici o răspundere şi că, indiferent cu cine se culca, fie că era o singură femeie sau o duzină, nu era

treaba ei. Doar gîndul că trebuiau să plătească împrumutul care ajungea la scadență, îl obliga să-şi potolească furia crescîndă.
Sperînd că ea nu va sesiza lipsa de perspectivă din vocea sa, spuse:
- Ți-ar merge poate mai bine dacă ai refuza să mă mai vezi.
Ea se uită gînditoare la podea cîteva momente, apoi îşi ridică ochii umezi spre ai lui.
- Sînt o fire mai iertătoare.
La naiba! Femeilor le place să fie iertătoare. Le investea cu o putere uriaşă asupra celui iertat. Ele se hrăneau din vinovăția sărmanului bărbat, ca păsările cu stîrv, care ciugulesc o carcasă pînă o lasă curată.
- Pot să te iert că n-ai venit să iei cina cu noi, zise ea. Pot chiar să trec peste faptul că te-ai angajat într-o bătaie la bar, pentru că ştiu că eşti iute la mînie. Recunosc că asta este o parte a atracției pe care o simt pentru tine. Ceea ce îmi vine foarte greu să iert... Aici buza de jos începu să-i tremure şi vocea îi deveni . nesigură. M-ai umilit în fața întregului oraş. Au zis că nu ai putut fi găsit cînd a izbucnit incendiul aseară, pentru că erai cu o tîrfă. .
- Nu era o tîrfă.
Folosirea acestui cuvînt cu referire la Dovey îl făcu atît de furios, încît fu speriat de intensitatea emoției sale.
- Atunci, cine era?
- O străină. N-am văzut-o niciodată pînă aseară, dar nu era o tîrfă. Susan îl urmărea cu atenție. El îşi îmblînzi tonul. Uite ce-i, Susan, aseară nu pornisem hotărît să mă culc cu cineva. S-a întîmplat să fie aşa.
Acesta era adevărul. Nu-şi făcuse drum în camera de motel a lui Dovey cu intenția de a face dragoste cu ea. Voise doar să o provoace la fel de rău, cum fusese şi el provocat, să-şi capete scuzele şi apoi să plece.
Nu era în întregime vina lui că lucrurile nu se desfăşuraseră chiar aşa. Fusese pe jumătate adormit, cînd întinsese mîna după ea. Fusese parfumată şi caldă, şi moaie, şi îngăduitoare. Buzele el umede fuseseră mobile sub ale lui, trupul ei răspundea chemării lui. Nu putea fi învinuit pentru felul natural în care reacționase trupul lui la stimulii sexuali. Desigur, fusese obligat de împrejurări să răspundă.
- ... înțeleg. Ai plecat ieri de aici excitat. Aşa-i?
El clipi ca să-şi limpezească vederea şi încercă să înțeleagă ce spusese Susan.
- Ă, da, aşa-i.
Ea se apropie, uitîndu-se în sus la el pe sub genele ascuțite, umede. Gura ei arăta vulnerabilă. Dar, cu toate lacrimile şi smiorcăiala ei, Lucky ştia că ea era cam la fel de nepăsătoare ca o baracudă.
- Aşa că dorința pentru mine ți-ai cheltuit-o cu o femeie care te accepta, şopti ea, punîndu-şi mîinile pe pieptul lui. Bănuiesc că ar trebui să fiu flatată, deşi mai sînt încă foarte îndurerată. Gîndul că eşti în pat cu altă femeie mă face să vreau să mor.

Arăta mai curînd gata să ucidă decît să moară. Ochii ei, care nu mai erau luminați de lacrimi, străluceau de răutate.
- Dar pot să înțeleg că atunci cînd un bărbat e atît I de excitat, trebuie să facă ceva, în privința asta, că altfel explodează.
Ea se ridică pe vîrfuri şi îl sărută uşor pe buze.
- Cunosc senzația, Lucky. Nu crezi că şi eu te doresc? Nu ştii că singurul motiv pentru care mă păstrez este ca noaptea nunții noastre să- fie deosebită? Nu ştii cît de tare doresc să fac dragoste cu tine chiar şi acum?
Adevărat, el fusese puțin excitat cînd plecase de la Susan după masa de prînz, cu o zi în urmă, dar se înfierbîntase mai mult de atît, urmărind unele reclame la TV. Excitarea lui de atunci fusese ca o uşoară răceală, în comparație cu delirul febril pe care-l simțise cînd pătrunsese trupul darnic al lui Dovey.
- Uite, Susan, spuse el iritat, toată discuția asta despre nunți...
Ea puse un deget pe buzele lui.
- Sst. Ştiu că nu putem face anunțul pînă nu ieşi din situația asta nefericită. Bietul meu iubit.
Ea întinse mîna, în intenția de a-şi trece degetele prin părul lui. El îşi trase repede capul înapoi şi îi prinse mîna, înainte ca ea să-l poată atinge.
- Ce anunț?
- Anunțul logodnei noastre, prostuțule, spuse ea jucăuşă, bătîndu-l pe piept. Şi, ca să putem clarifica mai repede neînțelegerea în legătură cu incendiul şi ca să dovedesc cît de mult te iubesc, am să spun că ți-ai petrecut noaptea trecută cu mine.
-Ce?
- Tot oraşul ştie că azi-dimineață te-ai trezit singur şi nu ai nici un alibi. Aşa încît am să spun că eu am fost cu tine. Mama şi tata vor face o criză, desigur, dar vor accepta ca inevitabil faptul că ne-am culcat împreună, dacă voi avea pe deget un inel de logodnă. Vor fi atît de bucuroşi că oficializăm situația, încît vor trece cu vederea o singură noapte de păcat.
Ori era de-a dreptul îngăduitoare, ori avea halucinații. în orice caz, era periculoasă şi trebuia să se poarte cu ea cu mănuşi de căprioară.
- Ce te face să-ți închipui că te va crede cineva, dacă vii acum să spui că am fost cu tine aseară?
- Am să zic că, la început, n-ai vrut să mă laşi să fiu eu alibiul tău, pentru că ar fi dăunat reputației mele. Dar eu am insistat pînă cînd ai capitulat.
- Se pare că ai analizat problema din toate unghiurile.
- De cînd am aflat că n-o poți aduce pe acea femeie, m-am gîndit numai la asta. Am să spun că m-am strecurat afară după ce mama şi tata s-au culcat. De fapt, am ieşit aseară.
- Pentru ce?
- Eram atît de supărată, am condus prin împrejurimi căutîndu-ți maşina prin toate locurile pe unde te duci de obicei. Cum nu te-am găsit, m-am întors acasă. Părinții mei habar n-au avut că am ieşit. Aş putea spune că ne-am

întîlnit şi ne-am petrecut noaptea împreună, făcînd dragoste pasionat. îi zîmbi maliţios. Ceea ce nu e o idee proastă.
- Ieri nu gîndeal la fel, îi aminti el.
- O fată îşi poate schimba părerea.
Era la fel de uşor să vezi prin ea ca şi prin vaza de cristal de pe cămin. îl respinsese ieri, aşa că el îşi eliberase dorinţa cu altcineva. Aşa ceva era de nesuportat pentru o femeie înfumurată ca Susan, mai cu seamă cînd toată lumea din oraş aflase despre asta. Ea găsise astfel un mod de a-şi salva obrazul şi, în acelaşi timp, de a-l prinde în laţ definitiv. Deşi minciuna ei l-ar fi dezvinovăţit pe el, în primul rînd, îi servea şi ei în acelaşi timp.
- Ai fi gata să minţi ca să-mi salvezi pielea? Al face asta pentru mine?
- Şi pentru mine, recunoscu ea. Te vreau, Lucky Tyler. Şi am de gînd să te am, indiferent ce trebuie să fac pentru asta.
Indiferent dacă eu te vreau sau nu, se gîndi el.
- Am să-l sun chiar acum pe şeriful Bush, spuse ea brusc, întorcîndu-se spre telefon.
Braţul lui Lucky se întinse repede. îi prinse mîna.
- Nu pot să te las să faci asta, Susan. Zîmbetul ei se întunecă.
- De ce nu?
- Ai putea avea mari neplăceri minţind în faţa investigatorilor federali. Nu te pot lăsa să faci asta pentru mine.
- Dar eu vreau s-o fac.
- Iar eu apreciez, dacă e bine sau nu, spuse el cu un ton ce spera să pară sincer. Putea observa însă că ea nu era convinsă. Lasă- mă să mă gîndesc. Ştii, Susan, că mărturia falsă e un delict serios. Trebuie să mă gîndesc bine înainte de a te lăsa să o faci.
îi reveni zîmbetul, dar vocea ei avea un tăiş clar, cînd spuse:
- Nu rumega prea mult, nu ştiu cît timp va rămîne valabilă oferta mea.
Ce micuţă cătea îngăduitoare, se gîndi el. For-'îndu-se să zîmbească, spuse:
- Esti cineva, stii asta? Cînd te-am cunoscut, la început, nu rni-am dat seama că sub această aparenţă este atîta complexitate.
- Mă străduiesc să obţin ceea ce doresc. E simplu.
Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul în care îşi va înfige ea unghiile. Lucky jură în tăcere, atunci şi acolo, că nu va fi el acela.
- Ei, am să mă gîndesc la multe, Susan, aşa că e mai bine să plec.
- Trebuie? se plînse ea.
- Trebuie.
- la asta cu tine.
Ea îşi înfăşură braţele în jurul gîtului lui, îi trase capul în jos şi îi puse pe gură un sărut umed, sugestiv. Cînd se retrase, în cele din urmă, ea şopti:
- Poate că asta o să te facă să te gîndeşti de două ori, înainte de a te duce la altă femeie.

Lucky îndură sărutul pentru că recunoscu deosebirea dintre vicleşugurile femeieşti şi trădarea adevărată. Susan Young o folosea pe cea de a doua. Ea ar recurge chiar şi la şantaj ca să-l facă să se căsătorească cu ea.
In timp ce mergea pe aleea din fața casei ei, după ce reuşise să scape temporar, şterse urmele sărutului ei de pe buze cu dosul palmei.
Nu-i făcuse silă. Cu siguranță însă că nu-i stîrnise ardoarea. îl lăsase total indiferent, fapt ce nu i se mai întîmplase de cînd descoperise sărutul, sub îndrumarea fetei predicatorului, în fundul balconului corului în Prima Biserică Baptistă, în timp ce lipseau de ia cursul de religie.
Intre prima experiență emoționantă gură-la-gură şi sărutul fierbinte al lui Susan, ce se întîmplase oare de îl imunizase împotriva efectelor acestuia? Gustul lui Dovey, asta era.
Barmanul oftă cînci ridică ochii şi îl văzu pe Lucky încălecînd un scaun de bar.
- Aş dori ca, în seara asta, să te duci în altă parte şi să laşi în pace locul acesta.
- Tacă-ți gura şi dă-mi o bere. Nu caut gîlceavă.
- După cîte îmi amintesc, zise barmanul lungind cuvintele, aşa ai spus şi ieri. împinse berea în fața clientului său. Lucky o sorbi.
- Sînt la ananghie.
- Am auzit. Tot oraşul ştie că ai nevoie de un alibi pentru aseară.
- Doamne, telefonul fără fir e pe-aici mai rapid şi mai corect decît un fax.
Chipul barmanului se desfăcu într-un zîmbet larg.
- Dacă nu-ți place bîrfa, n-ar trebui să - cum îi spun ei oare? - să ai o personalitate atît de proeminentă. Oamenii obişnuiți sînt fascinați de activitățile celebrităților locale.
Lucky blestemă şi mai luă o înghițitură de bere.
- îți aminteşti ceva despre femeia aceea?
- Nu atît de mult ca tine, pariez, rîse el. Zîmbetul lui savuros dispăru, sub privirea amenințătoare a lui Lucky. Păi, să vedem, era o roşcată naturaiă, nu-i aşa? Şi nu vreau să spun cu asta nimic nepotrivit, adăugă repede.
- Da, avea păr roşcat închis.
- Cam aşa de înaltă. Arătă un loc aproape de umărul lui, ținînd mîna paralel cu podeaua.
- N-am nevoie de o descriere fizică, spuse Lucky, nerăbdător. îți aminteşti ceva semnificativ despre ea?
- Semnificativ?
- Ai văzut cînd a tras maşina în parcare? Barmanul îşi cercetă memoria.
- Cred că da. Venea dinspre sud, bănuiesc.
- Din sud. Lucky reținu asta. Dacă ai văzut din ce parte venea, trebuie să-i fi observat maşina.
- Sigur.
- Ce fel de maşină era?
- Roşie, anunță el mîndru, bucuros să fie folositor.

- Ştiu că era roşie, dar ce tip?
- Cred că era străină.
- Ce marcă? Barmanul clătină din cap.Ce model? Din nou Lucky primi un răspuns negativ. Grozav, mormăi el, cu paharul la gură.
- Păi, tu ai urmărit-o, Lucky. Dacă tu n-ai remarcat, cum puteai să te aştepți s-o fac eu?
- Nu te îngrijora de asta. Am crezut că poate ai observat. Ştii că eu nu recunosc nici o marcă sau model de după 1970. Ca şi tine, îmi amintesc că a ei era compactă şi roşie. Poate că sub hipnoză, mi-aş putea aminti numărul, dar deşi mi-am răscolit mintea toată ziua, nu-mi pot aminti nici o cifră sau literă din el.
-Ah!
- Ce-i? Lucky se răsuci pe scaun urmînd direcția privirii îngrijorate a barmanului. Pe uşă intraseră Micul Alvin şi Jack Ed. Se opriră în momentul în care îl zăriră pe Lucky. O tăcere plină de aşteptare se lăsă în bar. Apoi, cei doi se îndreptară spre un separeu din colt şi se aşezară.
- Două beri pentru fiecare. Acum, urlă Micul Alvin spre barman.
El desfăcu patru sticle lungi şi le puse pe o tavă căptuşită cu plută.
- Am să le duc eu, se oferi Lucky cu amabilitate, coborînd de pe scaun.
- Lucky, uite, abia am obținut postul ăsta...
- Jur. Nu fac scandal. Lucky îi zîmbi frumos omului. Ducînd tava, se mişca pe podeaua murdară de lemn spre separeul din colț. Micul Alvin şi Jack Ed îl urmăreau printre gene, cum înaintează.
Cînd ajunse la separeul lor, aşeză tava pe masă:
- Beți, băieți!
Jack Ed rînji şi îi sugeră lui Lucky să facă ceva care, anatomic, era imposibil. Ignorîndu-l, Lucky i se adresă lui Alvin:
- Sînt bucuros că azi poți să umbli drept. Micul Alvin se uită la el amenințător:
- Ai să capeți ce-i al tău, cocoş bastard.
- Alvin, Alvin, zise Lucky, clătinînd din cap cu părere de rău, ăsta-i un fel de a vorbi cu mine după ce am venit să-ți ofer pacea? Arătă din cap spre berea pe care Alvin aproape o sorbise dintr-o înghițitură. Am pus băuturile voastre în socoteala mea. Am simțit că ăsta era cel mai mic lucru pe care-l puteam face, după neînțelegerea de ieri.
- Nu poți să mă duci pe mine cu vorbe dulci.
Intinde-o.
Trăsăturile de pe fața lui Lucky se împietriră.
- Ascultă, tu...
- Lucky!
Vocea lui Chase tăie atmosfera plină de fum, densă. Cu coada ochiului, Lucky îl văzu pe fratele său strecurîndu-se printre mese ca să i se alăture la capătul separeului lui Alvin.

- Nu mai începe o nouă poveste, pentru Dumnezeu, îl avertiză Chase cu o şoaptă încordată.
- Ei, nu-i ăsta vedeta de la rodeo? întrebă Jack Ed, cu un ton fals. A venit să-şi salveze frăţiorul de la altă bătaie.
- Eu n-am auzit c-ar fi aşa, Patterson.
Chase fusese, în tinereţe, călăreţ de tauri. Cîştigase mulţi bani din premii şi îşi făcuse un nume în cadrul circuitului de rodeo. Dar pericolul ce era asociat cu acest sport îi îngrijorase tot timpul pe părinţii lui. Se simţiră foarte uşuraţi cînd, logodindu-se cu Tanya, se retrăsese din această activitate în toate facultăţile mintale şi cu toate părţile trupului intacte.
Chase nu-l lăsase pe Jack Ed să-l provoace. Apariţia lui neaşteptată avusese un efect calmant asupra lui Lucky, care spuse:
- Am vrut doar să le pun cîteva întrebări.
- Nu mi-ar displăcea să le pun şi eu cîteva. Simţindu-se comunicativ, Micul Alvin îşi propti
braţele groase ca nişte pitoni pe perna din spate a separeului.
- Despre ce?
- Despre femeia care a fost aici ieri, replică Lucky, încordat.
Alvin răspunse la întrebarea lui Lucky.
- Am auzit că a fugit şi te-a lăsat, zise el cu un rîs j maliţios. Proastă treabă. întotdeauna am bănuit că i succesul tău la sexul frumos era exagerat.
Jack Ed considera asta drept ceva nostim. Rîsul ! lui era aproape tot atît de strident ca al unei femei.
- Eu nu cred nici un minut că ai jucat cărţi toată noaptea cu fraţii tăi, zise Chase.
- Ţi-a spus cumva cum o cheamă? întrebă Lucky, reţinîndu-şi în mod miraculos impulsul copleşitor de a şterge de pe faţa cărnoasă a lui Alvin rînjetul acela vesel.
- Te-ai culcat cu ea şi nici măcar nu ştii cum o cheamă?
Lucky se lansă spre bărbatul mai masiv. Chase îl apucă de umeri şi îl trase înapoi.
- Hai să plecăm de aici.
-Tu, fiu de...
- Hai să mergem! Chase îl împinse pe fratele său mai tînăr cu spatele prin sală, Lucky opunîndu-se pe parcurs, la fiecare pas. Tocurile ghetelor lui bocăneau pe podea, cînd el le proptea ca să se împotrivească.
- Rău că ai pierdut unica femeie care ar fi putut să te scape de închisoare, îl tachina Micul Alvin.
Lucky scrîşni din dinţi şi scoase un sunet animalic, încercînd să se elibereze de Chase. Totuşi, Chase îl ţinea bine.
- La naiba, am să te las lat eu însumi, dacă nu te potoleşti. Ce naiba e cu tine?
îndată ce ieşiră pe uşă, Chase îl lipi pe Lucky de zidul exterior al clădirii. Lucky se zbătea în mîinile fratelui său, care îl reţineau.

- E nevoie să mai întrebi ce-i cu mine? urlă el. Aveau dreptate. S-ar putea să aju îg la închisoare.
- Şi ce legătură are asta cu :eea ce se întîmpla acolo înăuntru?
Chase arătă cu bărbia spre ta ernă.
- Căutam informații despre ea
- De ce?
- De ce?
- Da, de ce? Chase îşi puse mîinile în şolduri şi îl privi pe fratele lui nervos. Te-ai comportat toată ziua cam straniu, în mod evident. Creo că preocuparea de a da de femeia aia înseamnă pentru tine mai mult decît asigurarea unui alibi.
- Eşti nebun.
- Să nu mă faci pe mine nei-un. Nu eu sînt ăla care caută să se încaiere cu Micul Alvin două zile la rînd pentru aceeaşi damă.
Lucky era pregătit să nege vehement că ea ar fi fost „o damă", dar se opri brusc. Protestul ar confirma suspiciunile lui Chase. Bătăios, el spuse:
- Lasă-mă naibii în pace să mă ocup de treaba asta în felul meu, în regulă?
- Nu-i în regulă. Eşti fratele meu. Cei din familia Tyler sînt uniți. Dacă tu ai necazuri, avem toți necazuri. Şi, pe cît se pare, nu poți să te fereşti de ele; eşti legat de mine ca protector al tău.
Se uitară fiecare în altă direcție, încercînd să se tempereze. Lucky fu primul care îşi reveni.
- La naiba, Chase, ştii bine că sînt bucuros că ai

intervenit. Cu lipsa mea de prevedere, nu-mi puteam permite să-mi pulverizeze şi celălalt ochi. Chase zîmbi şi îl lovi între omoplați.
- Urmează-mă spre casă. Mama a fost atît de necăjită toată ziua de azi, încît Tanya s-a oferit să pregătească masa pentru toți.
- Faimoasa ei friptură? întrebă Lucky, plin de speranță.
- Exact.
- Hm, zise el, plescăind din buze. Spune-mi - ca de la frate la frate - e ia fel de bună la pat cum e la bucătărie?
- Ai să mori, întrebîndu-te. îl conduse pe Lucky în direcția maşinii lui. Şi o să murim amîndoi, dacă îi stricăm cina întîrziind.
Lucky urma maşina lui Chase prin oraş, dîndu-şi seama că revenirea lui la bar nu-i fusese de nici un folos. Nu era mai aproape de găsirea lui Dovey decît fusese cînd se trezise în dimineața aceea şi găsise goală partea ei din patul pe care-l împărțiseră.

7

- Ştii ce zvon răspîndeşte Susan Young în tot oraşul?
Ca răspuns la întrebarea surorii sale, Lucky mormăi fără interes din spatele ziarului de dimineață.

- Că vă căsătoriți. Sage bägă în gură o căpşună mare, zemoasă, şi o mestecă entuziastă. Trebuie'să-ți spun că, dacă te însori cu mucoasa aia de cățea, am să mă lepăd pentru totdeauna de familia asta.
- Promisiuni, promisiuni! Lucky lăsă în jos ziarul, ca să soarbă din cafeaua de la micul dejun. Tot ne amenințI că o să te lepezi de familie, de cînd Chase şi cu mine ți-am ascuns în frigider primul sutien. Pînă în prezent, n-am avut un asemenea noroc.
Se retrase din fața privirii ei ucigătoare, ascun- I zîndu-şi din nou capul în ziar.
Sage întinse brînză de vaci pe o felie de pîine prăjită.
- Şi, o faci? mormăi ea la prima îmbucătură.
- Ce să fac?
- Te însori cu Susan Young? Lucky puse deoparte ziarul.
- Fii serioasă. între timp, dă fratelui tău mai mare
puțină cafea.
- N-ai auzit niciodată de emanciparea femeilor? întrebă ea furioasă.
- Sigur, am auzit de aşa ceva.
Luînd cana în mină, o clătina înainte şl înapoi, j zîmbind ştrengăreşte spre ea. Cu un gest teatral, ea I luă carafa de pe aparatul de cafea şi îi umplu cana.
- Mulțumesc, copilo.
- Pentru puțin.
Ea se lăsă înapoi pe scaun.
- Lăsînd gluma deoparte, Lucky, dacă Susan şi-a băgat în cap că tu eşti viitorul ei mire, mai bine te-ai duce să cumperi un inel cu diamant. Cînd nu i se face | pe plac, provoacă necazuri.
- Ce poate să-mi facă? Sînt deja vîrît în bucluc pînă peste cap.
Trecuse o săptămînă de la lupta lui cu Micul Alvin. Fusese cea mai lungă săptămînă din viața lui Lucky. Zona din jurul ochiului drept trecuse prin toată gama culorilor curcubeului şi mai era încă de un galben bolnăvicios, de icter. Linia roşie de pe abdomen pălise spre roz.
Agenții federali, împreună cu adjuncții şerifului şi investigatorii de la asigurări continuau să treacă prin sită rămăşițele focului. Din cauza publicității nefavorabile, lista clienților Companiei de Foraj Tyler \ scăzuse drastic. Plata împrumutului avea scadența în j mai puțin de o lună, iar micile venituri ce mai picau încetaseră complet. Falimentul părea inevitabil. Nu se vedea nici o licărire de lumină la orizontul întunecat.
- Un singur lucru e bun, remarcase Chase cu i optimism, cu o seară înainte. Nu au găsit nici o dovadă palpabilă împotriva ta. Fără ceva care să te plaseze acolo în timpul incendiului, nu te pot acuza. \ Totul depinde de circumstanțe.
- Ăsta e un plus, din punct de vedere legal, j spusese Lucky. Dar pînă cînd compania de asigurări ! nu e convinsă că noi am fost victimele şi nu

provocatorii, nu va onora cererea noastră de despă-! gubiri. Aşa că, deşi nu mă voi duce la închisoare, sîntem totuşi înglodați în datorii.
Aveau o nevoie disperată de verificarea tuturor j acțiunilor lui Lucky în noaptea aceea, pentru a-l elimina ca suspect de incendiere intenționată. Aveau o nevoie disperată de Dovey.
Totuşi, pînă acum, încercările lui de a o găsi nu-l duseseră nicăieri, ci doar se învîrtise prin jur. Zilnic discuta cu clienții locului aceluia, întrebîndu-i pe fiecare din cei care fuseseră martori la incidentul cu Micul Alvin şi cu Jack Ed dacă îşi aminteau ceva despre femeia dispărută sau despre maşina ei. Toți bărbații îşi aminteau că era o roşcată bine. în afară de asta, nu mai obținuse nimic.
Nici călătoria înapoi la motel, ca să discute cu funcționarul de noapte, nu fusese mai productivă. Bărbatul îşi amintea de ea, dar se înregistrase ca Mary Smith, plătise pentru o noapte, cu bani gheață, şi asta era tot ce ştia. Funcționarul de la magazin, care îi vînduse sticla de whisky, carnea şi aspirinele, nu-l văzuse împreună cu Dovey.
- Nu se poate să fi dispărut de pe fața pămîntului! exclamase Lucky în fața familiei sale, după convorbirea descurajatoare cu funcționarul de la motel. E pe undeva, respiră, umblă după treburile ei, mănîncă, doarme, nu are nici o idee de zăpăceala pe care a creat-o în viața mea.
- Poate că nu, sugeră Tanya.
El se opri din mers şi se uită spre cumnata sa.
- Ce vrei să spui?
- Poate că a citit în ziar despre Incendiu şi îşi dă seama că ea este alibiul tău, dar nu a venit s-o spună, pentru că nu vrea să fie amestecată.
- E o posibilitate, comentase Chase.
Pentru că lui Lucky îi venea greu să gîndească astfel, înlătură această îngrijorare.
- Ştirea a apărut doar în ziarele locale şi ea spusese Gă nu e de pe-aici, cînd a întrebat-o Pat. Cred că spunea adevărul, cînd a dat Dallas-ul drept adresa ei. Arăta ca o fată de la oraş.
în următoarele cîteva zile, umblase mulți kilometri cu Mustang-ul, prin comunitățile învecinate şi căutase toate femeile Mary Smith de pe listele de votare. Găsise mai multe. Una avea optzeci şi doi de ani, una era de vîrstă mijlocie, oarbă, şi trăia cu părinții mai vîrstnici; una era studentă. Drumuri înfundate.
Se gîndise să treacă prin sită Dalias:ul, căutînd-o pe fiecare Mary Smith, dar ştia că ar fi fost o treabă care i-ar fi luat timp şi, în final, un exercițiu inutil. Discretă şi inteligentă, ea folosise acel nume fictiv. De ce? Ea nu ştiuse atunci că el o va căuta, în cele din urmă, ca să-i servească drept alibi într-o investigație criminală.
- Lucky, mă asculți?
întrebarea nerăbdătoare a lui Sage îl readuse în prezent.
- Hmm? Ce-i? Spuneai ceva despre Susan.

- Spuneam că e o cățea demnă de dispreț.
- De unde ştii atîtea despre ea? Era cu multe clase înaintea ta.
- Dar legenda ei s-a păstrat chiar şi după ce am ajuns eu la liceu.
- Legenda?
- Josnicia ei era legendară.
- De exemplu?
- Fusese atît de invidioasă cînd una dintre colegele ei fusese numită Regina întoarcerii Acasă, în locul ei, încît a lansat zvonul că fata aceea avea herpes.
Lucky izbucni spontan în rîs.
- Nu e caraghios! exclamă Sage. Bîrfa a ruinat reputația fetei aceleia şi a făcut un iad din zilele ei la liceu. Şi asta nu-i tot.
Proptindu-şi brațul pe marginea mesei, ea se aplecă spre el.
- Susan a fost numită prima rezervă în echipa universitară de baschet a fetelor. A doua zi dimineața, cînd noua echipă formată venise la antrenament, un grup de dulapuri a căzut pe una dintre fete şi i-a rupt brațul. Susan stătea exact în partea cealaltă a dulapurilor.
- Şi se crede că ea le-a împins? -- Aşa-i.
- Sage, e o nebunie. E o reacție prostească a unor şcolărițe, față de cele întîmplate, şi nimic mai mult. .
Ea dădu hotărîtă din cap.
- Nu cred. Unele dintre prietenele mele, care stăteau în oraş şi o ştiau pe Susan de la ciuburi, spuneau că e o viperă. Dacă vrea să fie preşedintă undeva, face orice ca să fie aleasă. Ochii i se micşorară. Acum şi-a pus ochii pe tine. Vrea să fie doamna Lucky Tyler.
- Mă întreb de ce? spuse el, sincer uimit de fixația lui Susan asupra lui. Au ieşit în permanență împreună, în ultimele luni, au rîs împreună, s-au sărutat puțin, dar el nici măcar nu suflase vorba „căsătorie".
- E simplu, replică Sage la întrebarea lui retorică. Nici o altă femeie n-a avut norocul de a se căsători cu tine. Cele care țin socoteala cu linioare pe stîlpii baldachinului de la pat apreciază cele făcute de tine. Eşti Don Juan-ul local. Ar fi o pană la pălăria lui Susan, să te pună în frîu tocmai pe tine.
- Don Juan-ul local? lungi el sunetele, lăsîndu-se pe spate cu scaunul.
- Nu vrei să te opreşti din înfumurare, spuse Sage, cu plictiseală. Un bărbat cu păr cenuşiu pe piept n-are de ce să se înfumureze.
- Cenuşiu? exclamă el. Lăsă capul în jos să l investigheze bucata de piept care se vedea din | halatul desfăcut. Ăsta-i blond.
- Hotărîrea asta a lui Susan de a pune mîna pe \ tine cu ocazia prostiei ăsteia cu incendiul mă | îngrijorează.
- Firele astea mai deschise sînt blonde, Sage.
- Nu vrei să uiți de păr? Am glumit doar, pentru Dumnezeu.
Preocuparea surorii sale îl emoționa, dar nu putea j lua în serios avertismentele ei în legătură cu Susan. Adevărat, femeia era o intrigantă. Nu încăpea îndoială că era egoistă şi ar fi putut să-l învețe pe monstrul cu ochi

verzi cîte ceva despre gelozie. Dar nici el nu se născuse ieri. Susan ar trebui să folosească o tactică grozav de rafinată ca să-l păcălească pe el.
întinzînd mîna peste masă, mîngîie creştetul capului blond, zburlit, al lui Sage.
- Nu te îngrijora, copilită. Eu sînt cel care am scris cartea despre cum trebuie să te porți cu femeile.
- Tu nu...
Protestul ei fu întrerupt de o bătaie în uşa din spate.
- Asta trebuie să fie mama, zise ea, părăsindu-şi scaunul ca să deschidă uşa.
- A, Pat! spuse cu surprindere. O aşteptam pe j mama să se întoarcă de la un drum de dimineață la standul de produse de la şosea.
- 'neața, Sage, Lucky. Pat intră în bucătărie şi îşi scoase pălăria Stetson. Aveți o ceaşcă de cafea în plus?
- Sigur.
îi mulțumi lui Sage pentru ceaşca de cafea neagră pe care i-o turnase, suflă în ea, îşi scoase chibritul din | gură şi sorbi, apoi se uită fix în ea cîteva momente, în tăcere. Cafeaua era o amînare tactică.
Dacă Pat venise în calitate oficială să aducă veşti proaste, Lucky îşi închipui că o va face cît mai uşor posibil pentru el.
- De ce nu ne spui pentru ce ai venit aici, acum, de dimineață, Pat?
Prietenul familiei se lăsă pe un scaun, de partea cealaltă a mesei, în fața lui Lucky. După ce se uită jenat prin bucătărie, se uită, în cele din urmă, fa bărbatul mai tînăr.
- Ai cumpărat ceva, de curînd, de la magazinul de fierărie Taibert?
- Fierăria Taibert? repetă el cu uimire. O, stai, da, am cumpărat nişte semnalizatoare de cale ferată, acum cîteva săptămîni.
Pat Bush expiră.
- Unde ie țineai?
- în... Lucky îşi îndreptă privirea tăioasă spre şerif, în garajul care a ars.
- Au stabilit că focul a fost provocat de benzina atinsă de semnalizatoarele de cale ferată. Nimic
: deosebit. Cel mal simplu lucru din lume.
Sage se lăsă pe scaunul de lîngă fratele ei şi îşi puse mîna pe umărul lui. El îşi trecu degetele prin păr şi rămase aşa cu fruntea în palmă. Nu era necesar ca Pat să explice semnificația constatării.
- N-ar fi trebuit să-ți spun asta, Lucky, spuse Pat. Am venit aici ca prieten, nu ca ofițer al legii. M-am ; gîndit doar că trebuie să te avertizez. Pregătesc un : proces împotriva ta. Acum, s-ar părea că au destule cauze probabile ca să te aresteze.
Cînd şeriful se ridică să plece, Lucky se ridică şi el.
- Mulțumesc, Pat. Ştiu că ai riscat ca să vii să-mi spui.
- Cînd tatăl tău era pe moarte, i-am promis că o să am grijă de Laurie şi de voi, copiii. Acest angajament este pentru mine mai important decît jurămîntul

pe care l-am făcut cînd mi-am pus insigna în piept. Se îndreptă spre uşă.
Sage, salută el, punîndu-şi din nou pălăria, înainte de a ieşi şi a închide uşa.
- Lucky, spuse ea nefericită, ce-ai de gînd să faci?
- Să mă ia naiba dacă ştiu.
într-un acces de furie, şopti printre dinți o vorbă de ocară şi lovi cu pumnul în masă. Izbitura făcu să se clatine toată sticlăria din bucătărie, deşi fusese ; oarecum amortizată de ziarul pe care-l lăsase pe ; masă.
Scrîşnind din dinți, se uită în jos la ziar, fără să-l j vadă, spărgînd periodic liniştea furioasă cu o înjurătură.
Brusc, tot trupul lui se încorda. Apucă ziarul şi îl ținu aproape de obraz.
- Să fiu ai naibii, şopti el uluit. Rîse scurt. Apoi rîse tare.
Cu o singură mişcare, lăsă ziarul să cadă şl se ridică, dînd în spate scaunul care se răsturnă pe podea. Ieşi din bucătărie în fugă. Pînă ce Sage îl ajunse din urmă, el urcase treptele, cîte două odată.
- Lucky, ce naiba...?
El dispăru pe palier. Ea alergă pe scară după el şi deschise larg uşa de la dormitorul lui. îşi trăgea deja nişte jeanşi.
- Ce s-a întîmplat? Ce faci? Unde te duci?
El o împinse în lături, cînd ieşi din cameră doar cu pantalonii pe el, ținînd în mînă o cămaşă şi ghetele. Ea se repezi pe scară în jos, după el.
- Lucky, mai încet! Spune-mi. Ce se întîmplă?
El sărea deja în maşina decapotabilă, cînd ea ieşi pe uşa din față, după el.
- Spune tuturor că mă întorc la căderea nopții! urlă el, acoperind zgomotul motorului Mustang-ului. Pînă atunci, am să pot limpezi toată treaba asta.
- Uite, ăsta-i materialul de referință pe care-l voiai de la morgă. Băiatul trînti un munte de dosare pe biroul ei.
Ținînd în dinți ultima îmbucătură din sandvişul de \ ia masa ei de prînz, se încruntă văzînd cantitatea de material de cercetare şi mormăi:
- Mulțumesc.
- Altceva?
Muşcă din sandviş, mestecă şi înghiți, apoi se şterse ia gură cu un şervețel de hîrtie.
- Cafea. Dintr-un aparat proaspăt, te rog, strigă ea după tînăr, cînd acesta plecă repede. Era un student care făcea practică la ziar, trei după-amieze pe săptămînă. Nu se afla acolo de suficient timp ca să fi obosit. încă mai era curios şi dornic să facă pe plac.
Funcția ei de editoare îi asigura un birou mic cu pereți de sticlă, dar zgomotul permanent şi foiala din camera mare pătrundeau înăuntru. -Pentru cine nu era obişnuit cu birourile din presă, zgomotul şi mişcarea continuă l-ar fi putut distrage. Ea însă nici măcar nu le observa.
De aceea, nici nu-şi dădu seama de schimbarea climatului, cînd un bărbat ieşi din lift şi întrebă de ea.
Aspectul lui avu un efect imediat asupra femeilor din cameră. Nu doar pentru că era înalt, cu şolduri înguste, blond, cu ochi albaştri şi frumos. Ci modul

hotărît în care traversase sala, de parcă ar fi fost un cîmp de luptă pe care tocmai cîştlgase bătălia zilei şk era gata să adune trofeele de război. Chiar şi cele mal feministe dintre ele aveau fantezii secrete în care făceau şi eie parte din aceste trofee.
El atrăgea de asemenea şi curiozitatea bărbaților care, pînă la unul, erau bucuroşi că nu aveau să aibă de-a face cu el. Nu că ar fi avut o statură chiar atît de intimidantă, deşi avea umeri largi şi pieptul lat. Nu, dar expresia de pe fața lui te intimida. Avea maxilarul inflexibil şi hotărît. Privirea îi era fixă şi neclintită; putea servi ca linie de ochire la vizorul unei puşti.
Se opri un moment la uşa micii îngrădituri din sticlă şi privi înăuntru, spre femeia care stătea aplecată pe biroul ei, absorbită de conținutul acestuia. în sală, se lăsase tăcere. Computerele nu se mai auzeau. Telefoanele sunau, dar nimeni nu răspundea.
Femeia din biroul de sticlă părea să fie singura indiferentă la prezența lui, în timp ce se plimba, absentă, cu un creion prin părul ei castaniu-roşcat închis. Fără să ridice ochii de pe materialele pe care le citea, îi făcu un semn cu mîna să intre.
- Pune-o acolo pe birou, spuse ea. Oricum, trebuie să se mai răcească.
El se mişcă înainte şi se opri la marginea biroului ei, plin de hîrtii. Ea îşi dădea seama de prezența lui, dar trecură cîteva momente înainte de a înțelege că el nu era studentul care venise să-i aducă o ceaşcă de cafea proaspătă. Ridicîndu-şi privirea, se uită fix la el prin lentilele mari ale ochelarilor.
Scăpă creionul. Buzele i se despărțiră. Scoase un .mic sunet.
- Dumnezeule!
- Nu chiar el, spuse Lucky Tyler.

8

Ea înghiți în sec, dar nu spuse nimic..
- Dacă tot sîntem la tema numelor, zise Lucky, care-i numele tău? Dovey sau Mary Smith? Sau Devon Haines? El bătu cu degetul într-un ziar deschis la coloana ei, aflat pe masă.
Ochii ei se aplecară spre pagină, apoi se întoarseră spre el.
- De obicei, nu-mi dau poza odată cu materialul. N-am ştiut că vor face lucrul ăsta la acest articol, căci le-aş fi zis să nu o publice.
Vocea ei era aproape un cîrîit răguşit.
- Sînt bucuros că au publicat-o. Te-am tot căutat, de cînd m-ai părăsit. Pentru a doua oară.
Şocul inițial la vederea lui se risipea; treptat îşi recapătă starea normală. îşi reluă comportarea distantă, ceea ce îl enervă pe Lucky. Recunoscu expresia pe care o avusese cînd îi respinsese intervenția în confruntarea ei cu Micul Alvin.

- Dacă aş fi vrut să-mi ştii numele, ți l-aş fi spus. îşi trase umerii înapoi, scuturîndu-şi părul de pe ei. E clar că am vrut să rămîn anonimă, domnule Tyler, aşa încît, dacă vrei să fii amabil...
- „Amabil", să fiu al naibii, o întrerupse el. Dacă vrei să vorbim aici şi să-i laşi pe toți spectatorii ăştia să asiste, bine. Cu un gest brusc din cap, arătă sala mare din spatele lui. Sau ai prefera să discutăm în particular? Mie mi-e indiferent... Dovey.
în mod deliberat, rosti lent ultimul cuvînt, !ăsînd-o să vadă cît era de furios şi că, dacă era necesar, nu avea scrupule să discute în fața unui auditoriu despre cele întîmplate în camera de motel. Se părea însă că ea avea asemenea scrupule. Păli.
- Presupun că aş putea să-ți acord un moment.
- O alegere inteligentă.
El o luă de braț cînd ea înconjură masa de lucru, şi o conduse prin sală, unde privitorii nu pretindeau a fi subtili. Conversația speculativă fu reluată în momentul în care Lucky şi Devon ieşiră pe uşă.
- Aici sînt ascensoarele. Ea le arătă într-o doară cînd el trecu pe lîngă ele fără să încetinească.
împingînd-o spre uşa masivă de incendiu, pe care scria SCĂRI, el apucă de clanța grea şi o deschise.
- Aici e destul de bine.
O îndrumă pe coridor şi o urmă îndeaproape. Ea se răsuci cu fața spre el.
- Nu ştiu ce faci sau ce te aştepți să obții prin...
- O să ştii la timpul potrivit. Mai întîi, cei mai important.
îşi băgă degetele în părul ei şi îi prinse capul. Trăgîndu-l spre spate, îi prinse buzele surprinse într-un sărut fierbinte.
înaintînd inexorabil, o sprijini cu spatele de perete fără să micşoreze presiunea buzelor pe ale ei. Ea se îneca în proteste şi îşi băga palmele în umerii lui, încercînd să-l împingă în lături.
- Opreşte-te! reuşi ea să spună cînd el trase aer în piept.
Totuşi, Lucky acumulase o săptămînă de frustrare, o săptămînă de dorință ce trebuia potolită şi nu putea fi mişcat din loc nici de un tanc Sherman.
- încă n-am terminat.
Sigila iar la un loc gurile lor, folosind tehnica pe care începuse s-o studieze cu fiica predicatorului şi pe care, în decursul anilor, ajunsese s-o stăpînească cu o îndemînare de invidiat. Vîrfurile degetelor lui îi apăsau pielea capului, în timp ce degetele mari se întîlniră sub bărbie, mîngîind cea mai netedă întindere de piele pe care o simțise vreodată, în afară de partea interioară a coapselor el.
Ea n-avea nici o şansă.
Protestele ei deveniră mai slabe, pînă cînd nu mai puteau fi calificate drept amenințări neclare ci sunau mai curînd a gemete de excitare. Nu mai rezistă presiunii limbii lui care, flămîndă, îi invada gura, iar şi iar.

Gustînd-o prima oară după mai mult de o săptămînă, i se trezi din nou pofta care fusese doar stimulată, dar departe de a fi satisfăcută. îşi apropie trupul mai mult de al ei, îşi trimise limba mai profund în gura ei şi îşi împinse şoldurile atingîndu-i des-părțitura dintre coapse, plin de dorință, dorință, dorință...
Brusc, revenindu-şi în simțire, îşi înălță capul şi zîmbi în jos spre ea. 0 atinse uşor cu limba în colțul buzelor, savurînd gustul sărutului ei şi şopti:
- Eşti tu, cu adevărat. Te-aş recunoaşte oriunde.
- Ce faci?
- încerc să găsesc o intrare potrivită în bluza ta. Se încruntă la nasturii din spate. Dar asta mai tîrziu.
Ea ridică o mînă la buze şi şi le atinse cu grijă.
- N-ar fi trebuit să mă săruți aşa, domnule Tyler.
- Mama îmi spune că întotdeauna mă făceam vinovat de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Dar, din păcate, conştiința mea nu are un glas prea puternic. Uneori, nu o aud.
Zîmbi atrăgător şi îşi lăsă capul în jos, pentru un nou sărut. Devon îl opri.
- Te rog, nu.
- De ce, nu?
- Pentru că nu vreau.
- Mincinoaso.
- Cum îndrăzneşti...
- O doreşti la fel de tare ca şi mine.
Ochii ei aruncau fulgere de vară, din acelea fierbinți, albe, care nu aduc ploaie. Ea alunecă pe lîngă el şi făcu o linie sinuoasă, în drum spre uşa care ducea înapoi în coridor. înainte să o poată deschide, el întinse mîna pe lîngă umărul ei şi o puse pe uşă.
Ea execută o întoarcere bățoasă, militărească.
- Nu ştiu ce sperai să obții găsindu-mă, domnule Tyler, dar te paşte o mare dezamăgire. Ce s-a întîmplat săptămînă trecută a fost o întîmplare norocoasă.
- O să trebuiască să fii mai exactă. Te referi la bătaia din bar sau la noaptea noastră împreună?
- La... la noaptea noastră împreună, repetă ea, aproape înecîndu- se cu cuvintele. Vreau să uit chiar şi faptul că s-a întîmplat.
- îmi pare rău. Nu se poate, Dovey.
- Nu-mi mai spune Dovey. Acum, cînd ştii că nu ăsta e numele meu adevărat, sună ridicol.
- Aşa-l, nu cred că te-am considerat vreodată o femeie cu un nume atît de bizar, ca Dovey.
- Dacă ai să continui să mă inoportunezi, o să trebuiască să chem...
- Oamenii de pază? Grozav, cheamă-i. Sînt sigur că o să le placă să audă ce treabă am cu tine.

Şmecheria se prinse. El o urmări cum, în mod clar, luă în considerare mai multe opțiuni şi le elimină în grabă pe toate. în cele din urmă, încrucişîndu-şi brațele peste mijloc, se uită în sus spre el şi întrebă:
- Ei bine, ce doreşti?
- Dacă te mai îndoieşti, strînge-mă bine în brațe.
Ochii ei alunecară în jos în fața corpului lui, apoi se ridicară în grabă să-i întîlnească privirea.
- în afară de ce este clar, spuse ea nemulțumită, ce mai vrei?
- Să stăm de vorbă. Dar nu aici. E vreun loc unde am putea merge?
- Este un magazin de sandvişuri peste drum.
- Bun. N-am mîncat de prînz. Arată-mi drumul.
- Ce vrei să mănînci? o întrebă Lucky, consultînd-o din partea opusă a mesei turcoaz a localului.
- Nimic.
Adresîndu-se chelneriței, zise:
- Un cîrnat cu brînză, prăjit potrivit. Se uită spre Devon, direct la gura ei, şi adăugă: Fără ceapă. Cartofi prăjiți, lapte cu ciocolată.
Adresîndu-i-se din nou politicos lui Devon, întrebă:
- Eşti sigură că nu vrei ceva?
- Sînt sigură.
Dînd lista înapoi chelneriței, spuse:
- Adu-ne şi două cafele.
- Nu-l accepți pe nu, drept răspuns, aşa-i? întrebă Devon, după ce chelnerița plecase.
- Rareori, din partea unei femei, recunoscu el.
- Aşa mă gîndeam şi eu.
- Ce te face să crezi asta?
- Eşti tipul masculului trufaş. Spre iritarea ei, el zîmbi.
- Ăsta sînt eu. Omul cavernelor, Tyler.
Lucky era fericit doar să o privească. Purta o bluză largă, moale, care se închidea cu nasturi la spate. Era frumos lucrată şi avea mîneci lungi, bogate, cu manşete la încheietura mîinii. Pe sub materialul fin de culoarea fildeşului, se zărea marginea lenjeriei de calitate. Purta bluza cu o fustă neagră, simplă, dreaptă. Cu tot caracterul ei practic şi în ciuda austerității, îmbrăcămintea îi era al dracului de sexy.
- Presupun că a împărți un dormitor de motel cu o străină nu e ceva nou pentru tine, remarcă ea.
- Mi s-a mai îhtîmplat. . - Mie nu.
Chelnerița veni cu cafelele. Lucky o urmări pe Devon cum o ridică pe a ei la buze, fără să se gîn-dească, şi sorbi din ea, înainte de a- şi aduce aminte că inițial o refuzase. Cafeaua se revărsă peste marginea ceştii în farfurioară, cînd o puse jos neatentă.
- Acum, că sîntem singuri, vrei, te rog, să-mi spui despre ce avem de vorbit?
- Ce căutai în locul acela? întrebă el.

- Bomba aia în care s-a întîmplat să ne întîlnim?
- Exact.
- Ai citit articolul meu din ziarul de dimineață?
El îşi înclină capul într-o parte, neştiind ce legătură avea întrebarea ei cu a lui.
- Nu. N-am trecut mai departe de fotografia ta.
- Dacă l-ai fi citit, ți-ai fi dat seama că eram în taverna aia ca să fac cercetări.
El îşi puse obrazul în palmă, îşi. propti cotul de masă şi se uită calm la ea, invitînd-o fără cuvinte să continue. Ea inspiră adînc.
- în săptămîna asta rubrica mea era despre drepturile care încă sînt interzise femeilor, în ciuda paşilor făcuți în ultimele două decenii spre obținerea egalității.
- Ai intrat în locul acela şi al cumpărat de băut. Ce drept ți-a fost interzis?
- Dreptul de a fl lăsată în pace. El mormăi indiferent.
Ea continuă.
- O femeie nu poate încă intra singură într-un bar, fără ca toți bărbații de acolo să nu presupună că a venit fie să pescuiască un bărbat, fie să se lase agățată. Tema articolului meu era că mai există încă bastioane ale societății noastre, în care femeile trebuie abia să se infiltreze, nici vorbă însă să le cucerească. Cele întîmplate în bar au justificat părerea mea. N-am făcut nimic ca să încurajez atenția celor doi bădărani. Şedeam liniştită în separeul meu, bîndu-mi berea, pînă cînd ei au venit la mine şi au început să mă inoportuneze. Nu că... Se opri şi se uită urît la el. Ce-i de rîs?
- Tocmai mă gîndeam că, dacă ți-ar fi lipsit cîțiva dinți şi aveai acnee şi glezne groase, probabil că ți-ai fi băut berea liniştită.
Chelnerița sosi cu mîncarea lui. De îndată ce puse farfuriile în fața lui, Devon reluă argumentul lui.
- Cu alte cuvinte, o femeie care nu e deosebit de atrăgătoare este în siguranță în ce priveşte atenția bărbaților.
- Pari enervată, zise el cu inocență. Credeam că-ți fac un compliment.
- Nu poți fi mai sexist decît atît, dacă judeci valoarea unei femei - sau a unui bărbat în acelaşi sens - doar pe baza aspectului?
îşi îndepărtă de pe umeri buclele de păr des, lucios. Dacă voia ca el să o judece după meritele minții, se gîndi Lucky, ar trebui să nu mal practice vrăjitorii feminine, ca aruncarea încolo şi încoace a masei aceleia de păr roşu închis şi să nu mai arate atît de al naibii de seducătoare.
- îmi pare rău, Devon, dar e în genele mele să nu mă gîndesc la tine decît ca la o femeie frumoasă, excitantă...
- Cum se scrie? g-e-n-e-s sau j-e-a-n-s?1 Indiferent, el puse sare şi piper pe cîrnat, apoi
puse deasupra partea de sus a chiflei - toate, fără a-şi lua ochii de la ea. Apoi răspunse:
- în ambele feluri. Mai bine să nu mă întrebi care este argumentul mai convingător.

Muşcă din cîrnat şi simți o satisfacție deosebită nu doar datorită gustului acestuia, ci şi văzînd jena ei evidentă.
- Spune-mi atunci, zise ea, încercînd să pară liniştită, dacă n- aş fi avut dinți, şi toate celelalte, ai fi venit, totuşi, în ajutorul meu?
El întinse mîna după sos.
- Bineînțeles. Aş fi venit. Dar, spuse, arătînd cu degetul spre tavan pentru a sublinia că era gata să facă cea mai importantă declarație, probabil că nu te-aş mai fi urmărit, după aceea. Nu m-aş fi întins în patul tău. îşi coborî vocea şi se aplecă peste masă, ajungînd nas în nas cu ea. N-aş mai fi dorit să stau la nesfîrşit să sufli pe pîntecele meu şi nu m-aş fi trezit mai tîrziu dorind să sufiu eu pe al tău.
Pentru moment, ea era prea uluită ca să se mişte. Apoi îşi apucă geanta şi se strecură spre ieşire. Lucky ridică piciorul încălțat cu gheată pe sub masă şi îl propti pe banca opusă, blocîndu-i trecerea.
- Hei, tu ai fost aceea care ai întrebat, nu-ți aminteşti? Eu am fost doar onest, Devon.
- De acum încolo, scuteşte-mă de onestitatea ta. Vreau să plec. Acum.
- Hm. Mai avem încă o mulțime de lucruri de discutat. Fără grabă, mai luă o îmbucătură de cîrnat şi muie un cartof prăjit în sosul pe care-l turnase în farfurie. De ce te-ai înfuriat cînd am intervenit?
- Pentru că am vrut să rezolv singură situația. 6 parte a cercetării mele era să văd cum poate o femeie să iasă dintr-o asemenea situație, dacă este forțată să intre în aşa ceva. M-ai lipsit de ocazia de a-mi duce pînă la capăt cercetarea.
- Te-am lipsit de ocazia de a ajunge să-i cunoşti mai bine pe Micul Alvin şi pe Jack Ed.
- Posibil, recunoscu ea cu supărare. Erau ceva mai răi decît mă aşteptam. Mă aşteptasem la fluierături, poate la o vorbă, două. Nu m- am aşteptat să fiu brutalizată. Şi, te previn, continuă ea, că şi tu
eşti menționat în articol, nu cu numele adevărat, desigur. Eşti pomenit ca un bărbat cu sindromul Cavalerului alb.
- Cine-i ăsta?
- Unul care îşi face o cruciadă personală din salvarea doamnelor aflate la ananghie.
- Hei, îmi place asta. Sorbi cu paiul din laptele cu ciocolată. De ce al folosit un nume fals ca să te înregistrezi la motel?
Se pare că ea nu intenționase să ia drept compliment referirea la Cavalerul alb. Lăsîndu-şi fruntea în mînă, începu să-şi maseze tîmplele.
- Nu ştiu. O toană. Uneori, oamenii îmi recunosc numele şi vor să discute un articol sau altul. Nu mă simțeam în stare de a conversa în seara aceea.
El termină laptele cu ciocolată şi împinse paharul şi farfuria goală. Chelnerița trecu pe lîngă ei ținînd o carafă de cafea proaspătă şi le umplu ceştile, înainte de a le lua farfuriile.

- Nu te-ai gîndit că s-ar putea să albă importanță numele pe care îl vei folosi, spuse blînd Lucky.
Ea îşi înălță capul.
- Nu. Nu m-am gîndit niciodată că ar avea vreo importanță. Nu m- am aşteptat să te revăd.
- Asta pentru că nu mă cunoşti foarte bine. Afirmația lui simplă făcu să-i apară între sprîncene o încruntare îngrijorată.
- Ce vrei? De ce "\ venit aici să mă cauți?
- Stii ce vreau, Devon.
Privirea lui se mişcă încet, din creştetul capului ei, peste față şi gît, la sîni. Cînd privirea i se reîntîlni cu a ei, el spuse:
- Mai vreau o noapte în pat cu tine. De data asta, amîndol vom fi goi. Mă voi uita la tine cu doi ochi limpezi. Şi nu voi pierde timpul dormind.
- Imposibil. Vocea ei era atît de răguşită, că abia se auzea. îți spun acum, ca să ştii şi să nu-ți mal iroseşti timpul tău ca şi pe al meu. Este imposibil. Dacă doar pentru asta ai venit...
- Nu doar...
- Atunci pentru ce? Vrei bani ca să taci? Plănuieşti să mă şantajezi acum, cînd ştii că numele meu înseamnă ceva în oraşul ăsta?
El scrîşni din dinți într-un efort de a se controla.
- Să nu-ml mai spui vreodată aşa ceva, Devon. Şi numele meu înseamnă ceva în oraşul meu. Familia Tyler nu are nevoie de ceva sau de cineva chiar atît de tare încît să recurgă la şantaj.
- îmi pare rău că te-am ofensat pe tine şi numele familiei tale.
O spusese cu sinceritate, de parcă n-ar fi fost în caracterul ei să dea o lovitură atît de neregulamentară doar dacă ar fi fost teribil de supărată.
Lucky o crezu, îngrijorarea ei din momentul în care îl văzuse apăru din nou. I se citea pe trăsăturile frumoase şi în adîncimea ochilor verzi.
- Spune-mi, te rog, doar ce doreşti, ca eu să mă pot întoarce la lucru iar tu să poți pleca.
- N-ai fost o simplă femeie agățată, Devon.
- Se presupune că trebuie să fiu flatată de asta?
- Aş dori să fii.
Ea clătină din cap.
- Nu-ți pot face pe plac. Fiind o aventură de o noapte, m-a făcut să mă simt ieftină.
- A fost mai mult decît o aventură de o noapte. Noaptea mea cu tine are o importanță deosebită pentru viitorul meu.
- Ah, te rog, gemu ea. Nu mai adăuga o insultă în plus la cele suferite pînă acum, spunîndu-mi fraze juvenile ca astea.
-Tu eşti alibiul meu.

9

- Alibi? Ca într-o crimă?

- Exact. Ca într-o crimă. Devon clătină din cap.
- Nu înțeleg.
Lucky îi spuse despre incendiu.
- Mai multe maşini grele au fost distruse. Pagubele sînt estimate aproape la un număr cu şapte cifre. Deocamdată, Foraj Tyler suportă pierderea.
Ca întotdeauna cînd se gîndea la asta, devenea frustrat.
- E o nebunie. Dacă cel puțin autoritățile locale ar fi fost cele ce făceau investigația, noi, familia mea şi cu mine, n-am fi ajuns niciodată suspecți. Dar, odată ce agenții federali s-au amestecat în treaba asta... Vezi, se pare că mulți industriaşi petrolişti aflați la strîmtoare din punct de vedere financiar, fac acte disperate. Sînt sigur că frauda e în creştere. Aşa încît companiile de asigurare sînt în alertă. Desigur că suspiciunile lor sînt nefondate în cazul acesta, dar trebuie să dovedim că ei greşesc. Fratele meu poate dovedi unde a fost în noaptea aceea. Eu nu pot. Fără tine, n-o pot face.
Ea îl privi de aproape cîteva momente, înainte de a-şi feri privirea ca să se uite pe fereastră la circulația aglomerată de pe bulevardul central al oraşului.
- Deci vrei să depun mărturie ca alibiul tău. Nu puteai fi în Milton Point să dai foc garajului, pentru că ai fost în pat cu mine toată noaptea.
- Cam asta, în rezumat.
Ea îşi ridică din nou privirea spre ei,
- Nu pot să fac asta.
înainte ca el să poată reacționa, ea se strecură din separeu şi se îndreptă spre uşa restaurantului.
- Hei, ce...
Ridicîndu-se iute în picioare, băgă mîna în buzunarul pantalonilor şi aruncă o hîrtie de zece dolari pe masă.
- Mulțumesc! îi strigă chelneriței, ieşind val-vîrtej pe uşă, în urmărirea lui Devon Haines.
O ajunse din urmă la intersecția pe care o traversa imprudent.
- Ce naiba vrei să spui cu asta, că nu poți?
O apucă de braț şi o opri în mijlocul străzii. Claxoanele începură să urle în jurul lor.-Un camion cu bere abia evită o ciocnire.
Lucky o conduse pe trotuar. Ajunşi acolo, el o scoase din fluxul de pietoni şi repetă întrebarea.
- De data asta, chiar că nu-l pot accepta pe „nu" ca răspuns, Devon.
- O să fii nevoit. Nu pot să depun mărturie pentru activitatea ta din noaptea aceea.
- Pe naiba, nu poți, zise el. Trăgînd-o lîngă el, îi şopti:
- Ştii că am zăcut lîngă tine, toată noaptea. Am adormit înaintea ta. Erai plecată, cînd m-am trezit eu a doua zi dimineața. Iar dacă ai uitat ce s-a întîmplat între timp, voi fi fericit să-ți împrospătez memoria.
Ea îşi umezi, nervoasă, buzele cu limba.
- N-am nevoie să mi se aducă aminte, mulțumesc.
- Cel puțin, nu negi că s-a întîmplat.

- Nu, s-a întîmplat, dar aş dori să nu se fi întîmplat. Cu siguranță că nu voi face mărturii lumii întregi. îşi eliberă brațul. îmi pare rău că ai necazuri. Zău că da. Dar incendiul ăla n-are nici o legătură cu mine.
- Poate că nu, dar tu eşti singurul lucru care stă între închisoare şi mine.
- A, mă îndoiesc de asta. Un bărbat ca tine cade întotdeauna în picioare. Sînt sigură că, înainte de a fi acuzat, vei găsi o cale de ieşire. Ea începu să se retragă de lîngă el. în orice caz, nu voi putea să te ajut.
Se întoarse şi intră în clădirea redacției, prin uşile turnante de bronz. Lucky se repezi după ea. în momentul în care fu împins în hol de viteza uşilor turnante, ea era gata să păşească în ascensor. El alergă după ea.
Doi paznici în uniformă se lansară spre el, prin-zîndu-l de brațe pe la spate.
- Hei, amice, o inoportunezi pe domnişoara Haines?
Se părea că li se ceruse să-l intercepteze.
- Asta n-o să ajute, Devon, strigă Lucky spre uşile ascensorului, care se închideau. Ea refuză să-i întîlnească privirea, în timp ce apăsa butonul etajului ei.
Se luptă cu paznicii.
- Lăsați-mă. Plec. Plec.
Nu l-au crezut pe cuvînt, ci l-au împins prin uşile turnante.
- Dacă te întorci, o să chemăm poliția! strigă unul după el.
Lucky îi răspunse urlînd o obscenitate, apoi stătu uitîndu-se urît la fațada clădirii, în timp ce pietonii treceau pe lîngă el, ocolindu-l.
- Şi acum, ce fac? mormăi el. Ce naiba voia să spună cu „nu pot"?
Folosind emițătorul, Devon coborî uşa automată a garajului, apoi intră în apartament prin uşa de legătură de la bucătărie. Odată ajunsă înăuntru, alergă prin camerele întunecate, tăcute, pînă ajunse în camera de zi de unde urmări strada prin obloane, pînă cînd se linişti că Lucky Tyler nu o urmărise pînă acasă. Ea îl credea în stare de aşa ceva. Condusese cu un ochi la drum şi cu unul la oglinda retrovizoare.
Şocul de a-l vedea stînd la marginea biroului ei în după-amiaza aceea o afectase mai mult decît voia să recunoască. De obicei, obişnuia să-şi mascheze sentimentele, dar de data asta se temea că nu reuşise să-şi ascundă reacția față de apariția lui neaşteptată. Mai mulți dintre colegii ei observaseră cît. de zguduită era şi o tachinaseră în legătură cu asta, cînd revenise în birou.
- Cine-i tipul?
- Nimeni.
- Nimeni?
- Doar un bărbat pe care-l cunosc.
- Cineva din trecutul tău întunecat, Devon?
Se poate spune că a fost întunecat, se gîndl ea acum. Dar „trecutul" fusese atît de recent, doar săptămîna trecută. Nici unul dintre colegii ei n-ar ghici asta.

în cele din urmă, convinsă că nu o urmărise acasă, se îndreptă spre spatele apartamentului unde era dormitorul principal. Scoțîndu-şi fusta şi bluza, se uită cu jind prin uşa terasei, spre piscină. O baie ar răcori-o. Se simțise înfierbîntată încă de cînd ridicase privirea, aşteptîndu-se să vadă chipul afabil al studentului şi, în locul lui, întîlnise privirea albastră, arzătoare, a lui Lucky Tyler. Cîteva tururi energice în bazin o vor relaxa. Ea era nervoasă ca o pisică, întrebîndu-se cînd va apărea din nou.
Pentru că va apărea. Ştia că va apărea.
îşi puse un slip de baie. După ce luă un prosop din baie, deschise uşa dinspre terasă şi ieşi în curtea închisă din spate, care era aproape în întregime ocupată de piscina însăşi.
Rămăsese o foarte mică porțiune de pajişte de îngrijit, însă boscheții care creşteau lîngă gardul de cedri, îi asigurau izolarea permițîndu-i să înoate aproape goală. Pe terasă, avea un grătar cu gaze şi numeroase ghivece cu plante. Pentru că zilele şi le petrecea mai mult în interior, îi plăcea să stea serile pe terasă, îngrijind plantele, sau citind materiale documentare pentru articolele ei. înotul în piscină era şi el o formă excelentă de mişcare şi aproape singurul care-i plăcea.
Lăsînd prosopul pe un scaun, se aruncă în partea adîncă a piscinei. Apa răcoroasă o acoperi. Liniştită, ea înotă pe fund dintr-o parte în cealaltă, dlntr-o suflare. Doar capul îi ajunse la suprafață, la capătul mai puțin adînc, apoi, trăgînd aer, intră iar sub apă.
După ce a traversat de cîteva ori bazinul, plămînil, inima şi membrele ei au fost puse în mişcare şi simțea o oboseală plăcută din cauza efortului. Strîngîndu-şi ia spate cu ambele mîini părul ud, porni să urce scările din partea mai puțin adîncă. Merse pe marginea piscinei cu capul în jos.
Nu-l observă, decît cînd era să calce pe ghetele lui. Atunci, capul I se ridică brusc.
Lucky stătea întins pe un fotoliu de pe terasă, lîngă şezlong. Era pe jumătate înclinat pe spate, cu mîinile băgate în curea, cu picioarele lui lungi întinse în față şi cu gleznele încrucişate. Prosopul ei era aşezat pe piciorul lui. Pe sub sprîncenele maronii, ochii lui erau ațintiți spre sînii ei goi.
Ridicîndu-se, îşi înălță privirea spre a ei.
- Vrei prosopul? întrebă, întinzîndu-i-l.
Ea i-l smulse şi îl înfăşură în jurul pieptului.
- Ce faci aici? Cum ai intrat?
Ea îşi amintea clar că se asigurase că toate uşile erau încuiate.
- M-am cățărat peste gard. E al naibii de înalt. Am aterizat rău. Cred că mi-am scrîntit genunchiul. E o veche rană de la fotbal.
Nepăsarea lui o înfuria. Se purta de parcă săritul gardului ei, de peste doi metri, era un lucru pe care-l făcea în fiecare zi, pe înserat.
- M-ai urmărit pînă acasă, îl acuză ea.
- Altfel cum puteam să aflu unde locuieşti? întruc; ai aţîţat paznicii împotriva mea, nimeni de la ziar nu mi-ar fi dat adresa. Nu eşti trecută în cartea de

telefon, am controlat. Ştii, Devon, prima oară cînd am căutat în cartea de telefon, mă uitam după Mary Smith. Sînt zeci din astea. Dar m-am gîndit că pot să încerc cu Devon Haines. Acum sînt sigur că nu figurezi în carte. Aruncă o privire în jos. E încălzită?
în lumina vînătă a înserării, ochii lui străluceau ca nişte lanterne albastre, gemene. Erau neliniştitori. De fapt, ea nu avusese nici un gînd coerent, de cînd el îşi făcuse apariția la ea, la birou. Efectele posibile ale reapariției lui în viața ei o umpleau de teamă. Ce proastă fusese să se convingă singură să creadă că putea ieşi nevătămată din experiența cutremurătoare trăită cu el. Dîndu-şi seama că el aştepta un răspuns la o întrebare pe care nu şi-o mai amintea, spuse:
- Poftim?
- Piscina. E încălzită?
- De ce?
- Pentru că ai pielea de găină cît muşcăturile de țînțari şi buzele ți-au devenit vinete.
îşi strînse prosopul mai mult pe ea.
- Aerul e cam rece.
- Atunci, mai bine să intrăm în casă.
- Eu intru în casă. Tu pleci.
- Vreau ceva de băut şi, după cum arăți, ți-ar prinde bine şi ție aşa ceva.
El deschise indiferent uşa de la terasă.
- După dumneata, spuse politicos, dîndu-se într-o parte. Pentru că îngheţase pînă în măduva oaselor şi pentru că voia să pună mai multe haine pe ea cît mai repede posibil, trecu pe lîngă el şl reintră în dormitor.
- Unde-i bucătăria?
- Ți-am cerut să pleci, domnule Tyler.
- Nu vrei să bei ceva? El se lăsă într-un fotoliu capitonat din colț şi îşi puse o gleznă pe genunchiul celălalt. Bine. O să ne lipsim de băutură şi o să reîncepem discuția aici şi acum.
Era greu să-şi mențină demnitatea, cu atît mai puțin insistența beligerantă ca el să plece, cînd dinții îi clănțăneau, iar din păr i se prelingeau rîulețe de apă ca gheața, pe umeri şi pe piept. Ochii lui se îndreptau mereu spre pieptul ei. Devon era conştientă că sfîrcurile ei rigide lăsau forme proeminente pe prosopul gros.
- E o casă mică, spuse ea, batjocoritoare. Sînt sigură că poți găsi şi singur bucătăria.
Zîmbind, el se ridică din fotoliu. Doar la cîțiva centimetri distanță de ea, îşi puse mîna în jurul umărului ei şi îşi folosi degetul mare ca să înlăture picături de apă de pe sîni. Cu o voce joasă, mişcătoare, zise:.
- îmi placi, udă.
Pentru a-şi demonstra imunitatea față de el, îi închise uşa în nas. Nu va şti niciodată că, din cauza atingerii lui, i se muiaseră genunchii: Ea îşi scoase slipul de baie şi se frecă viguros cu prosopul. Se îmbrăcă într-un costum de

casă de catifea, din două piese, pentru că era mai la îndemînă, potrivit şi călduros. De asemenea, o acoperea de la gît pînă la glezne. Nevrînd să piardă timpul cu uscatul părului, îşi făcu un turban dintr-un prosop.
Lămpile din camera de zi fuseseră aprinse şi Lucky studia discoteca ei de compact-discuri. Cînd o auzi intrînd, întoarse capul.
Privirile li se întîlniră. Trecură secunde grele, în timp ce ei continuau să se privească unul pe altul, ca vrăjiți.
Devon îşi putea aminti anumite lucruri despre el, lucruri mărunte, pe care le-ar şti doar o iubită, şi totuşi el îi era total străin. Brusc şi cu un grad de disperare care o şocă, îşi dădu seama că era dornică de Informații. Dorea să cunoască şi cel mai neînsemnat amănunt din viața lui Lucky Tyler.
Tot ce ştia, de fapt, despre el era că adera la un cod al cavalerismului care aproape dispăruse în America de azi, că avea un dezvoltat simț al umorului şi o pereche de ochi albaştri luminoşi, iar atingerea lui îi dădea fiori. Nu putea înlătura cu uşurință din minte ceea ce se întîmplase între ei în noaptea lor petrecută împreună... deşi nu avea altă alegere decît să încerce să o uite. Expresia lui îi spunea că şi el o găsea imposibil de uitat.
în cele din urmă, el spuse: ~ Tot ce am putut găsi a fost nişte bere. El o bău pe a lui din sticlă, dar pe blocul de marmură falsă pe care ea îl folosea drept măsuță pentru cafea, pusese o bere rece şi un pahar. Ea observă băutura spunînd „mulțumesc", dar nu făcu nici o mişcare spre aceasta.
- Nu o vrei?
- Ceea ce vreau, domnule Tyler, este să ştiu de ce crezi că poți încălca atît de grosolan singurătatea mea?
Se complimentă singură pentru că suna imperativ si rece.
- Asta am făcut?
- Cum altfel ai numi treaba asta? M-ai inoportunat la serviciu şi ai încălcat proprietatea mea particulară.
- Atunci, de ce nu ai chemat poliția?
Era şi un bastard înfumurat pe deasupra, se gîndi ea. El ştia de ce nu chemase poliția. Zîmbetul lui atotştiutor o zgîria pe nervi. Uitînd să fie rece, ea ridică vocea:
- De ce m-ai urmărit acasă?
- Fiindcă n-am terminat cu tine.
- Asta-i al naibii de rău, domnule Tyler, pentru că eu terminasem cu tine din minutul în care...
- Ai plecat din patul meu? Ea tăcu.
El profită de amuțeala ei.
- De asta ai stat cu mine în noaptea aia? Erai chiar atît de dornică de un bărbat? Oricare bărbat ar fi fost bun?
- Nu, nu şi nu!
El răspunse de parcă ea ar fi spus da.
- Atunci, dimineața, odată ce mi-am făcut datoria de mascul față de tine, te-ai gîndit că era mal bine să o ştergi.

- Greşeşti, zise ea, clătinînd cu încăpățînare din cap. N-am să- ți onorez asta nici măcar cu o negare.
El puse berea pe un raft în bibliotecă şi, din doi paşi, ajunse lîngă ea. îi cuprinse umerii cu mîinile, ridicînd-o puțin în sus şi în față.
- Ce altceva puteam să gîndesc, ia spune? De ce ai întins-o din acea cameră de motel?
- Pentru că eram dezgustată.
El fu luat prin surprindere de răspunsul ei. Nici o femeie nu-i mai spusese aşa ceva.
- Dezgustată! De mine?
- De mine însămi, îşi dădu ea drumul. De situație, n-am vrut să mai trec o dată prin ea. Dacă îți faci un obicei din a te culca cu femei pe care nu le cunoşti, sînt sigură că poți înțelege jena mea din dimineața următoare.
Muşcîndu-şi falca pe dinăuntru, el asimila ce spusese ea şi se părea că era de acord. Apoi, încercînd altă tactică, întrebă:
- De ce mi-ai făcut azi după-amiază figura asta cu dispariția?
- Pentru că nu mai aveam ce vorbi.
- Greşit.
- Ba-i adevărat.
- O să-mi ceri să-mi petrec cu tine şi noaptea asta?
- Nu! spuse ea uluită.
- Atunci, mai avem ceva de discutat.
- Cred că de fapt asta te frămîntă, spuse ea, înfierbîntată. Eşti sigur că fiecare femeie pe care o întîlneşti moare să se culce cu tine. Ei bine, uită-te cu atenție la o excepție, domnule Tyler. Mă urmăreşti, doar pentru că eu sînt aceea care te-am părăsit şi nu viceversa. Eul tău s-a simțit atins.
- Poate, recunoscu el în silă. Parțial.
- Vindecă-l în altă parte, cu altcineva. Eu nu vreau să te mai văd. Nu am spus-o destul de clar?
- Ba da. Ai spus-o clar. Dar nu m-ai convins, Devon. Nu te-ai convins nici măcar pe tine.
El o trase înainte cu atîta forță, încît prosopul îi alunecă de pe cap şi părul i se răspîndi. Gura lui era umedă şi doritoare cînd se aşeză pe buzele ei. Departe de a fi supărată de agresivitatea lui, ea îi răspunse, bucurîndu-se de forța lui şi de foamea lul mistuitoare pentru ea. în loc să se retragă, după cum îi dicta judecata că ar trebui să facă, ea se desfată în căldura şi dorința sărutărilor lui.
Mîinile lui intrară pe sub bluză ca să ajungă desfăcute pe spatele ei şi să o țină mai aproape. Ei îi plăcea atingerea lui pe piele şi ar fi dorit să-şi permită aceleaşi libertăți cu el. El era dur, numai vigoare şi muşchi. Curbele trupului ei se pliau pe bărbăția lui. îi plăcea asprimea bărbii de pe fața lui, gustul gurii lul, mirosul pielii lui. Era înfometată după masculinitatea lui.
Cînd îi ridică marginea bluzei, ea simți, pe mijlocul gol, muşcătura rece, excitantă, a cataramei de metal a curelei lui. Mîinile lui se mişcară peste sîni

- modelînd, mîngîind, tachinînd, trecîndu-şi apoi degetul mare peste sfîrcuri şi făcîndu-le să se întărească de plăcere.
- Devon, murmură el aspru, cînd simți reacția sînilor ei prin cupa de mătase a sutienului. De ce faci situația aşa de dură?
Ea se retrase de lîngă el, dîndu-se înapoi, de parcă el ar fi reprezentat ceva îngrozitor, ceea ce şi era. Destul de curios, el zîmbea.
- N-am spus asta în mod crud sau scabros. Am spus „dur" în sens de dificil.
- Ştiu ce-al vrut să spui, zise ea fără suflu, neputînd să-şi regăsească vocea în totalitate. Situația nu e doar dificilă, cl imposibilă. Ți-am spus asta mai devreme. Acum, te rog, pleacă şi nu mă mai nelinişti din nou.
- Eşti deja neliniştită.
Ea îi urmări privirea îndreptată spre sînii umflați, definiți atît de bine de materialul moale al bluzei. S-ar minți atît pe ea însăşi cît şi pe el, dacă ar nega că îl doreşte. Aproape plîngînd, spuse: -Te rog, pleacă.
- Devon, uită cum şi unde ne-am întîinit. Gîndeşte-te doar cum a fost cînd ne-am trezit în pat împreună şl ne-am îndreptat unul spre celălalt.
Ea îşi puse mîinile la urechi.
- Nu pot.
- De ce? O, obligă să-şi lase mîinile în jos, în lături. De ce, cînd a fost atît de al naibii de bine, nu vrei să-ți permiți să-ți aminteşti?
- Nu-ți datorez nici o explicație.
- Pe naiba, nu, spuse el cu voce joasă şi mîndră. Sărutul pe care mi l-ai dat acum transformă în .minciună tot ce-mi spui. Ți-e foame de mine. Eşti tot atît de înfometată pe cît sînt şi eu de tine. Cred că asta'îmi dă dreptul la o explicație.
Argumentele lui incisive, combinate cu atracția lui, îi slăbeau hotărîrea. Eliberîndu-şi mîinile dintr-ale lui şi izbucnind, strigă:
- Nu pot să te mai văd. Niciodată. Acum, te rog, pleacă.
Lucky schimbă tactica. Băgîndu-şi degetele mari în cureaua pantalonilor, luă o poziție aplecată, cu trupul puțin descentrat. Cu aroganță, îşi lăsă capul într-o parte.
- Bun, spre binele discuției noastre, să zicem că sărutările pe care le-am împărtăşit nu ne-au lăsat pe amîndoi aproape fără simțire. Să zicem că sîngele tău nu curge acum fierbinte şl gros. Să uităm toate astea şi să ne îndreptăm atenția asupra problemei mele, adică a celeilalte probleme pe care o am, în afară de cea care te priveşte. Hai să discutăm cît de mare nevoie am de tine pentru alibiul meu.
Ea clătina din cap cu mult înainte ca el să fi terminat, mai întîi ca să nege reacția ei fizică față de el, apoi ca să refuze ideea de a depune mărturie în fata autorităților în favoarea lui.
- Nimeni nu poate şti că am petrecut noaptea cu tine, spuse ea hotărîtă. Nimeni. Ai înțeles? Şi nu pot face din asta o chestiune publică.
înfrigurarea ei, temporar înlăturată de îmbrățişarea lor, îi reveni. îşi trecu mîinile în sus şi în jos de-a lungul brațelor, ca pentru a-şi reface circulația.

- Nu poți să scapi de această acuzație de incendiere folosind o nenorocită frivolitate a mea. N-o s-o fac, deşi îmi pare foarte rău că ai necazuri.
- Mai mult decît doar necazuri, Devon. Tipii ăştia de la poliția federală sînt al naibii de severi.
- Ce dovezi au împotriva ta?
- Subțiri şi circumstanțiale, recunoscu ei. N-am să fiu niciodată condamnat, dar nu cred că aş putea face rost de suma necesară pentru cauțiune. Nu mă încîntă ideea de a merge la închisoare nici măcar pentru o perioadă scurtă de timp, mai ales pentru ceea ce nu am făcut. Nu-mi place nici ideea de a fi acuzat de o crimă importantă. Familia mea, afacerea noastră, ar suferi o daună ireparabilă dintr-o asemenea treabă. Biînd, el o apucă de umeri din nou, zicîndu-i: Devon, fii rezonabilă în legătură cu asta. Trebuie să mă ajuți.
- Nu, nu trebuie. Nu mă poți forța.
- N-ar trebui s-o fac. De ce nu vrei să te arăți aşa cum ar face orice persoană decentă?
- Nu pot!
- Spune-mi de ce?
- Nu pot!
- De ce?
- Pentru că sînt căsătorită!

10

- E căsătorită.

Cele două cuvinte fatale pentru Lucky stîrneau un ecou ia fel de sinistru ca un dangăt funebru. Aşezat la barul din bucătăria micului apartament al Tanyei şi al lui Chase, el privea, pierdut, în ceaşca de cafea pe care i-o preparase cumnata sa.

Sosise la complexul lor de apartamente, în zori. ignorînd ora matinală, bătuse ia uşa lor şi îi scosese din pat, părul lui zburlit şi barba crescută alungîndu-le supărarea că i-a trezit atît de devreme.

în afară că arăta nebărbierit şi că avea nevoie de o masă caldă şl de douăsprezece ore de somn, Lucky avea părul răvăşit de vînt din cauza drumului de la Dallas, distanță de peste cincizeci de kilometri, cu maşina decapotată, cu o viteză la care nici nu voia să se gîndească şi ar fi preferat să nu o ştie. Şuvițe de păr blond închis îi atîrnau pe frunte ca nişte paie. Familia fusese îngrijorată în legătură cu lipsa lui de ieri dimineață. Ultima care îl văzuse fusese Sage. După afirmațiile ei, plecase de acasă îmbrăcat pe jumătate, în mare goană şi fără nici o explicație.

Acum trebuiră să treacă mai multe momente înainte ca Chase să repete informația tăioasă a fratelui său.

- E căsătorită?
- Căsătorită. Ştii cum, cu toate formele, cu nuntă. Tanya, după ce turnă încă o ceaşcă de cafea

soțului şi ei înseşi, se aşează pe un scaun la bar.

- De unde ştii, Lucky?
- Mi-a spus ea. După un sărut prelung, umed, se gîndi el, plin de amărăciune.
- Ai găsit-o, în cele din urmă?
- Ieri.
- Unde?
- La Dallas.
- Cum o cheamă?
- Devon Haines.
- îmi sună cunoscut.
- Ai citit probabil rubrica ei din ziar.
- Sigur! exclamă Chase, bătînd cu pumnul în bar. Devon Haines.
- Am dat întîmplător peste semnătura ei însoțită de o fotografie, în ziarul de ieri.
Lucky le relată restul poveştii, trecînd peste aspectele personale şi peste orele furtunoase petrecute într-o popicărie şi într-un hambar - ca să aibă ceva în care să lovească fără grijă - după întîlnirea cu ea şi pînă cînd se hotărîse să revină acasă.
- Doamna nu voise să fie găsită, spuse el. Cînd am găsit-o, a refuzat să coopereze, spunîndu-mi că nu vrea, că nu poate să fie alibiul meu. Acum, ştiu de ce.
Cafeaua era foarte fierbinte, dar el o dădu pe gît, de parcă ceaşca ar fi fost un pahar cu whisky. Tanya se ridică în tăcere ca să i-o umple din nou.
- L-ai întîlnit pe soțul ei? voi să afle Chase. -Nu.
- Era acolo? -Nu.
- Unde era?
- Nu ştiu.
- Cum îl cheamă?
- Nu ştiu.
- Dacă e căsătorită, cum de s-a culcat cu tine?
- Nici asta nu ştiu. Cine naiba poate să înțeleagă ce se petrece în mintea unei femei?
Furios, Lucky se dădu jos de pe scaunul de bar şi începu să umble în lungul bucătăriei.
- Asta-i o situație pe care n-am întîlnit-o niciodată. N-am nici o experiență în sensul ăsta şi sînt în încurcătură. Se opri din mers pentru a se adresa auditorilor. Să nu mă înțelegeți greşit. Nu pretind că
sînt un înger, mărturisesc că am făcut multe nebunii cu femeile.
- Nu cred că cineva ar putea nega asta.
Chase aruncă o privire jenată spre soția sa. Dragostea pentru Tanya McDaniel potolise considerabil nebuniile fostei stele a rodeo-ului.
- Dacă nu te deranjează, aş prefera să nu discutăm escapadele noastre în fața Tanyei.

- Nu escapadele astea sînt problema, spuse cu iritare Lucky. Tanya^ştie ce pramatie ai fost, înainte de apariția ei. Problema este că, în ciuda tuturor aventurilor mele, nu m-am culcat niciodată cu o femeie măritată. în privința asta, am tras o linie.
Fără să se gîndească, îşi frecă stomacul de parcă însăşi ideea adulterului îi făcea greață.
- N-am ieşit nici măcar cu o femeie divorțată, pînă cînd actele finale deveneau cu adevărat finale. Aşa că dama asta, Spuse el ireverențios, îndreptînd degetul arătător în direcția vagă a Dallas- ului, nu numai că m-a păcălit cu un nume fals, dar m-a şmecherit să fac un lucru pe care, deşi pare demodat, îl consider greşit din punct de vedere moral.
Se întoarse la scaunul lui şi se trînti supărat pe perna acestuia. Contemplă spațiul din apropiere cu ochi pierduți, fără să vadă.
- Lucky, se aventură Chase, după o destul de lungă perioadă de tăcere, ce ai de gînd să faci?
- Probabil vreo zece sau douăzeci de ani pentru incendiere intenționată.
- Nu spune una ca asta! țipă Tanya. Nu poți să fii închis pentru ceea ce n-ai făcut.
- Tu ştii ce-am vrut să spun, Lucky, zise Chase. Nu poți s-o laşi să scape aşa uşor. Şi ea s-a distrat, aşa că poate al naibii de bine să suporte şi consecințele.
- Am folosit argumentul ăsta. -Şi?
- N-am obținut nimic.
- Fă apel la decența ei umană, fundamentală.
- Am făcut şi asta. N-am mişcat-o nici o iotă. Dacă îşi înşeală bărbatul, mă îndoiesc că are un simț al decenței. Deşi, adăugă el mormăind, la început a părut destul de decentă.
- Păi, în cel mai rău caz, Pat Bush ar putea să-i trimită o citație.
- Ca să apară în fața unui juriu federal, oftă Lucky şi îşi băgă, istovit, vîrful degetelor în scobitura ochilor care aveau cearcăne de oboseală. Speram să nu ajungem chiar atît de departe. Cu afacerile care merg atît de prost... îşi lăsă mîiniie în jos şi se uită la fratele său. îmi pare rău, Chase. De data asta, am scrîntit-o de-a binelea. Şi cel mai rău din toate e că trag în jos, după mine, Compania de Foraj Tyler, pe tine şi pe toți ceilalți.
Chase se ridică de pe scaunul de bar şi îl lovi cu dragoste între omoplați pe fratele lui mai tînăr.
- Pielea ta are mai mare valoare pentru mine decît întreprinderea. Mă îngrijorează tipul care a dat, de fapt, foc. Ce o avea de gînd bastardul să facă, după asta? Se uită. la ceasul de perete. Cred că ar fi mai bine să mă duc pe acolo şi să am grijă de investigatorii ăia.
-Vin şi eu mai tîrziu.
- Tu ia-ți ziua liberă.
- Cine spune asta?
- Eu o spun.

- Tu nu eşti şeful meu.
- Astăzi sînt.
Jucaseră acest joc universal între fraţi de cînd fuseseră destul de mari ca să poată vorbi. Lucky capitulă mai repede ca oricînd.
Chase zise:
- Arăţi ca dracu'. Stai acasă astăzi. Dormi, întorcîndu-se, se îndreptă spre dormitor. Dacă pleci înainte ca eu să ies de sub duş, ne vedem mai tîrziu, în cursul zilei.
După ce plecase Chase, Tanya îi zîmbi cumnatului
ei.
- Ce-ai vrea să mănînci la micul dejun?
- Nimic, răspunse el, ridicîndu-se în picioare. Totuşi, îţi mulţumesc. La uşa de intrare a apartamentului,' o îmbrăţişa. Ar trebui să iau exemplul fratelui meu, să-mi găsesc o femeie ca tine, să mă căsătoresc cu ea şi să nu mai umblu din floare-n floare. Problema este că tu ai fost luată şi nu a mai rămas nici o damă cumsecade.
Rîzînd, ea îl împinse în lături.
- Lucky, mă îndoiesc în mod serios că vei cuceri o femeie dacă te vei referi la ea ca la o damă.
El zîmbi, dar în spatele zîmbetului era mai multă tristeţe decît veselie. Ochii lui albaştri erau obosiţi, şterşi şi nedumeriţi.
- Tanya, de ce crezi că o femeie măritată refuză la început să împartă o cameră de motel cu un străin, pentru ca apoi să-l lase să facă dragoste cu ea?
- Se întîmplă tot timpul asemenea lucruri, Lucky. Tu nu citeşti statisticile?
- Ştiu, dar... El îi măsură încruntarea îngrijorată. Ştiu că, probabil, te simţi jenată să discuţi cu mine despre treaba asta, dar mă simt ca un netrebnic cînd discut cu un bărbat, chiar şi cu Chase. Vrei să mă asculţi? Te rog!
- Desigur.
El ezită doar un moment, apoi zise:
- Devon nu era tipul de femeie care să agate un străin şi să se culce cu el. Am fost cu numeroase femei care fac asta în mod obişnuit, dar ea era altfel.
- Cum aşa?
- în toate felurile. Ca aparenţă. în atitudine. în acţiuni. Clătină din cap, uimit. De ce şi-ar asuma un risc atît de ameninţător? Nu putea să ştie dacă nu eram un psihopat, dacă nu aveam o boală venerică sau Dumnezeu ştie ce altceva. E căsătorită. Ea şi soţul ei o duc bine. Are o carieră reuşită. De ce ar risca toate astea? Şi dacă are curajul s-o facă, atunci de ce să i se facă scîrbă după aceea?
- Nu ştiu, Lucky, spuse Tanya, cu reală părere de rău că nu-i putea da un răspuns.- Nu-mi pot imagina să-i fiu necredincioasă lui Chase. Nu-mi pot închipui nici măcar să fiu tentată s-o fac.
El îşi micşoră ochii, concentrîndu-se.

- Eu nu cred că ea plănuise chestia asta. Nu acționa ca şi cînd ar fi avut de gînd s-o facă. De fapt, a încercat tot ce a putut, ca să evite. E aproape o militantă în feminismul ei, se ia la ceartă cu tiparele sexuale, chestii din astea. Nu e nicidecum provocatoare. Se opri, alegîndu-şi cuvintele ca să i-o descrie Tanyei pe Devon Haines.
- Ştii, e bine făcută în ansamblu. Se îmbracă în mod corespunzător. Pare să țină sub control orice situație. Desigur, n-aş putea s-o numesc uşuratică. Scoase un oftat, arătînd cît de adîncă este confuzia lui.
- Nu-i capricioasă. Şi nu m-a sedus ea, dar nici viceversa. Vreau să spun că, pur şi simplu, s-a întîmplat. Eram amîndoi pe jumătate adormiți şi, cumva, ne-am apropiat unul de celălalt şi am început să o ating, s-o sărut şi ea a început să răspundă şi, înainte de a ne da seama, eram... ştii tu.
în timpul discursului lui, Tanya îl urmărise cu atenție.
- Lucky, întrebă ea blînd, ce te deranjează cel mai mult? Faptul că refuză să se prezinte să te disculpe? Sau faptul că e căsătorită?
El îşi ridică puțin bărbia brusc.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Toată săptămîna trecută ai fost obsedat să afli cine e femeia aceasta şi unde locuieşte.
- Pentru că e alibiul meu.
- Eşti sigur că ăsta-i singurul motiv?
- Da. La naiba, da. întinse mîna spre clanță şi deschise .uşa. Ascultă, Tanya, nu vreau ca tu sau oricine altcineva să aibă vreo idee romantică despre ea.
- înțeleg.
- Vorbesc serios.
- Am priceput.
- Asta-i. Ea e alibiul meu. Punct. Stînd în deschizătura uşii, făcu un gest de arbitru, cu mîinile. Atunci se lovi cu încheieturile degetelor de uşorul uşii.
- Au! La naiba! Lingîndu-şi un deget, adăugă: în plus, după cum reiese, e căsătorită.
Cîteva momente mai tîrziu, Chase, frecîndu-şi păru! negru cu un prosop şi cu altul în jurul mijlocului, veni lîngă Tanya. Ea stătea în uşă, urmărind cum stopurile maşinii lui Lucky dispăreau după primul colț.
- Ce era cu toate țipetele alea? întrebă el.
- Lucky era, spuse ea închizînd uşa. Nega cu hotărîre că femeia asta ar însemna altceva pentru el, decît un alibi.
- El crede oare că tu eşti tare de urechi? Ea rîse.
- Nu, dar cred că el este.
- Poftim? .
- Nu-şi aude inima.
- Nu înțeleg ce vrei să spui.
- Nici nu trebuie, răspunse ea jenată. Eşti bărbat.
- Ştii, micul tău zîmbet secret mă înnebuneşte. Mă excită al naibii de tare.

- Ştiu, şopti ea, mişcîndu-se lîngă el, seducătoare. De ce crezi că-l afişez atît de des?
Chase lăsă să-i cadă ambele prosoape şi o purtă în dormitor.
O jumătate de oră mai tîrziu, păturile erau încurcate în jurul trupurilor lor goale, dar nici unul dintre ei nu observa şi nu le păsa. Erau satisfăcuți. în timp ce Tanya era culcată pe spate, cu ochii închişi, Chase îi mîngîia leneş sînii care aveau urmele slabe, roşietice, ale dragostei recente.
- îmi pare rău de Lucky, remarcă ea, visătoare.
- Şi mie. S-a băgat într-o mare încurcătură.
- Eu mă refer strict la incendiu. într-un fel sau altul, el va fi disculpat. Ăsta s-ar putea să fie un episod nefericit în viața iui, dar asta va fi tot.
- Atunci, de ce-ți pare rău pentru el?
Ea deschise ochii şi se uită la soțul ei, întinzîndu-şi mîna iubitoare ca să-i ia de pe frunte şuvițele umede de păr.
- Eu cred că întîlnirea lui cu femeia aceea, Haines, a avut asupra lui un impact mai mare decît vrea el să recunoască. Şi chiar dacă ar recunoaşte asta, în public sau față de el însuşi, nu poate face nimic în această privință. S-a terminat înainte de a începe.
- Explică-mi ce s-a terminat? Ea ridică din umeri.
- Presupun că era o legătură serioasă.
- O legătură serioasă? Cu o femeie? La fratele meu?
Rîzînd, Chase se răsturnă pe spate. Tanya se ridică, sprijinindu-se într-un cot.
- Crezi că noțiunea e chiar atît de ridicolă?
- Atîta timp cît pe planeta Pămînt mai există mai mult decît o singură femeie în viață, Lucky nu va fi niciodată credincios doar uneia.
- Cred că eşti nedrept cu el. E mai sensibil decît crezi tu. Şi poate fi foarte loial.
- A, sînt de acord. Poate fi foarte loial fată de mai multe femei în acelaşi timp. Sub vorbele sale serioase, i se simțea ironia. Ți-am spus vreodată cum şi-a căpătat Lucky porecla?
- Dacă mă gîndesc bine, nu.
- Nu te-ai întrebat niciodată cum a ajuns un James Lawrence să fie poreclit Lucky?
- Mi s-a părut ceva normal. De cînd te-am cunoscut, aşa te-am auzit strigîndu-l, pe tine şi pe toți ceilalți.
Punîndu-şi ambele mîini sub cap, Chase rîse moale.
- Eu eram în clasa a zecea. El era într-a noua, avea vreo paisprezece ani, cred. Era fata aia, o femeie de fapt, de vreo douăzeci de ani, care locuia în Kilgore. Ca să spunem direct, era o curvă. Se străduia să arate a curvă. Părea mereu gata să facă dragoste. Se îmbrăca în aşa fel încît să evidențieze ce avea. îi ținea pe toți băieții din mai multe comitate în permanentă excitație, dar niciodată nu livra marfa.

Aşa că, într-o noapte, eu şi cîțiva prieteni am hotărît să luăm o maşină - nu aveam dreptul legal să conducem încă - şi să plecăm la Kilgore ca să o vedem pe fata aia. Lucky s-a rugat să vină cu noi. în cele din urmă, am acceptat, după ce ne-a amenințat că ne dezvăluie părinților planurile.
Am plecat. După ce ne-am învîrtlt cu maşina vreo oră prin Kilgore, am găsit-o. Era într-o popicărie locală. Cu toții am privit-o, pînă ne-au ieşit ochii şi ne atîrna limba. Dar Lucky a fost singurul care .şi-a făcut curaj să-i vorbească. Al naibii să fiu dacă păcătosul nu a reuşit, cu vorbe meşteşugite, să intre în maşina ei şi apoi in casă.
Rămaşi cu gura căscată, i-am urmărit acolo. A rămas înăuntru vreo două ore. Cel care subtilizase maşina familiei sale, intrase în panică şi dorea să ajungă înapoi în Milton Point, înainte ca părinții lui să-i descopere lipsa. în cele din urmă, el începu să claxoneze. Cînd Lucky ieşi afară, pe uşa din dos, îşi aranja cămaşa în pantaloni şi avea pe față zîmbetul lui mulțumit de sine.
Eram al naibii de furios că fratele meu mai mic a reuşit să facă ceea ce atîția alții încercaseră şi eşuaseră, l-am zis: „Nu mai rînji, mic bastard. Ai avut noroc, asta-i tot". „Atunci spune-mi Lucky" , a zis el, cu acelaşi zîmbet înfumurat.
Tanya încerca să pară uimită, deşi abia îşi reținea rîsul.
- Amîndol sînteți incorigibili. Cum le-ați explicat noua poreclă părinților voştri?
- Am uitat acum cu ce explicație am venit. Oricum, din noaptea aceea, numele s-a lipit de el. A devenit Lucky pentru toată lumea.
Tanya oftă, lăsîndu-şi capul pe pieptul păros al lui Chase, amintindu-şi cu tristețe că ea îl determinase să spună povestea.
- Nu cred că se simte prea norocos în ultima vreme.
- Nu, fu de acord Chase. Inconjurînd-o cu brațele, o ținu strîns. Eu, însă, sînt.
Devon avea de citit maldăre de materiale'documentare, zeci de reviste de răsfoit şi mii de cuvinte de scris, dar nu se putea concentra la nimic altceva decît la întîlnirea cu Lucky din seara precedentă.
în mintea ei, continua să-i vadă fața aşa cum arătase cînd îi spusese că era căsătorită. Expresia lui fusese un amestec de incredibilitate şi furie. Ochii lui, la început stupefiați, se răciseră treptat, pînă căpătaseră acea privire rece, dură, sub care ea tremura doar aducîndu-şi aminte de ea.
Simțindu-se neliniştită, ea părăsi spațiul închis al biroului şi o porni de-a lungul sălii mari, spre locul automatelor. Neatentă, băgă monedele "necesare în aparatul cu băuturi reci. Banii căzură în cutia ascunsă, cu un ecou metalic care suna la fel de gol cum se simțea şi ea. Colegii îi vorbiră cînd ea trecu pe lîngă mesele lor, la întoarcere. Se prefăcu însă că nu-i aude.
- Hei, Devon, ce s-a întîmplat cu tipul ăla mare, blond, de ieri?
Ignorînd întrebarea aceasta, ea închise în urma ei uşa biroului, ca să descurajeze întreruperile, şi se întoarse la masa ei de lucru, punînd deoparte

băutura rece. De fapt, nu-i fusese sete. Obținerea băuturii fusese doar o încercare de a-şi abate gîndurile care o bîntuiau.
- Sînt căsătorită.
Aplecîndu-şi capul peste birou şi ținîndu-l între mîini, repetă întruna:
- Sînt căsătorită. Sînt căsătorită.
Şi totuşi, nu era. Aprobarea fusese semnată. Judecătorul o declarase măritată. Totul era oficial. Din punctul de vedere al legilor statului suveran Texas, ea era căsătorită.
- Dar nu sînt, şopti ea cu frustrare.
Era o căsătorie din care putea ieşi cu uşurință. Avea, desigur, motive să ceară anularea. Oricine ar audia cazul, ar fi de partea ei. Nici o persoană care ar cunoaşte faptele, n-ar condamna-o.
Ea, Devon Haines, şi numai ea stătea în calea propriei eliberări dintr-o căsătorie care nu era altceva decît o bucată de hîrtie. Dar aşa trebuia să procedeze. Ea intrase în problema asta cu ambii ochi deschişi. Indiferent dacă era sau nu o hotărîre proastă, trebuia să se obişnuiască cu ea.
Lucky Tyler nu cunoştea condițiile statutului ei matrimonial. Probabil că nu i-ar păsa. El o condamna că era o femeie măritată necredincioasă, care îl păcălise să împartă o noapte de păcat şi acum nu voia să plătească prețul cuvenit. Nu exista nici un mod de a-l ajuta, fără să se primejduiască, atît pe ea cît şi pe soțul ei.
Văzuse disprețul în ochii lui Lucky. Ar fi putut să-l risipească dîndu-i cîteva explicații simple, dar a tăcut.
El nu şi-a dat seama de adevăr.
Cînd a pătruns-o, nu şi-a dat seama de tensiunea bruscă a trupului ei. A luat-o probabil drept pasiune, nu durere. A interpretat greşit răsuflarea ei bruscă, gîfîită. Sărutările lui anterioare o pregătiseră destul de bine să-l primească. Era atît de umedă, dar el nu observase cît era de lipicioasă.
Cînd el pătrunsese deja adînc în ea şi se mişca, era prea tîrziu să se mai gîndească la urmările a ceea ce făcea. La fel ca şi el, uitase totul în afară de senzațiile ondulatoare, depline, care îi copleşiseră.
Era bucuroasă că adevărul alarmant fusese dominat de erotism. Dacă ar fi ştiut că era virgină, situația cam neclară ar fi putut deveni tulburătoare. ApoC ar fi dorit din tot sufletul ca el să ştie adevărul.
Amintirile dragostei pe care o făcuseră îi provocau o durere dulce- amară în suflet. Se minuna de ea, se bucura de plăcerea ei şi deplîngea cît fusese de scurtă.
Brusc, uşa biroului ei se deschise larg.
- Ai cerut să vezi articolul ăsta, cînd îl termină redactorul de serviciu.
Ea înălță capul şi îşi şterse lacrimile de pe obraji, întinzînd mîna după hîrtii.
- Da, mulțumesc, îi spuse ea studentului.
- Spune, te simți bine?
- Da, sînt bine.
- Sigur?

Ea îi zîmbi cu ochii umezi şi îl linişti, înainte de a ieşi. Mila de ea însăşi era o emoție în fața căreia nu voia să capituleze. Ea se bucurase de dragostea mîndră, dar tandră, a lui Lucky. Pentru că în acea seară, mai mult ca în celelalte seri, simțise nevoia disperată să fie iubită.
Dar nu era oare o ironie a soartei că tocmai în brațele unui străin zărise ceea ce putea fi... ceea ce trebuia să fie... şi nu era?
- Lucky!
El mîrîi şi îşi acoperi cu perna capul zburlit. I se smulse imediat perna din mînă.
- Pleacă! mormăi el.
- Vrei, te rog, să te trezeşti şi să-i spui femeii ăsteia sa nu mai sune?
El se întoarse pe spate şi clipi ca s-o poată vedea pe sora lui enervată. Stătea lîngă patul lui, uitîndu-se urît la el, cu o stare de spirit la fel de încordată ca şi bretelele înguste ale costumului ei de baie.
- Care femeie? întrebă el cu speranță, întinzînd mîna după receptorul telefonului de pe noptiera lui.
- Susan Young.
Dacă telefonul s-ar fi transformat brusc într-o cobra gata să atace, n-ar fi putut să-şi retragă mîna mai repede.
Sage,' cu o exasperare supremă, puse în priză aparatul pe care el îl deconectase anterior, ridică receptorul şi, fără să se preocupe să acopere difuzorul, spuse:
- A devenit o pacoste cu telefoanele ei din oră-n oră, de două zile încoace. Vrei, te rog, să vorbeşti cu ea ca să pot face plajă în liniște?
Ea îi aruncă receptorul. El îl prinse pe pieptul gol, apoi şopti „puştoaică" şi îl ridică la ureche.
- Susan, zise el cu o voce care ar fi topit untul la cîțiva metri distanță, ce mai faci? îți mulțumesc că m-ai sunat. Tocmai mă gîndeam la tine.
Sage îşi băgă arătătorul în gura deschisă, mimînd că i se face greață, apoi se aşeză pe marginea saltelei, ascultînd fără jenă convorbirea fratelui ei. Temperamentul lui era, în cel mai bun caz, iritabil, dar pe ea n-o intimida încruntarea lui formidabilă.
- Ce s-a întîmplat? spuse el în receptor.
El ascultă un moment, apoi interveni în diatriba lui Susan.
- Ştiu că n-am fost de găsit şi n-am sunat, dar am vrut să te protejez de toată afacerea asta.
- Dacă ea înghite asta, nu e doar nesinceră, e şi proastă.
Lucky îi aruncă surorii lui o privire amenințătoare.
- Pînă cînd nu se termină totul, am considerat că nu trebuie să ne vedem. N-am vrut să te amestec... Da, ştiu ce te-ai oferit să le spui, dar... Mai ascultă un timp. Susan, nu te pot lăsa să faci una ca asta, am o părere prea bună despre tine.
- Ah, te rog, gemu Sage. Ce s-a oferit să facă? Să se culce cu federalii?
Fără să țină seama de vorbele sarcastice ale surorii sale, Lucky spuse:

- Acordă-mi o oră... Promit. Am să fiu acolo într-o oră.
Gînditor, puse jos receptorul şi continuă să se uite fix la el, pînă cînd Sage vorbi.
- Ei? Despre ce era vorba?
- Nu-i treaba ta. Vrei să fii aşa amabilă să te ridici de pe patul meu ca să mă pot scula şi îmbrăca?
-- Ce juvenil! Doar te-am mai văzut în şort.
- Pentru informația ta, Domnişoară Sofisticată,
m-am culcat venind direct de la duş şi sînt gol puşcă, sub cearceaf. Acum, dacă nu vrei să fii educată, ieşi naibii de aici. I-am spus lui Susan că am să fiu la ea acasă peste o oră.
- Zău? spuse Sage, simțindu-se jignită. Crezi că am trăit într-o peşteră? Goliciunea bărbătească nu mă şochează şi nu mă ofensează. Ştiu cum arată toate părțile corpului şi cum acționează.
Lucky se încruntă văzînd îmbrăcămintea ei sumară.
- Ascultă, tînără doamnă, aştept să te comporți într-o manieră potrivită unei doamne, cînd e vorba de sexul opus, spuse el cu seriozitate.
- Ha! Ți-ai găsit cine vorbeşte. Tu te porți ca un domn?
- Tu te învîrți în jurul tinerilor armăsari îmbrăcată aşa? întrebă el, arătînd din cap spre costumul ei de baie.
- Dar tu căşti gura la femei în costum de baie.
- Ei şi? Ăsta-i un prerogativ al bărbaților.
- Pe dracu'! exclamă Sage. Asta-i o atitudine duplicitară.
Imaginea lui Devon ieşind din piscină, strîngîndu-şi părul ud cu ambele mîini, acoperită doar în spate şi în față cu triunghiuri de material de un bronz metalic, cu sînii goi, grei, strălucind, cu mărgelele sclipitoare din picături de apă, îi stăruia în minte.
Sage avea dreptate. El căscase gura la femei şi avea o atitudine duplicitară. Dar asta nu-i împiedica trupul să reacționeze la imaginea mentală atrăgătoare.
- Trebuie să pleci acum, spuse el cu o voce atît de scăzută, încît sună ca un geamăt.
- în ultima vreme, eşti aşa de ursuz!
Ea părăsi patul şi se îndreptă spre uşă. Totuşi, se opri brusc şi se întoarse cu o expresie care nu mai era nervoasă, ci plină de simpatie.
- Chase a venit la prînz să te caute. Mama şi cu mine i-am spus că dormi. A spus să nu te trezim, că ai nevoie de odihnă. El, ne-a zis că femeia aia, Haines... Lucky, îmi pare rău.
în ciuda stării lui proaste de spirit, el îi făcu semn cu ochiul.
- Mulțumesc, puştoaico. Apreciez preocuparea ta. De îndată ce Sage închise uşa, el ieşi de sub
cearceaf şi se duse la dulap. îi trebui mult timp ca să se îmbrace, pentru că adesea se trezea stînd nemişcat şi privind aiurea, sau uitînd ce voise să ia,

sau întrebîndu-se ce anume căuta într-un sertar. Mintea lui zbura mereu la Devon. La naiba, tot mai dorea să o vadă.
Dar acum trebuia să se ducă la Susan. După ce o evitase şi îi refuzase propunerea absurdă de a se căsători, timp de peste o săptămînă, recunoscu faptul că nu mai putea amîna să se ocupe de treaba asta.
- Doamne, mi-e groază, îşi mormăi sieşi, cînd părăsi, în cele din urmă, dormitorul şi o luă în jos, pe scară.
Abia mai tîrziu îşi dădu seama cît de justificată fusese groaza lui.

11

S-a întîmplat de parcă îl aşteptase.
Devon nu reacționa cu atîta surprindere pe cît se aşteptase el. Maşina ei se opri lîngă a lui, acolo unde era parcată, la trotuar, în fața casei ei. Se uită la el un moment, expresia ei nedezvăluind mare lucru, înainte de a parca maşina pe alee.
Lucky ieşi din Mustang-ul lui şi porni spre uşa garajului care se deschisese automat pentru maşina lui Devon. Se întîlniră pe alee. Era clar că ea venise direct de la serviciu. Era îmbrăcată într-un taior,
ținîndu-şi în mînă jacheta. în cealaltă mînă avea o cutie mare, plată, de pizza.
- Bună, zise el cu o expresie solemnă.
- Bună.
- Eu... El se mişcă pe picioare şi se uită în sus la norii de furtună care întunecau cerul. Soțul tău e acasă?
-Nu.
- Nu vreau să-ți fac greutăți mai multe decît e necesar.
- Atunci, ce cauți aici?
- Trebuie să-ți vorbesc. îşi strinse buzele şi spuse printre dinți: La naiba, trebuie să mă ajuți, Devon.
Ea se uită îngrijorată în jur, ca şi cînd nişte ochi iscoditori ar fi putut-o vedea din celelalte case din zonă. în cele din urmă, aprobă scurt din cap.
- Hai înăuntru.
Ea îl conduse prin garaj, lăsă în jos uşa apăsînd butonul din perete şi îi ceru să țină pizza, în timp ce descuie uşa bucătăriei. El o urmă înăuntru şi puse pizza pe tejgheaua de bucătărie cu faianță albă.
Apăsă alt buton. Se aprinse o lumină rece, albastră, fluorescentă.
- Mă întorc într-un minut.
Ea dispăru pe coridor. Lucky se duse la fereastra care dădea spre curtea din spate. începuse ploaia. Picături mari dansau pe apa din piscină şi plescăiau pe marginea acesteia. Erau picături atît de grele, încît aplecau frunzele plantelor. Un fulger împarți cerul în două, chiar deasupra orizontului. Cîteva momente mai tîrziu, fu urmat de un tunet ca de tobă.
- Ți-e foame?

El se întoarse. Ea intrase în bucătărie, în spatele lui, se schimbase între timp într-o pereche de jeanşi vechi, un pulover larg şi o pereche de mocasini moi de piele. Părul părea periat de curînd. Fără armura costumului ei, arăta mai tînără, mai vulnerabilă.
- Bănuiesc. Nu m-am gîndit la asta.
- îți place pizza cu ardei graşi?
- Sigur.
- Dă-mi răgaz un minut să fac o salată.
Lucky era uimit. Oare îl invita să rămînă la cină? Se aşteptase ca ea să-i trîntească uşa-n nas - dacă i-ar fi deschis-o. Dacă l-ar fi întîlnit pe soțul ei de partea cealaltă a pragului, plănuia să întrebe de o adresă sau de altceva, la fel de ridicol.
Cum nu primise nici un răspuns după ce sunase la uşă, el hotărîse să aştepte să vadă cine va apărea primul şi să acționeze în conformitate. Dar să fie invitat la cină, asta nu-i trecuse prin minte nici măcar ca o posibilitate.
Ea scosese verdețuri de salată şi roşii din frigider şi rupea calm salata într-un castron. El zise:
- Nu pari surprinsă că mă vezi.
- Nici nu sînt.
El îşi propti şoldul de tejgheaua de lucru.
- Cum aşa?
- Ai spus că nu-l iei pe „nu" drept răspuns din partea unei femei. îşi ridică ochii spre el. Eu te cred. Scuză-mă.
Îl dădu la o parte, se duse din nou la frigider şi scoase o sticlă de sos pentru salată şi, spre uimirea
lui sporită, o sticlă cu vin roşu. l-o trecu lui, împreună cu un tirbuşon, pe care-l scoase dintr-un sertar.
- Vrei, te rog, s-o desfaci?
Uluit de calmul ei, Lucky scoase hîrtia care sigila sticla de vin şi înşuruba tirbuşonul în dop. O urmări cum pune masa cu două tacîmuri. Puse mai multe felii de pizza în cuptorul cu microunde, ca să se încălzească.
- Pahare?
- Sub scrin.
El observă atunci două rînduri de pahare de vin cu picior, care atîrnau în jos, pe un raft montat în afara scrinului. El scoase două şi turnă pentru fiecare cîte un pahar de vin. Devon aprinse o lumînare, o aşeză în mijlocul mesei şi îi făcu semn spre un scaun.
Lucky se apropie de masă, aducînd cu el cele două pahare cu vin şi sticla şi se aşeză pe scaunul pe care îi indicase ea. Ea se aşeză în partea opusă şi începu să-l servească cu salată din castronul mare. După ce ambele farfurii fură pline cu salată şi pizza, el se întinse peste masă şi îi apucă mîna, în timp ce ea voia să-şi ia paharul cu vin.
- Ce se întîmplă cu tine? întrebă el încordat.
- Ce vrei să spui?

- Ce se întîmplă dacă soțul tău vine acasă şi ne găseşte împărțind o cină la lumina luminării?
- Te-ar deranja?
- Al naibii de tare.
- Nu vine.
- Eşti sigură.
- Sînt sigură. Nu vine acasă în noaptea asta.
Ea îşi retrase mîna, îşi luă paharul şi sorbi din vin.
Amestecul de arome de oregan care-ți lăsau gura apă, şi de brînză mozzareila, îi aminti lui Lucky că nu mîncase toată ziua. Luă o îmbucătură uriaşă de pizza şi o făcu să alunece în jos cu o înghițitură de vin. Vinul nu era băutura pe care o prefera, dar părea potrivit să-l bei, cînd femeia care împărțea masa cu el avea părul de aceeaşi culoare, roşu închis.
- E bun, zise politicos.
- Mulțumesc.
- Faci deseori lucrul ăsta?
Ea muşcă dintr-o felie de pizza, trăgînd de brînza care se întinse pînă se rupse, în cele din urmă.
- Ce anume? Să aduc pizza acasă pentru cină? Lucky mestecă îmbucătura lui, înghiți şi spuse cu
o răbdare de care nu-şi dădea seama:
- Nu, te întreb dacă aduci bărbați la cină, cînd soțul tău nu e în oras.
- N-am zis că nu e în oraş. Am spus doar că nu vine acasă în noaptea asta.
Obosit de jocurile ei de cuvinte, îşi puse pumnii de ambele părți ale farfuriei şi se uită urît la ea, pînă ce ea privi în sus la el.
- Faci deseori treaba asta?
Ea mai rezistă cîteva momente înainte de a răspunde. în cele din urmă, încăpățînarea ei se predă față de a lui.
- Tu eşti primul bărbat care a venit la cină în casa asta. Asta îți satisface eu! sau ce naiba te face să mă bați la cap cu lucruri care nu te privesc?
- Da, mulțumesc.
- Pentru puțin.
- Sînt flatat.
- Să nu fii. Am ştiut că n-ai să pleci fără să „discuți" mai întîi. Mi-era foame.
Ea ridică din umeri, lăsîndu-l să-şi tragă singur concluziile.
- Cu siguranță că nu e o încălcare a actului de căsătorie dacă doi adulți împart între ei o pizza.
- Doar dacă aceiaşi doi adulți n-au împărțit şi o pernă.
Ochii ei îi întîlniră pe ai lui şi reflectară privirea lucioasă a unui animal de noapte prins în farurile ce se reped asupra lui.
Pentru a-i mări uluirea, un trăsnet lovi în apropiere. După un zgomot ca pocnetul unui bici, toate luminile se stinseră, în afară de flacăra lumînării.
- Te. simți bine? întrebă Lucky, uimit de absența bruscă a luminii sterile, fluorescente.

- Sigur că sînt bine.
Dar nu arăta bine. Mîna ei, care se întindea spre paharul cu vin, tremura.
- Devon!
Din instinct, ei se întinse peste masă şi îi prinse mîna. Era rece. O desfăcu în căldura mîinii lui. După ce îşi trecu degetul mare peste fiecare deget rece al ei, o aşeză în cupa palmei sale, mîngîind- o evocator.
- Despre asta, Devon...
- Despre ce?
- Despre faptul că am împărțit perna, patul. Nu trebuie să fii îngrijorată de nimic. Ea înclină capul întrebătoare. Vreau să spun, de controlul naşterilor, sau aşa ceva. Am avut eu grijă de asta, nu ştiam dacă ți-ai dat seama că...
- Da, da, mi-am dat, se bîlbîi ea. Mulțumesc. Te-ai comportat... Se opri şi înghiți cu dificultate. Ai fost un perfect gentleman în legătură cu problema asta.
Zîmbetul lui strîmb avea o nuanță de autodeza-probare.
- Dacă aş fi fost un perfect gentleman, nu te-aş fi urmărit, nu te-aş fi păcălit ca să intru în camera ta şi nu te-aş fi obligat să mă laşi să rămîn peste noapte.
- Erai rănit. Apropo, cum merge rana de cuțit? Ea îşi lăsă privirea spre mijlocul lui.
- E-n regulă. Abia se mai vede. -Aha!
El nu mai ştia în care moment a! conversației începuseră să vorbească în şoaptă. Era caraghios, într-adevăr, dar cumva topica, mediul şi starea de spirit cereau voci blînde, confidențiale.
Realizară simultan că privirile lor păreau legate şi că el continua încă să-i mîngîie palma. Vinovată, ea îşi retrase mîna din strînsoarea lui, deşi el nu voia s-o lase. Urmîndu-i exemplul, reîncepu să mănînce, dar îi trecuse pofta de mîncare, aceasta fiind înlocuită de foamea pe care o simțea față de ea. Singurele zgomote din casa tăcută erau cele făcute de ploaia care cădea pe geamuri şi de tacîmurile lor ce atingeau farfuriile. Totuşi, dacă conştienta sexuală şi dorințele reprimate ar fi fost capabile să genereze sunete, zgomotele ar fi fost la fel de asurzitoare ca ale unei fanfare.
- Mai vrei pizza? întrebă ea.
- Nu, mulțumesc.
- Salată?
El clătină din cap. în timp ce ea strîngea de pe masă, el umplu amîndouă paharele cu vin. Cînd ea reveni la masă, el observă imaginile reflectate pe geam. Era un portret de intimitate, un bărbat şi o femeie împărțind cina la lumina lumînării, Devon observă şi ea acelaşi lucru.
- Aparențele pot fi amăgitoare.
- Da, zise ea blînd.
După un moment, el spuse:
- Devon, am să-ți spun direct totul. Nu mă cunoşti foarte bine, dar te asigur că nu obişnuiesc să vorbesc aşa direct cu o femeie.

- Nu-mi vine greu să înțeleg asta. Ea zîmbi cînd ridică paharul la gură.
- Nu, cred că nu, spuse el bătăios. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, el contemplă flacăra lumînării prin conținutul rubiniu al paharului său cu vin. Există fata aia din Milton Point pe care o întîlnesc de cîteva luni.
- Fii sigur că eu nu intenționez să mă bag între tine şi prietena ta.
- Nu despre asta era vorba, zise el supărat.
- Atunci, de ce ai adus vorba despre asta?
- Pentru că tu trebuie să ştii de ea.
- Ce te face să crezi că mă interesează aventurile tale romantice?
- Aici nu-i vorba de romantism. Ascultă-mă doar, vrei? Apoi ai să vorbeşti şi tu. Ea dădu uşor din cap, în semn de asentiment. Tatăl fetei, continuă el, e mare şef la banca unde am făcut noi împrumutul.
- De asta te întîlneai cu ea?
El avu impresia că ea va fi dezamăgită dacă va zice da.
- Nu. Am început să mă întîlnesc cu Susan pentru că era una dintre puținele femei disponibile în oraş, cu care nu mă culcasem încă.
Ea lăsă ochii în jos.
- înțeleg.
- Ți-am spus că o să-ți vorbesc deschis, Devon.
- Şi eu apreciez onestitatea ta, răspunse ea răguşit. Continuă.
- Susan e al dracului de răsfățată. E obişnuită să-l învîrtă pe tatăl ei şi pe toți ceilalți în jurul degetului ei mic. E egoistă. Interesată numai de persoana ei.
El ar fi putut continua mult şi bine pe tema asta, dar simți că prinsese esența personalității lui Susan şi nu voia să fie acuzat de exagerări.
- Oricum, continuă el, ea şi-a băgat în cap că vrea să fie doamna
- De ce?
El ridică din umeri.
- Sora mea zice că asta ar face-o mai distinsă.
- Lucrul ăsta e considerat o distincție în Milton Point?
- De către unii! zise el ursuz.
- înțeleg că nu eşti prea încîntat de ideea de a te căsători cu ea.
- Nu e nici o şansă să mă însor cu ea, pentru nimic în lume.
- l-ai spus asta?
- De două ori.
Sandra Brown
- Se pare că nici ea nu-l acceptă pe „nu" drept răspuns.
Nervii lui nu mai rezistară. în bătaie de joc, zise:
- îmi dau duhul aici, încercînd să-ți explic nişte lucruri şi tu îi tot dai înainte cu micile tale observații aberante.
- Intrigile tale romantice pot fi fascinante pentru unele femei, dar nu văd ce legătură am eu cu problemele tale cu Susan asta.
- Am să ajung şi acolo.
- Te rog.

- Săptămîna trecută, Susan s-a oferit să mintă în fața autorităților spunînd că ea s-a culcat cu mine în noaptea incendiului.
- în schimbul unei verighete, bănuiesc.
- Ai ghicit exact.
- La care tu ai spus...?
- Nu i-am spus nimic, n-am luat-o în serios. Am b.ezut că, dacă nu-i dau atenție, o să renunțe şi o să plece.
- N-ai avut un asemenea noroc?
- N-am avut un asemenea noroc. Azi m-a sunat şi a insistat să ne vedem.
- Şi ce s-a întîmplat?
- M-a amenințat că o să spună o altă minciună. Doar că, de data asta, vrea să le spună că eu i-am relatat planul meu de a da foc garajului nostru pentru a folosi banii de la asigurări ca să plătesc împrumutul de la bancă.
- N-or s-o creadă niciodată.
- Pe naiba, n-or s-o creadă. După cum gîndesc ei, ea va face un ultim sacrificiu. E gata să-şi strice reputația, făcînd public faptul că s-a culcat cu mine.
- Şi s-a culcat?
El îşi dădu seama că ea regretă imediat că pusese întrebarea, chiar înainte de a o fi terminat. Asta îi dădea o rază de speranță. Ei îi păsa suficient de el, ca să o facă să se întrebe despre alte iubite ale lui. S-ar putea oare să fie şi puțin geloasă?
- Nu, Devon. Nu m-am culcat niciodată cu ea. Jur. Ochii lui îi sfredeleau adînc pe ai ei, încercînd să-i
imprime adevărul în minte. Următoarea ei întrebare arăta că fusese convinsă.
- Atunci, de ce eşti îngrijorat?
- Din multe cauze. Susan poate fi foarte convingătoare. La naiba, azi după-amiază, aproape că am crezut-o şi eu cînd a început să plîngă şi să spună că nu mai poate păstra secretul ăsta urît.
„Nu pot trăi restul vieții mele cu lucrul ăsta pe conştiință", mi-a spus ea, sau ceva în genul ăsta. Vorbea de parcă era vorba de un fapt real, repetînd mereu cît de nefericită am făcut-o încredințîndu-i ei planul meu infam.
Degetele lui Devon se mişcau absente, în sus şi în jos, pe piciorul paharului de vin, în timp ce se gîndea la cele spuse de el.
- Presupun că singurul mod în care Susan ar fi din nou fericită ar fi dacă i-ai propune căsătoria, caz în care va uita că eşti incendiator.
- Ăsta era scopul ei, de fapt. Dacă am fi logodiți oficial, ea ar schimba povestea ca să mă „apere".
- Şi, în acelaşi timp, să apere afacerea voastră de faliment.
El aprobă trist din cap.
- N-am luat în seamă amenințările ei, pînă azi. în după-amiaza asta, am văzut însă cît de periculoasă poate fi.
- Iadul e pavat cu intenții bune...

- Mai ales că ar fi trebuit să iau cina cu ea în timp ce eram în pat cu tine.
Devon deschise gura, dar rămase mută.
- Cînd a aflat asta, i-a sărit muştarul. Sora mea, Sage, a încercat să mă avertizeze în privința lui Susan. Eu însă am rîs şi am respins avertismentele ei. N-ar fi trebuit. Susan e prefăcută şi îndrăzneață, gata să meargă oricît de departe, ca să obțină ce vrea. Dar, ia naiba cu propria mea piele. Fapt e că i-am uşurat intenția de a pune mîna pe mine şi, în acelaşi timp, de a-mi înjosi toată familia. Din pură ciudă, e gata să ne facă viața un iad. Poate că o să şi facă asta.
- în cazul cînd eu nu spun autorităților unde ai fost, de fapt, în noaptea incendiului, spuse Devon, lent.
- Aşa-i. Cu o asprime plină de emoție, el adăugă: Dacă nu le spui că am făcut dragoste cu tine.
- Nu o numi aşa!
Vorbele lui Devon au fost şoptite, totuşi, cu o anumită implorare. Ea se ridică de pe scaun atît de repede, încît lovi cu şoldul în masă şi lumînarea se clătină.
Lucky îşi părăsi scaunul la fel de repede. Devon se aplecase peste masa de lucru, cu mîinile strînse pumn pe faianța de pe margine.
El merse în spatele ei şi, o fracțiune de secundă, se luptă cu vocea conştiinței. N-ar trebui s-o atingă. Chiar ştiind asta, puse o mînă pe masă alături de ea, iar cu al doilea braț îi înconjură talia, apăsîndu-şi mîna pe stomacul ei şi îngropîndu-şi fața în ceafa ei. Se desfată cu senzația mătăsoasă a părului ei pe buze.
- Asta a fost, Devon. Neagă pînă la ultima suflare, dacă îți uşurează conştiința, dar asta nu va schimba cu nimic ceea ce s- a întîmplat.
- Lasă-mă în pace, gemu ea. Te rog!
- Ascu!tă-mă, spuse el cu emoție. Nu mă aflu aici doar pentru a avea un alibi. Ştii asta. Ai ştiut-o şi ieri. Aş fi venit să te caut, indiferent dacă aveam sau nu neplăceri. Simțeam nevoia să te văd din nou. Şi tu ai vrut să mă vezi, la fel de mult ca şi mine. Nu-mi pasă de cîte ori ai să negi lucrul ăsta. Eu ştiu că-i adevărat. Tu fugi de mine nu numai pentru că nu vrei să fii implicată într-un proces, ci fugi şi din cauza asta.
El îşi trecu uşor mîna peste pîntecele ei, peste începutul coapsei.
- Nu! Nu mă atinge în felul ăsta.
- De ce?
- Pentru că... pentru că...
- Pentru că te înnebuneşte la fel ca şi pe mine.
- Opreşte-te!
- Doar dacă-mi spui că am greşit în legătură cu ceea ce simți. Spune-mi că am greşit, şi atunci mă opresc.
- Te rog. Lasă-mă în pace!
- Nu pot, mormăi el. Nu pot.

Ea întoarse capul spre umăr. El îl aplecă pe al lui. Gurile lor se întîlniră într-un sărut plin de dorință. Ea se răsuci în cercul brațelor lui, care o trăgeau spre el.
Sprijinindu-şi mîinile pe şoldurile ei, îndrumîndu-le, o lipi de el.
Pe măsură ce pasiunea lui creştea, devenea tot mai furios pentru că ştia că-i era interzisă. în ciuda înclinației lui de a nu se purta bine în timpul şcolii duminicale, o anumită educație spirituală pătrunsese în mintea lui tînără. Acea instruire religioasă oficială, plus toate lecțiile de morală infiltrate de părinții lui conştienți, îi insuflaseră ideea că ăsta era un lucru rău, rău, rău. Totuşi, nu se putea lipsi de sărutările ei, atîta vreme cît gura ei era caldă, dulce şi doritoare. îşi spunea mereu că următorul sărut va fi ultimul, pentru totdeauna. Dar unul le atrăgea flămînd pe următoarele.
- La naiba, Devon, stăpîneşte-te! Opreşte treaba asta. Opreşte- mă.
Era atît de obsedat de ea, încît fu cuprins de o dorință primară de a lupta pentru ea. Strîngîndu-i capul între mîini, i-l aplecă drastic spre spate.
- Unde-i el? Unde-i amărîtul cu care eşti măritată? Unde era cînd călătoreai singură prin Texas-ul de Est? E nebun de-ți dă un asemenea gen de libertate? E orb? De ce nu-i aici bastardul ăsta acum, ca să te apere de mine, să te apere de tine însăți?
Lucky pusese întrebarea retoric. Nu se aştepta de fapt la un răspuns. De aceea fu şocat cînd ea îi strigă:
- E la închisoare!
Lumina se aprinse brusc, din nou.

12

Lucky clipi de cîteva ori. Observîndu-l, Devon îşi dădu seama că asta era atît din cauza şocului cît şi a strălucirii bruşte a tuburilor fluorescente de deasupra capului. Lumina goală era supărătoare şi nu era binevenită. Dezvăluia prea mult. Ea se strecură pe lîngă Lucky şi masa de lucru şi stinse lumina. Se simțea mai bine doar cu strălucirea unei singure lumînări pe masă. O făcea să se simtă mai puțin expusă.
- închisoare? El rămase pe loc, de parcă ghetele lui ar fi fost țintuite pe podea.
- La închisoarea federală cu cea mai mică securitate din Texasul de Est. E doar la douăzeci şi cinci de kilometri de...
- Ştiu unde e.
- Fusesem acolo să-l văd şi eram în drum spre casă, cînd m-am hotărît să fac nişte cercetări pentru articol. M-am gîndit că o tavernă dintr-un cartier mai puțin urban ar dovedi mai convingător teoria mea. După cum s-au petrecut lucrurile, am avut dreptate.
Asta era toată explicația de care avea nevoie. Cel puțin, asta era tot ce putea să afle. Ea nu-i va oferi o relatare amănunțită a vizitei la soțul ei, care

o lăsase teribil de necăjită. Nu era treaba lui să ştie cît de distrugătoare fusese vizita.
Din pură întîmplare, Lucky Tyler se aflase la locul potrivit în momentul potrivit - sau la locul şi momentul nepotrivit, depinde de punctul de vedere al fiecăruia -ca să profite de starea ei sufletească foarte emoționată.
- Pentru ce-i închis?
- Violarea secretelor interne în comerț.
- Chiar a făcut aşa ceva?
- Desigur că nu! minți ea. Crezi că m-aş mărita cu un criminal?
Ea, cel puțin, crezuse în nevinovăția lui, cînd se căsătorise cu el.
- De unde naiba să ştiu? Apoi se mişcă, uitîndu-se la ea, furios. Tot ce ştiu cu adevărat despre tine este că îl înşeli pe bărbatul tăuu
Acuzația suna urît. întrucît nu-i putea spune adevărul, ea pretinse că era supărată pe el şi-i răspunse repede:
- Nu-l înşel!
- Eu nu-mi amintesc să fi fost chiar aşa. îndreptîndu-se spre uşă, ea o deschise larg.
- Poți să pleci, tot pe unde ai intrat, pe uşa din spate. Am să deschid garajul.
- Nu e chiar aşa uşor, Devon.
- Acum, că ai înțeles situația neplăcută în care m-ai băgat, te rog să pleci.
- Nu mai înțeleg nimic! țipă el întinzînd mîna pe după umărul ei şi închizînd uşa din nou. Aceasta făcu un curent de aer care tulbură flacăra lumînării, făcînd-o să pîlpîie şi să le proiecteze umbrele pe pereți.
- Eram pe punctul de a petrece o a doua noapte împreună.
- Despre ce vorbeşti?
- Nu plec, pînă nu am o explicație deplină de la tine.
- Nu-ți datorez...
- Haines e numele tău, sau al lui?
- Al meu. Numele lui este Shelby. Greg Sheiby.
- De cît timp sunteți căsătoriți?
Nu era dispusă să fie interogată, dar el nu avea de gînd să plece fără a avea o imagine deplină, iar ea recunoştea că nu-l putea învinui pentru asta. Dacă pozițiile lor ar fi fost inversate, ea s-ar fi simțit la fel de frustrată ca şi el. El nu trebuia să ştie chiar totul. Doar o parte. Asta îl va linişti.
Oare? Cînd cădea victimă privirii lui albastre, ca acum, ochii lui păreau că văd prin ea. Era un lucru care o punea în încurcătură, era chiar înspăimîntător. Ce s-ar întîmpla dacă, din greşeală, şi-ar lăsa jos pavăza şi, cu o privire, sau un oftat, l-ar face să ghicească sau să afle ce! mai important fapt din acea noapte şi pe care se părea că nu şi-l aminteşte? Ca să-şi acopere jena, ea întrebă politicos:
- Vrei o cafea? -Nu.
- Altceva?
- Răspunsuri.
- Să mergem în camera de zi.

Puse mîna cupă în spatele flăcării luminării şi o stinse. Pe întuneric, ea naviga prin holul care ducea în camera de zi. Acolo, aprinse o singură lampă, înainte de a se aşeza în colţul unei canapele capitonate de culoarea fildeşului. Lucky se lăsă pe perna din faţa fotoliului albastru de piele, îşi depărta mult genunchii şi îşi prinse uşor mîinile între ei.
- Dă-i drumu'.
Ea începu, fără nici o introducere:
- Cînd a început procesul lui Greg, am cerut permisiunea editorului meu să scriu un articol despre el.
- Nu l-ai cunoscut mai înainte? -Nu.
- Ce te-a făcut să fii atît de interesată încît să vrei să scrii despre el?
- Majoritatea criminalilor, de la ucigaşii în serie la micii borfaşi, au un profil aparte, spuse ea. Criminalii de meserie sînt în general aroganţi şi îşi dau aere de superioritate faţă de acuzatorii lor, fie că sînt dovediţi vinovaţi, fie că nu.
- Continuă.
- Din ce citisem despre Greg, el nu se încadra în acest tipar. El era patetic, onest şi nega că ar fi făcut faptele rele de care era acuzat. Asta m-a intrigat, l-am spus ideea mea editorului. A zis să mă apuc de treabă. Apoi, a trebuit să trec pe la avocatul lui Greg şi prin biroul procurorului, ca să obţin permisiunea. Asta mi-a luat cîteva săptămîni.
. Avocatul lui Greg a cerut să fie şi el prezent în timpul interviului, iar eu am fost de acord. Procurorul a cerut ca articolele să fie citite şi aprobate de cineva din birouL procurorului districtual, înainte de a fi publicate. înţelegi, ele nu aveau voie să încline nici spre vinovăţie, nici spre inocenţă, trebuiau să fie complet imparţiale. Lucky aprobă din cap. Cînd toată lumea căzu de acord, mi s-a acordat, în sfîrşit, primul interviu cu Greg.
- Dragoste la prima vedere?
- Nu, dar m-a atras.
- Fizic?
- Printre altele.
- Un bărbat în cătuşe poate fi excitant, într-adevăr. Ea ignoră sarcasmul.
- Nu era la închisoare atunci. Fusese eliberat pe cauţiune.
Gindindu-se în urmă la acea primă întîlnire din biroul avocatului său, Devon îşi aminti că se întrebase cum de putea cineva să-l bănuiască pe Greg că e vinovat, fie şi de folosirea unui bilet de parcare
Sandra Brown
expirat, darămite de o crimă gravă de drept comun. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum din trei piese foarte clasic, de culoare gri cărbune, cu o cămaşă albă şi cravată în dungi. Părul lui castaniu roşcat fusese pieptănat cu grijă peste cap, de pe fruntea lată, netedă. Putea da lecţii de politeţe.
- Ce ai realizat la această primă întîinire? întrebă Lucky.
- O cunoaştere a mediului lui.
- Şi care era situaţia?

- Fusese crescut într-un orăşel siderurgic din Pensylvannia, de părinți foarte severi şi religioşi, de care era - şi este şi acum - depărtat sufleteşte.
- De ce? Nu-mi pot imagina să mă rup de bunăvoie de familia mea.
Devon ar fi putut ghici lucrul ăsta. Mai devreme, îşi exprimase regretul că îi provoca familiei sale dificultățile actuale. Era clar că dacă ceva afecta un membru al familiei Tyler, îi afecta şi pe ceilalți, iar fiecare din ei punea la inimă problemele celorlalți.
- Greg n-a fost destul de norocos ca să aibă famiiia unită de care te bucuri tu, domnule Tyler. într-adevăr, puțini oameni au aşa ceva, spuse ea gînditoare, cu tristețe. Tatăl lui Greg lucrase pentru aceeaşi oțelărie toată viața lui. Nu putea pricepe conceptul de joc de bursă şi îl ridiculiza pe Greg că nu are o slujbă stabilă.
- Deci, nu i-ai întîlnit niciodată părinții.
- Nu.
- Dar ai tăi? Ce părere au de faptul că au un ginere în închisoare?
- Părinții mei au murit.
- Ah, îmi pare rău. Ştiu cum e cînd pierzi un părinte. Tata a murit acum cîțiva ani. Ea clătină din cap. Şi cît de curînd, după prima întrevedere, ai început să te întîlneşti cu Shelby?
- N-am avut nici o întîinire adevărată. Afirmația îi provocă lui Lucky o încruntare de neîncredere.
- Aşa e. Avocatul lui ne-a recomandat să nu fim văzuți împreună în societate. N-ar fi potrivit ca un om în curs de a fi judecat să fie văzut plimbîndu-se prin oraş.
- Deci, ți-a făcut curte sub privirea atentă a avocatului? Pun pariu că asta l-a excitat, comentă Lucky, batjocoritor.
- Nu e un voaior. După cîteva întîlniri, şi-a dat seama că putea avea încredere în mine, că nu mă aflam acolo ca să-l exploatez pe clientul lui, aşa că ne lăsa singuri.
- Ce amabil!
-- De fapt aşa a fost, sări ea. Am avut timp să ne cunoaştem.
- Pot să pariez.
- Am înțeles cît de falsă era acuzația împotriva lui Greg. Ştia că cineva din cadrul firmei a lăsat să-i scape informații importante unor anumiți clienți. Indiferent cine a fost acela, a fost foarte inteligent. A lăsat un şir de dovezi care duceau direct la Greg. Apărarea lui Greg se baza doar pe lipsa de cîştig material. Dacă a comis fapta pentru a obține profit, unde era profitul?
- Hei, zise Lucky, eu nu sînt juriul. Jurații au dat deja verdictul. Pe mine mă interesezi doar tu... şi Greg, bineînțeles.
- Pe măsură ce trecea timpul, Greg şi cu mine deveneam tot mai ataşați unul de altul.
- Hm.
- Era greu să-mi păstrez un punct de vedere obiectiv.
- Fără îndoială.

- Voiam să-l apăr eu însămi, aşa încît a trebuit să abandonez scrierea articolelor. Ele creau un conflict de interese pe care nu şi-! poate permite nici un ziarist credibil. Greg era supărat din cauza asta. N-ar fi vrut ca legătura noastră să devină o piedică în cariera mea.
- Publicitatea gratuită nu era rea deloc, nici ea. Comentariul acesta atinse un punct dureros.
- Ce vrei să spui cu asta?
- Nimic, nimic, spuse Lucky cu oboseală, de parcă nu avea importanță. Deci cînd Shelby ți-a pus întrebarea, tu ai spus da?
- Aşa-i. Mi-a ceut să mă căsătoresc cu el de îndată ce se va termina procesul. Dar eu am vrut să mă căsătoresc imediat.
- De ce?
într-adevăr, de ce? Ce voise oare să dovedească? Că ea era mai deşteaptă decît acuzatorii lui, că ea avea dreptate în aprecierea lui şi toți ceilalți greşeau? Sau că făcea vreo asociere cu moartea mamei ei, în urmă cu cîțiva ani? Pretențiile sincere ale mamei ei că era bolnavă, mai aveau încă ecou în capul ei. Oare se suprapuseseră cu jurămintele de nevinovăție ale lui Greg?
„Am dureri, Devon. Adevărat. Nu mai suport. Te rog, ajută-mă".
„Sînt nevinovat, Devon. Jur. Trebuie să mă ajuți".
Nu putea rămîne indiferentă față de o persoană disperată care îi cerea ajutor. Din cauza celor întîmplate cu mama ei, inima ei se simțea obligată să-l creadă pe Greg, chiar atunci cînd faptele nu susțineau pretențiile lui de nevinovăție.
Abia mai tîrziu a înțeles că fusese înşelată. Ea acceptase teatrul lui, înghițise momeala cu totul, îi făcuse jocul în întregime. Era de parcă Greg ar fi intrat în capul ei şi ar fi auzit vocea slabă a mamei ei rostind cuvintele care o chinuiau pe Devon. El ştiuse exact cum s-o manevreze ca să-i fie milă de el. Ca să recunoască asta în fața lui Lucky Tyler era de neînchipuit. Ea continua să-l apere cu încăpățînare pe Greg, pentru că nu exista altă cale onorabilă de ieşire. în plus, el era în mod legal soțul ei. Căsătoria însemna răspunderi, cărora nu poți, pur şi simplu, să le întorci spatele.
Ca răspuns la întrebarea lui Lucky, ea continuă mitul pe care-l crease, deşi ştia că era doar o justificare pentru naivitatea ei.
- M-am căsătorit cu el ca să-mi arăt încrederea în nevinovăția lui. Ne-am căsătorit civil în biroul avocatului său.
- Şi cît timp a trecut între cununie si condamnarea lui?
- Două zile. Greg a fost singurul martor pe care apărătorul lui l-a chemat la bară, explică ea. A fost elocvent şi sincer, nu mi-am putut crede urechilor, cînd jurații au dat verdictul „vinovat".
Ea închise ochii.
- îi mai văd şi acum pe inspectorii de poliție îndreptîndu-se spre el să-l ia în primire. Greg arăta uluit.

Şi furios, se gîndi ea. Eşecul lui de a-i influența pe jurați îl înfuriase. Acei doisprezece oameni nu fuseseră convinşi de sinceritatea lui. Ea fusese singura care se lăsase prostită.
- Cu cît timp în urmă a fost asta?
- Acum unsprezece luni.
- Care a fost sentința?
- Doi ani închisoare şi zece ani libertate sub supraveghere. Avocatul lui afirmă că va face mai puțin de jumătate.
- Deci ar putea să iasă curînd.
- Se revizuieşte sentința peste cîteva săptămîni. Lucky se ridică şi se întoarse cu spatele la ea. îşi
băgă mîinile cu palmele în afară în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Era o tensiune palpabilă în modul în care îşi ținea umerii. Cînd se întoarse din nou, expresia lui era sfidătoare şi furioasă.
- De cîte ori l-ai înşelat în ultimele luni?
- Nu-i treaba ta.
- Pe naiba, nu-i! Apucînd-o de mînă, o ridică în picioare. Nu ştiu dacă sînt unul dintr-o duzină, unul dintr-o elită redusă sau unicul. Sincer vorbind, nu ştiu ce prefer, dar e al naibii de sigur că vreau să ştiu.
- N-ar fi nici o deosebire.
- Pentru mine, da.
Era pe cale să-i dea lacrimile. Ar fi vrut să-i strige adevărul: Tu eşti singurul. Pentru totdeauna. Dar vocea ei spartă şopti:
- Tu eşti singurul.
Umerii lui se relaxară şi o parte din ferocitatea din ochii lui dispăru.
- Bănuiesc că trebuie să te cred pe cuvînt.
- Fie că mă crezi, fie că nu, ăsta e adevărul.
- îl iubeşti?
- E soțul meu.
- Nu asta te-am întrebat.
- N-o să discut cu tine relația cu soțul meu.
- De ce nu?
- Pentru că nu ai nici un drept s-o ştii.
- Mi-ai oferit trupul şi acum nu vrei să-mi oferi cîteva fapte?
- N-am oferit nimic. Ea protestă verbal, dar vorbele nu izvorau din inimă. Ceea ce s-a petrecut a fost, pur şi simplu... o întîmplare. A început cu cîteva sărutări şi a mers mai departe. M-ai prins fără să-mi dau seama.
- Nu ți-ai dat seama de mîngîierile pe sfîrcuri?
Nu, gemu ea în sinea ei. Dar îşi amintea fiecare atingere, vie, în amănunt, deşi ar fi vrut cu disperare să nu-şi mai amintească.
- Eram pe jumătate adormită. Am răspuns doar la nişte stimuli.
El făcu un pas amenințător înainte.
- Dacă îmi spui că îți închipuiai că sînt soțul tău, te strîng de gît.
- Nu, zise ea, printre lacrimi. Nu-mi închipuiam asta.

Neputînd să-i întîlnească privirea, ea îşi lăsă ochii în jos. Tăcerea din casă o apăsa, sufocînd-o. Prezența lui fizică o copleşea.
Pentru a lăsa un spațiu între ei, începu să umble neliniştită prin cameră, aranjînd revistele de pe măsuță, căutînd orice treabă care să-i țină mîinile ocupate şi ochii departe de el.
- în trecut, obişnuiau să omoare cu pietre femeile care făceau ce-ai făcut tu.
Bătînd pernele de pe canapea, ea sări în sus.
- Ce am făcut noi, domnule Tyler? Şi tu erai în patul acela.
- îmi amintesc, spuse el încordat. Eu sînt gata să-mi asum partea mea de răspundere pentru ce s-a întîmplat. Tu însă nu vrei.
Punîndu-şi mîinile în şolduri, ea îl înfruntă bătăioasă.
- Şi ce crezi că ar trebui să fac? Să trec prin oraş şi să împart pietre tuturor? Sau să încep să port pe piept o literă A roşie? în unele comunități, adulterii erau decapitați. Crezi că, în acest caz, justiția va fi servită? Dacă da, eşti gata să-ți pui capul pe acelaşi butuc cu al meu? Pentru că e al naibii de sigur că a fost pe aceeaşi pernă.
Această readucere aminte încheie brusc cearta. Ea se întoarse cu spatele la el.
- Mi-am pierdut mintea pentru o clipă şi am făcut o greşeală, zise ea. Crede-mă, conştiința mă pedepseşte tot timpul, de atunci.
El veni în spatele ei şi îi rosti numele, cu o voce blîndă şi consolatoare. Luînd-o pe după umeri, o răsuci spre el şi îi ridică fața punîndu-i un deget sub bărbie.
- Nu vreau să te pedepsesc. Fie că mă crezi sau nu, mă învinovățesc pe mine cu mult mai mult decît pe tine. Aş putea mărturisi zece păcate la unul de-al tău, sînt sigur. Adulterul n-a fost niciodată unul dintre ele pînă acum, dar...
în timp ce privirile lor se întîlniră şi se fixară, vocea lui se topi.
- Niciodată? întrebă ea răguşită.
- Niciodată.
- Dacă ai fi ştiut că sînt măritată...
El îşi cîntări răspunsul cîteva secunde, înainte de a spune:
- Nu sînt sigur că ar fi avut vreo importanță. Atunci, li se unira nu doar privirile ci şi amintirile.
Fiecare îşi aminti mirosul, atingerea şi gustul celuilalt. Fiecare participase activ în ceea ce se întîmplase în acel pat, într-o cameră de motel. Fiecare din ei trebuia să accepte partea lui de vinovăție, să-şi asume răspunderea pentru aceasta.
- Trebuie să depun mărturie pentru tine, şopti ea. N-am de ales, de fapt, nu-i aşa?
- Ba da, ai, răspunse el, surprinzînd-o. Eu n-am să te forțez, Devon.
- Dar dacă n-o fac, asta o să însemne şi mai multe necazuri pentru tine şi familia ta. Nu pot lăsa să se întîmple aşa ceva. De ieri, de cînd mi-ai spus de incendiu, am ştiut că, în cele din urmă, va trebui să ies în față ca alibiul tău.

Este un lucru drept pe care trebuie să-l fac. Zîmbi uşor melancolic. Cred că speram într-un miracol care să facă să nu mai fie necesar să mă prezint.
El atinse colțul zîmbetului ei cu vîrîul degetului.
- Soțul tău nu trebuie să ştie niciodată. O să păstrăm secretă identitatea ta. N-am fost acuzat oficial. Sînt doar un prim suspect. După ce le. vei spune că am fost cu tine de seara pînă dimineața, în noaptea aceea, eu voi fi scos din cauză şi tu vei fi liberă să pleci. Nu va deveni niciodată o chestiune publică.
Situațiile de felul acesta erau rareori rezolvate aşa de uşor, ea ştia asta. Totuşi, nu voia să arunce o notă de pesimism peste aşteptările lui.
- Am să-mi iau mîine o zi liberă şi am să vin la Milton Point. Vreau să trec peste asta cît se poate de repede.
- Şi eu aş aprecia asta, spuse el. Cu cît mai curînd scap din undiță, cu atît mai bine.
Gura lui schiță acelaşi tip de zîmbet pe care i-l adresase de la capătul separeului ei, în bar. îl făcea uluitor, pirateresc de frumos.
Din noaptea pe care o petrecuse cu el, se întrebase de un milion de ori cum de a putut face un iucru atît de nebunesc. Dar, cu cît petrecea mai mult timp cu el, cu atît mai rațională devenea explicația: care femeie, cît de mult ar fi fost ea cu capul pe umeri şi s-ar fi bazat pe forțe proprii, ar fi putut rezista acestui zîmbet?
Deşi încă mai suferea consecințele faptului că i se supusese, îşi simți din nou trupul devenind cald şi fluid, ca rezultat al acestui zîmbet.
- Unde trebuie să mă duc cînd ajung în Milton Point? întrebă ea, forțîndu-se să gîndească pragmatic.
- De ce n-ai veni pe la amiază la noi acasă? Am să-l sun pe Pat şi o să-i spun să-i aducă pe investigatori să-ți ia depoziția sau declarația de care au nevoie.
- Cine-i Pat?
- Şeriful, Pat Bush. L-ai cunoscut, îți aminteşti? E un lucru bun, pentru că el te poate identifica pe tine ca femeia pe care am agățat-o în locul acela.
- Nu m-ai agățat, la drept vorbind.
- E o figură de stil. Nu trebuie să te enerveze.
- Ei bine, mă enervează. Am fost de acord să fac ce vrei tu, aşa că acum, te rog, pleacă.
Ea se îndreptă spre uşa din față şi o deschise.
- Nu ai nevoie de indicații ca să ajungi acasă la mine?
- Am să caut adresa în cartea de telefon.
- Cum doreşti.
- Aşa fac întotdeauna, replică ea, nevrînd să-i lase să aibă ultimul cuvînt.
Totuşi, l-a avut. înainte de a trece pragul, mîna lui se întinse şi i se curbă în jurul cefei. îi ridică gura către a lui, pentru un sărut fierbinte.
- Noapte bună, Dovey, şopti el, înainte de a-i da drumul şi a o porni pe alee.

A doua zi, mai era încă prost dispusă, cînd el o salută la uşa din faţă, la amiază. Ştiuse că sărutul de noapte bună o va înfuria. Tocmai de asta o făcuse. Avea o plăcere diabolică să o provoace, pur şi simplu, pentru că era atît de uşor şi de încîntător să o provoci. Era pentru el o încercare să vadă în cîte feluri ar putea face lucrul ăsta.
în plus, dorise să o sărute.
Dorea şi acum. Dar nu părea să fie o idee prea bună, mai ales acum, cînd ea se ferea ca nici măcar hainele să nu i se atingă de el, cînd intră în holul casei.
Era îmbrăcată ca pentru afaceri, într-un costum galben pai de in, cu o fustă dreaptă, exact pînă la genunchi, şi o jachetă împodobită cu o broşa de argint pe rever. Cerceii de argint, asortaţi, se vedeau bine la urechi, pentru că îşi strînsese părul la spate într-un coc sever. Avea o expresie care nu se jene să pară combativă.
- Bună, spuse ea cu răceală.
- Bună.
El îi aruncă acel zîmbet şmecheresc despre care ştia că ea îl găsea mortal.
- Ai uitat să-mi spui că locuieşti în afara oraşului, la țară.
- M-am oferit să-ți dau indicații, ți-aminteşti? Nu m-ai lăsat. Te-ai rătăcit?
- Sînt aici, nu-i aşa?
- Da, esti aici si arăți mai curînd ca nevasta predicatorului, venită în vizită, decît ca un alibi pentru o noapte. Cine o să creadă că te-am trîntit pe spate?
Diavolul din el dădea din copite, împingîndu- să spună lucruri care ştia al naibii de bine că o vor supăra. Dar simțea că avea motiv să fie grosolan. Wu-i plăcea atitudinea ei.
- Ce te aşteptai să port? O cămaşă de noapte" -Eu...
- Lucky, a venit musafirul nostru? Laurie Tyler intră în hol printr-o arcadă.
- Bună, spuse ea plăcut, întinzîndu-i mîna lui Devon. Eu sînt Laurie Tyler, mama lui Lucky.
- Devon Haines.
- Intră, domnişoară Haines. Toată lijmea e în bucătărie. Nu ştiu de ce avem atîtea camer e în plus în casa asta. Cred că ar fi fost mult mai bine dacă am fi construit doar o bucătărie uriaşă. Se paree că acolo ajunge toată lumea, pînă la urmă.
- Sînt deja aici investigatorii? întrebă Devon cu nesiguranță, uitîndu-se peste umăr laa maşinile parcate în aleea semicirculară.
- încă nu. Astea aparțin familiei, îi spuse Laurie.
- Privitori curioşi! zise Lucky sardonic. Ai atras o 'mulțime.
Primi o privire reprobatoare din partea mamei sale, înainte de a o lua pe Devon de braț ifi a-i arăta drumul.
- Masa de prînz e pe aici un lucru neîns 0mnat. Azi avem salată cu pui. M-am gîndit că sună bine, mai ales că vremea e atît de caldă. Sper că gi-e foame, nu-i aşa?
- Păi, eu, da, presupun. Nu m-am gîndit să mănînc la prînz.

Lucky le observa pe cele două femei în timp ce le urma prin sufrageria oficială, rezervația pentru sărbători, aniversări şi festivități speciale. Prietenia necondiționată a mamei lui o zăpăcise pe Devon. Laurie avea adesea un asemenea efect asupra străinilor. Pînă nu avea motive să-şi schimba părerea, a accepta întotdeauna oamenii şi ştia să-i facă să se simtă bine.
O impinse pe Devon in bucătărie şi o prezentă or|alți ca şi cînd ar fi fost soția unui nou predicator, venită în vizită.
- Pentru voi toți, ea e Devon Haines, care a fost de acord, atît de altruist, să-l ajute pe Lucky să scape de necazul în care se află. Devon, ea e Tanya, nora mea; ea e Sage, fiica mea mai mică, iar el e Chase, fratele mai mare al lui Lucky.
Ei o priviră cu o curiozitate nedisimulată, dar şoptiră saluturi politicoase, ştiind că Laurie n-ar tolera nimic mai puțin.
- Sage, mută-te cu scaunul şi las-o pe Devon să stea aici, între tine şi Lucky. Devon, doreşti ceai rece sau limonada?
- Ceai rece, vă rog.
- Bun, îl aduc. Zahărul şi lămîia sînt pe masă. Lucky, dă-i farfuria aceea din frigider. Acum poți începe să mănînci, dacă a sosit şi ea. Cînd îi trecu paharul cu ceai cu gheață lui Devon, adăugă: Era prea nervos ca să mănînce înainte de a fi sosit tu.
- Nu eram nen/os, remarcă el supărat. Puse pe masă farfuriile umplute dinainte şi îşi trecu piciorul peste scaun, încălecîndu-l. îmi era doar teamă că nu va veni.
Devon reacționa de parcă ar fi fost atinsă cu fierul de călcat:
- Am spus că vin, nu-i aşa?
- Da, dar eşti cunoscută că o ştergi fără să spui.
- Ei bine, e aici şi ăsta-i cel mai important lucru, spuse Chase, intervenind, cînd Tanya îl înghionti cu cotul în coaste. Sîntem cu toții foarte bucuroşi că ai fost de acord să-l scoți pe Lucky din cauză, domnişoară Haines. Deşi asta îți creează nu puține probleme.
- Pentru că eşti căsătorită, şi toate celelalte! Sage, care rămăsese, din fericire, tăcută, nu se mai putu abține. Nu arăți deloc cum am crezut că ar arăta una agățată de Lucky.
- Sage!
- N-am vrut să fiu brutală, mamă. Ştiu că eşti la fel de surprinsă ca şi mine că nu are fard de ochi verde dragon şi ciorapi de plasă. Apropo, îmi place costumul tău, spuse ea zîmbindu-i lui Devon cu sinceritate.
- Mulțumesc, se bîlbîi Devon.
Deşi dorise el însuşi să o irite pe Devon cu cîteva minute mai înainte, Lucky ar fi fost acum în stare să o gîtuie pe sora lui mai mică, pentru că fusese brutală. Obrajii lui Devon erau roşii, iar ochii anormai de strălucitori, dar buzele arătau pale, sub rujul bej perlat.
Tanya îi aruncă un colac de salvare.
- De cită vreme eşti ziaristă, domnişoară Haines?

- Merg pe cinci ani, replică Devon, adresîndu-i Tanyei un zîmbet recunoscător. De cînd am terminat colegiul. Am început prin a scrie mărunțișuri, umplutură pentru un ziar mai mic din Texasul de Sud, înainte de a obține postul de la Dallas.
- Eu citesc cu asiduitate rubricile dumitale. Sînt foarte interesante.
- O exprimare diplomatică, spuse ea cu un rîs blînd. Uneori, cititorii se ceartă cu mine.
- Eu nu sînt întotdeauna de acord cu părerile tale, recunoscu Tanya zîmbind, dar întotdeauna îmi dai probleme la care să mă gîndesc.
- Mă bucură să aud asta.
- Scrii acasă sau te duci în fiecare zi la redacție? vru să ştie Sage.
- De unde îți culegi ideile? întrebă Chase.
- Dar mai tăceți şi lăsați-o pe domnişoara Haines să-şi mănînce prînzul, spuse Laurie, dar apoi îşi încalcă propriul ordin şi întrebă: Foloseşti un computer?
Devon rîse.
- Nu mă deranjează întrebările. De fapt, îmi face plăcere să discut despre munca mea.
Răspunse pe rînd la întrebările lor. îl interesau şi pe Lucky răspunsurile ei, dar încercă să nu arate, în timp ce îşi mînca salata cu pui, al cărei gust nici nu-l simțea.
Familia iui o trata de parcă ar fi fost Regina din Saba. La naiba, el era cel care avea necazuri, nu ea. De ce nu o tratau şi pe ea ca pe o criminală pentru că s-a culcat cu un străin, aşa cum au făcut cu el?
Chiar în timp ce-şi punea aceste întrebări furioase, ştia că dacă vreunui dintre ei i-ar fi spus un cuvînt defăimător, ar fi sărit la gîtui lor ca s-o apere.
-. Cine i-a chemat pe Pat? întrebă Laurie. Ea trăsese perdelele şi privise pe fereastră, spre maşina de patrulă care se apropia.
- Eu nu, zise Lucky. Am crezut că o să aşteptăm pînă dupa-masă, Chase.
- La fel şi eu. Eu nu l-am chemat.
Chase îşi părăsi scaunul şi se duse în spatele mamei sale, la fereastră.
- E singur. Agenții nu sînt cu el.
El deschise uşa din spate, înainte ca Pat să fi ajuns la ea. Şeriful intră în bucătărie şi îşi scoase pălăria şi ochelarii de soare.
- Bună, tuturor. Arătînd spre masă, adăugă: îmi pare rău că v-am întrerupt prînzul.
- Te rog, stai şi tu cu noi, Pat, spuse Laurie. E destulă mîncare.
- Nu pot, dar mulțumesc. L - Bei ceva?
- Nimic, mulțumesc.
Pînă atunci, Pat evitase să se uite direct la vreunul dintre ei şi îşi muta neliniştit greutatea de pe un picior pe altul şi, nervos, îşi plimba degetele în jurul borului pălăriei. Era o dovadă clară că nu venise în vizită.
Lucky împinse farfuria cu mîncarea neterminată şi se ridică:
- Ce este, Pat?

Pat Bush se uită la el cu o expresie blocată. Scoase un document împăturit din buzunarul de la pieptul cămăşii de uniformă.
- Am un mandat de arestare pentru tine.
Sage şi Tanya rămaseră cu gura căscată. Laurie ridică o mînă la piept de parcă cineva ar fi rănit-o în momentul acela. Buzele palide ale lui Devon se desfăcură surprinse. Reacția Iul Chase fu nervoasă:
- Ce naiba?
Lucky smulse documentul de la şerif, îl citi, apoi îl aruncă pe masă. Mormăi cuvinte pe care mama lui, în mod obişnuit, nu ar fi permis să fie rostite în casa ei.
- Am un alibi, îi spuse el lui Pat, arătînd spre Devon.
- Văd, doamnă.
După ce arătă că o văzuse, Pat se uită din nou la Lucky.
- Odată ce a fost emis un mandat, eu n-am încotro. Trebuie să vii cu mine, acum. Chase o poate aduce pe doamna, cînd vor începe să te interogheze pe tine. Totul se va lămuri curînd.
- Trebuie să fie pus sub arest? întrebă Laurie.
- îmi pare rău, Laurie, dar trebuie. Poate, totuşi, să-şi termine masa. Nu mă grăbesc să mă întorc în oraş.
- Ei bine, eu mă grăbesc să termin cu porcăria asta. Hai să mergem.
Lucky o porni spre uşă. Pat îl prinse de braț.
- Trebuie să facem totul ca la carte. Trebuie să te leg.
- Bine, zise Lucky încordat. Dar putem ieşi afară? Nu vreau ca mama să asiste.
- Nu mă cocoloşi, James Lawrence, spuse ea tăios. Nu sînt o violetă care se ofileşte şl care are nevoie să fie protejată de orice neplăcere. Am luptat doi ani cu cancerul tatălui tău, înainte de a-1 pierde. Nu mai vreau să-mi abandonez acum un alt membru al familiei, aşa că, dacă vor o luptă, o vor avea, spuse ea cu hotărîre.
- Mergem cu toții, mamă, zise Sage, arătînd la fel de hotărîtă ca şi Laurie.
Lucky îi făcu semn cu ochiul mamei sale.
- Pregăteşte ceva bun pentru cină, pentru că am să fiu acasă cu mult mal devreme.
Ieşi pe uşa din spate. Pat ridică pălăria spre doamne şi îl urmă.
Pat îi citi drepturile.
- Urăsc al naibii faptul că trebuie să fac asta, mormăi el în timp ce punea cătuşele pe încheietura mîinilor Iul Lucky.
- Dă-i drumul şi nu te mai scuza. înțeleg. E datoria ta. J .
- Sînt de două ori mai bucuros că ai găsit-o pe femeie.
- De ce? întrebă Lucky, cînd lăsă capul în jos şi se aşează pe scaunul din spate al maşinii de patrulă. Tonul trist al lui Pat suna descurajator şi îl făcu să se simtă prost.
- Pentru că o au pe Susan Young. Iar ea, prietene, spune că tu ai făcut treaba.

Atitudinea calmă a lui Devon, cînd intră în camera de interogatoriu, era de admirat. Cei doi agenți federali fumau ca nişte coşuri de sobă, aşa încît odăița era plină de fum. Atitudinea lui Devon era ca o pa a de aer proaspăt, cînd intră acolo cu Pat.
El o îndrumă spre un scaun, iar ea se aşeză, fără a-şi compromite poziția dreaptă, mîndră. Lucky încercă să-i prindă privirea şi să-i facă un semn încurajator din cap, dar ea nici măcar nu se uita în direcția lui. întreaga ei atenție i-o acorda agentului.
De îndată ce saluturile se încheiară, acesta se apucă de treabă.
- Domnul Tyler afirmă că a fost cu dumneata în noaptea în care clădirea lui a ars pînă la temelii.
Privirea ei verde era rece şi sigură.
- Adevărat. A fost.
Pat se aşează la un colț al niesei, în fața ei. Cu o voce mult mai puțin intimidantă, el zise:
- Spune-ne cum şi cînd v-ați întîlnit amîndoi.
- După cum ştii, şerife Bush, ne-am întîlnit în aceeaşi după-amiază într-un bar pe Autostrada Doi Şaptezeci şi Şapte. O încruntare \\ apăru pe frunte. Nu sînt sigură cum se numeşte.
- Nu are un nume, zise Pat.
- A! Atunci bănuîesc că de asta nu-l țineam minte.
- Spune-ne doar ce s-a întîmplat, interveni nerăbdător unul dintre agenți, aprinzînd o altă țigară.
Calmă, Devon le spuse cum intrase în locul acela să facă o cercetare pentru articolul despre sex. Recunoscu faptul că nu fusese un lucru înțelept.
- Am fost cît se poate de ştearsă. N-a existat nici un semn încurajator din partea mea. Totuşi, doi bărbați s-au apropiat de masa mea şi mi-au oferit de băut. Au refuzat să admită răspunsul meu negativ.
Ochii ei se întîlniră brusc cu ai lui Lucky. Fără să vrea, folosise fraza pe care şi-o aruncaseră adesea unul altuia. îşi închipui că toată lumea din cameră a putut auzi sfîrîitul curentului electric ce se produsese între ei. Devon întoarse repede capui.
Ea povesti restul întîmpiării, coroborînd relatarea lui Pat şi a ei. Ea îi conduse verbal pe investigatori în camera de motel.
- l-am deschis uşa domnului Tyler, fiindcă era rănit.
Aceasta era o mică inexactitate, dar numai el putea da o mărturie contrară şi, desigur, nu avea de gînd s-o facă.
- l-am îngrijit rănile, spuse ea. Nu era capabil să conducă, aşa că a... a rămas acolo cu mine, toată noaptea şi mai era acolo, cînd eu am plecat, a doua zi dimineața, asta fiind cam în jurul orei şase.
Luck'y se uită la cei doi acuzatori ai săi şi le zîmbi răutăcios.
- Acum, putem să ne lipsim de restul amănuntelor.
Ei îl ignorară. Unul din ei îl mută pe Pat de la colțul mesei şi îi luă locul direct în fața lui Devon.

- Eşti medic licenţiat, domnişoară Haines?
- Ce naiba...
Devon întrerupse exclamaţia furioasă a lui Lucky.
- Desigur că nu.
- Dar te-ai simţit calificată să îngrijeşti o rană de cuţit şi un ochi vînăt, care, după relatări, era gata să orbească?
- Dimpotrivă, nu m-am simţit deloc calificată. L-am sfătuit pe domnul Tyler să se ducă la un spital, dar el a refuzat.
- Cum aşa?
- Asta trebuie să-l întrebaţi pe el.
- L-am întrebat, răspunse agentul încruntîndu-se. El, la rîndul lui, m-a întrebat dacă eu, avînd posibilitatea de a alege, aş petrece mai curînd noaptea la camera de gardă a unui spitai sau cu dumneata.
Prin pînza fumului de ţigară, ea îi aruncă lui Lucky o privire rănită, întrebătoare, de neîncredere.
- A fost o glumă, Devon. O glumă.
Mai palidă decît fusese doar cu cîteva momente mai înainte, ea se întoarse spre agent.
- Eram preocupată doar de rănile domnului Tyler, spuse ea liniştită. El a dobîndit rănile acelea apărîndu-mă pe mine, aşa încît m-am simţit cumva răspunzătoare. Cînd a refuzat să primească ajutor medical, am făcut tot ce am putut ca să-l îngrijesc. Am socotit că ăsta era cel mai mic lucru pe care-l puteam face ca să-l răsplătesc că mi-a venit în apărare.
- Te-ai şi culcat cu el, ca să-l răsplăteşti că a venit în apărarea dumitale?
Lucky se ridicase din scaun, înaintea următoarei
bătăi a inimii.
- Ei, al dracului moment! Ea...
Mîna lui Pat căzu grea pe umărul lui şi îl răsuci.
- Stai jos şi taci.
Pat arăta de parcă era gata să-l omoare, dar Lucky îşi dădu seama că acesta acţionează în favoarea lui. Se aruncă înapoi pe scaun, uitîndu-se furios la agent.
- Ei, domnişoară Haines?
- Domnul Tyler părea să fie extenuat. Cred că băuse destul de mult. Cu siguranţă, n-ar fi trebuit să conducă. Atunci cînd mi-a cerut să-l las să rămînă, l-am lăsat. A făcut aluzii la eventuale leziuni interne.
Cei doi agenţi se uitară unul la celălalt şi rîseră arogant în sensul „între-noi-bărbaţii".
- Şi dumneata l-ai crezut? întrebă unul.
- Trebuie să ţin minte, ca să folosesc şi eu fraza asta, interveni celălalt.
Lucky nu avu posibilitatea să se ridice de pe scaun de data asta. Mîna şerifului era pe umărul lui, ancorîndu-l de scaun. Dar mîrîi la cei doi agenţi care făceau ca situaţia lui Devon să devină şi mai dificilă şi păreau să se bucure de încurcătura ei.

- Nu ştiam dacă avea sau nu leziuni interne, spuse ea tăios. Nici dumneavoastră nu ştiți. îşi ridică uşor bărbia. Ochiul îi era umflat. Putea să aibă şi o contuzie sau orice altă rană la cap. Am făcut ce am crezut că e mai bine.
- Şi trebuie să fii lăudată pentru milostenie, lungi vorbele unul dintre ei, făcîndu-i celuilalt cu ochiul. Ai spus că era acolo dimineața cînd ai plecat, în jurul orei şase.
- Adevărat, aşa-i, răspunse ea scurt.
Disprețul față de ei era vizibii. Ştiind părerile ei despre sex, Lucky îşi dădu seama că înțepăturile lor eiau intolerabile pentru ea. în aceste condiții, se ținea totuşi bine.
- Mai dormea cînd ai plecat?
- Da. Adînc.
- Aşa a fost toată noaptea?
Ea ezită, dar în cele din urmă răspunse:
-Da.
- De unde ştii?
- Ştiu.
Agentul se ridică şi îşi băgă mîinile în buzunare.
- Nu putea să se fi strecurat afară, să conducă pînă în oraş, să dea foc garajului unde țineau toate maşinăriile alea bine asigurate, apoi să se întoarcă în cameră fără măcar să ştii că a fost plecat? -Nu.
- Nu i-ar fi trebuit mai mult decît, hm, să zicem, două ore.
- N-a plecat.
- Eşti sigură?
- Absolut.
- Sună atît de hotărît!
- Aşa este!
- Este destul de mult spațiu într-o cameră de motel, ca să te mişti prin ea, domnişoară Haines. N-ar fi putut...
- împărțeam nu doar camera, ci şi patul, afirmă ea, cu ochii scînteind. Dacă voiai să recunosc asta, de ce nu ai fost destul de bărbat să mă întrebi direct, în loc să te învîrți ca pisica în jurul meu?
- Amin, zise Lucky.
. - Domnul Tyier şi cu mine am dormit în acelaşi pat, continuă Devon. Un pat dublu. Foarte aproape unul de celălalt, din necesitate. Iar dacă domnul Tyier s-ar fi dat jos şi ar fi părăsit camera, m-ar fi trezit. Nu dorm chiar atît de greu. Doamne, era grozavă, Lucky voia s-o ovaționeze în picioare. Sau s-o sărute. Sau amîndouă. l-a redus la măsura lor reală pe fiii de cățea. Dar ei nu renunțau cu totul.
- Ați dormit toată noaptea, fără să vă treziți? Lucky recunoscu că-i întinseseră cursa şi spera că

şi Devon sesizase. Dacă spunea da, puteau pretinde că el ieşise şi se întorsese fără ca ea să ştie, plănuind tot timpul să o folosească drept alibi. Alternativa ei era să recunoască faptul că avusese relații Intime cu un străin.
- Nu.
Cu mai mari riscuri pentru ea însăşi, optase pentru a doua alternativă. Lucky îi admira curajul, dar suferea pentru mîndria ei.
- M-am trezit.o dată.
- Pentru ce?
în ciuda reținerii lui Pat, Lucky sări de pe scaun.
- Ce importanță are, fir-ar să fie?
Pat îl trase înapoi jos, se aşează în fața lui şi îşi folosi propriul său trup ca un scut între Lucky şi agenți, pe care Lucky era gata să-i rupă în bucăți cu mîinile goale.
Cu Lucky potolit temporar, Pat făcu apel la agenți.
- Uite ce, voi ăştia doi! Domnişoara Haines a venit de bunăvoie aici. Ştiți că e căsătorită şi că e neplăcut pentru ea. Luați-o uşurel, în regulă?
Ei îl ignorară.
- Răspunde la întrebare, domnişoară Haines.
Ea se uită urît la agent, îi aruncă lui Lucky o privire rapidă, apoi lăsă capul în jos şl se adresă mîinilor ei umede, strînse în poală.
- în cursul nopții, domnul Tyier şi cu mine... am fost fizic intimi.
- Poți dovedi?
Ea înălță brusc capul.
- Puteți dovedi că n-am fost?
- Nu, replică agentul, dar am altă femeie în altă
Sandra Brown
cameră care pretinde virtual acelaşi lucru, doar că ea zice că el s-a lăudat că dă foc, ca să primească banii de la asigurare.
- Minte.
- Oare?
- Da.
- De unde să ştim?
- Pentru că a fost cu mine toată noaptea.
- Făcînd amor?
Atunci, ar fi fost nevoie de ceva mai mult decît greutatea substanțială a lui Pat Bush ca să-l oprească pe Lucky. Urlînd ca un leu la atac, se lansă prin cameră spre agentul care, practic, scuipase vorbele acelea urîte în fața lui Devon.
El îl dezechilibra pe agent şi-l trînti pe masă, care căzu la podea. Lemnul ieftin crăpă. Devon scoase un țipăt de surprindere, sări de pe scaunul el şi se dădu spre uşă, ferindu-se din drum.
Dar atunci, Chase deschise uşa şi intră ca o furtună, aproape dărîmînd-o. El aşteptase în camera patrulei, dar, la primul zgomot de eventuale probleme, intrase brusc ca să-l ajute pe fratele lul mai tînăr.

Al doilea agent, cel care nu fusese lovit de Lucky, se repezi înainte să-şi ajute colegul. Fu apucat pe la spate.
- Nu aşa repede, amice, mîrîi Chase în urechea agentului, cînd îl reținu.
Pat, revenindu-şi din uimire, înlătură pumnii lui Lucky, îl apucă de guler şi îl trase în sus.
- Ce naiba te-a apucat? urlă el. Asta n-o să te ajute.
Îl împinse pe bărbatul mai tînăr în perete şi îl ținu acolo, punînd o mînă desfăcută în pieptul lui Lucky. Cu cealaltă mînă, î! ajută pe agent să se ridice.
Lucky gîfîia de efort şi de furie. îndreptă degetul arătător spre agent.
- Tu, pui de cățea. Să nu mai vorbeşti aşa cu ea...
- Am să te acuz de atac! zbieră agentul. Scoase din buzunar o batistă albă împăturită şi încercă să oprească sîngele roşu deschis care îi curgea din buza tăiată.
- N-o să faci aşa ceva, declară Pat cu o voce puternică. Dacă o faci, mă duc la superiorii tăi şi depun o plîngere oficială împotriva ta, pentru felul în care ai condus interogatoriul. în mod intenționat ai necăjit-o şi ai umilit-o pe domnişoara Haines, care a făcut tot posibilul să coopereze la investigație.
- Are dreptate, spuse Chase printre dinți. Ținea mîinile agentului în sus, între omoplați. Le trase mai sus. Bărbatul gemu. Nu-i aşa că are dreptate? înainte de a răspunde, poate ar trebui să ştii că o jumătate de duzină de adjuncți şi cu mine am ascultat prin uşă ffecare cuvînt care s-a spus în camera asta.
Chase, latră Pat, dă-i drumul. îi ies ochii din cap. Lucky, practic, nu-şi dădea seama ce se petrece în jurul lui. Simțise gustul sîngelui şi voia mai mult.
Uitîndu-se la agent cu răutate, îl amenință,
- Am să te împung...
- Lucky, taci!
Pat chemă un adjunct dintre cei care se adunaseră în uşă.
- Du-l sus si închide-l.
- Ce? Gîndul unei celule răcoroase îl trezi pe Lucky din starea de spirit ucigaşă. Pentru ce?
- Suspect de incendiere, nu-ți aminteşti? spuse calm Pat, făcîndu-i semn adjunctului spre Lucky.
- Dar sînt nevinovat!
- Asta poți susține în fața judecătorului, mai tîrziu, în după-amiaza asta. între timp, îți recomand să înveți nişte bune maniere şi să-ti răcoreşti nervii.
Lucky era prea uluit ca să reziste manevrării adjunctului. în plus, adjunctul jucase cu Lucky în echipa de baseball, în acelaşi campionat regional şi fuseseră prieteni de ani de zile. Se uită la Devon.
- Du-o acasă, Chase.
- Bine, zise fratele lui. Stai liniştit, la naiba, vrei?
- Ne vedem la tribunal, spuse Lucky, cînd fu escortat spre uşă. Zîmbetul lui dispăru totuşi, cînd grupul de adjuncți, funcționari şi dispeceri se despărți în

fața lui şi el observă o pată de culoare în camera patrulei, altfel monocromă, cenuşie.
Susan Young stătea lîngă peretele îndepărtat, învîrtind în jurul degetului o şuviță de păr şi zîmbind mulțumită.

14

- Ai făcut un lucru al naibii de prostesc.
Camioneta, pe uşile căreia era scris mare Compania de Foraj Tyler, sări peste o groapă. Chase încetini, aruncîndu-i fratelui său o privire fulminantă prin interiorul camionetei. Culoarea capitonajului nu se mai putea distinge. Avea straturi de murdărie de la numeroasele acțiuni de foraj la care participase.
- Nu ştii ce pedeaspă se dă pentru atacarea unui agent federal?
- Nu, tu ştii? replică Lucky supărat.
- înțelegi ce vreau să spun.
- Ei bine, n-am fost penalizat, aşa că lasă-mă-n pace, e-n regulă? Lucky se lăsă mal jos în scaun, în timp ce Chase îndreptă camioneta spre casă, în amurg. Apoi, simțindu-se prost că se purtase urît cu fratele său, adăugă:
- Mulțumesc că m-ai scos pe cauțiune.
- Mulțumeşte-l Tanyei. Banii vin din fondul ei pentru casă.
- Ce?
- Fondul ei pentru casă. Vrea să cumpere o casă şi a tot strîns bani pentru o plată integrală.
Lucky îşi dădu spre spate părul blond închis.
- Isuse. Mă simt îngrozitor.
- Nu atît de îngrozitor cum te-ai fi simțit dacă ai fi petrecut în închisoare timpul dinaintea procesului. Şi nu atît de îngrozitor, cum te-ai fi simțit dacă judecătorul l-ar fi ascultat pe procuror şi ar fi pus cauțiunea mai mare decît ne puteam permite.
Agenții federali îl convinseseră pe procuror că aveau destule dovezi împotriva lui James Lawrence Tyler ca să-l condamne pentru incendiere. Ei considerau că dacă o femeie ar minți în favoarea lui, la fel ar face şi alta. De ce să o creadă pe Devon în loc s-o creadă pe Susan? Va rămîne pe seama tribunalului să decidă asupra veridicității fiecărei femei şi să determine vinovăția sau nevinovăția lui Lucky.
Toți cei care erau de partea lui Lucky considerau că agenții acționau acum mai mult din răzbunare, decît din convingerea că ar fi vinovat, dar, din nefericire, în acest moment, nu puteau face nimic în
această chestiune.
Avocatul lui Lucky pledase ca judecătorul să reducă suma de cauțiune recomandată de procuror. El aminti cît de bine cunoscut era Lucky în comunitate şi garantă că are toate intențiile de a apărea în fața tribunalului, ca să nege afirmația şi să-şl apere numele. Judecătorul îi cunoştea pe băieții Tyler de copii. Erau bătăioşi, dar nu criminali. Fusese îngăduitor.

- Ce face Devori? întrebă acum Lucky.
- E destul de zguduită. Mama a luat-o sub aripa ei.
- Există vreo cale ca numele ei să nu apară în ziare? Cel puțin, pînă la procesul propriu-zis?
- Pînă acum, în afara celor din camera de interogatoriu, nimeni nu ştie cine este alibiul tău. Mă îndoiesc că agenții federali vor spune cuiva. Nu vor să afle cineva că unul dintre ei a fost agresat şi aproape bătut măr. Chase îi aruncă fratelui său o nouă privire de reproş. Prostească acțiune, Lucky. Dacă Pat n-ar fi fost acolo să liniştească lucrurile, ai fi fost înglodat pînă peste cap.
Pe Lucky îl interesa totuşi doar părerea lui Devon despre el.
- Ea se gîndeşte, probabil, că sînt un înfierbîntat.
- Eşti un înfierbîntat.
- Şi tu, nu eşti?
- Am mai mult bun simț decît să atac un agent federal.
- Nici unul dintre ei nu i-a vorbit vreodată femeii tale cum i-a vorbit agentul ăla.
- A, deci acum e „femeia ta"? întrebă Chase.
- E un fel de a vorbi.
- Sau o greşeală freudiană.
Lucky se uită trist prin parbrizul murdar de gîze.
- Cine s-ar fi gîndit că o bătaie cu pumnii în locul acela va avea ca rezultat o porcărie ca asta?
Chase nu dădu nici un răspuns, dar întrebarea fusese oricum retorică. Bosumflat, Lucky contempla priveliştea care trecea în goană.
- A mai auzit cineva ceva în ultima vreme despre Micui Alvin şi Jack Ed?
- Nu. Tac chitic.
- Dacă mă întrebi pe mine, federalii ar fi mai bine să ne lase în pace pe noi şi pe Devon şi să se ducă după ăştia doi.
- Da, dar nimeni nu te-a întrebat pe tine.
Chase întoarse camioneta în aleea care ducea la casa lor, din care se vedea prin ferestre o lumină blîndă, aurie.
- Să nu te gîndeşti cumva să te duci tu singur după ei, îi atrase atenția Chase. Nu mai avem nevoie de încă o acuzație de atac depusă împotriva ta.
- Devon mai e aici?
Lucky se calmă văzînd maşina ei mică, roşie, pe alee. Chase opri camioneta lîngă ea. Odată ieşit din camionetă, Lucky alergă pe trepte şi intră pe uşa din față.
- Hei, voi toți, păsărică din colivie e liberă!
- Nu e prea nostim, făcu Laurie observația, cînd el intră în camera de zi unde stăteau ea cu Devon, Sage şi Tanya. Chase telefonase şi le informase despre rezultatul anchetei.

- Nici închisoarea nu e^ nostimă, spuse Lucky cu un ton solemn, potrivit. ! ndreptîndu-se spre locul unde era aşezată Devon, pe canapea, el se trînti jos lîngă ea şi, fără mustrare de conştiință, îi acoperi genunchiul cu palma.
- E-n regulă?
- Sînt bine.
- Bastarzii ăia te-au mai necăjit după ce m-au luat pe mine?
- Nu. M-au lăsat să plec. Chase m-a condus cu maşina aici. Zîmbi către Laurie, Sage şi Tanya. Am fost foarte bine îngrijită, deşi toată agitația nu era necesară.
- După modul îngrozitor în care ai fost tratată? Laurie se ridică. Desigur că a fost necesară, ba mai mult. Familia mea îți datorează recunoştință, Devon. Ea se îndreptă spre arcadă.
- Băieți, spălați-vă. Am amînat cina pentru voi.
- Aş dori să am posibilitatea să stau singur de vorbă cu Devon, mamă, spuse Lucky.
- După cină. Sînt sigură că e moartă de foame. Chase, termină cu giugiuleala şi condu, te rog, pe toată lumea în sufragerie.
Chase o lăsă pe Tanya, pe care o tot sărutase pe gît. Rîzînd, el remarcă:
- Pe mama ar fi trebuit s-o avem azi în camera aia de interogare. Pe ea, n-ar fi îndrăznit să o supere.
Laurie îndeplinise cererea lui Lucky dinainte de plecare şi pregătise o cină bogată de țară, cu pui fript, cartofi, păsat, porumb fiert şi mazăre. Făcuse plăcinta lui favorită cu banane, ca desert. în ciuda evenimentelor din după-amiaza aceea, atmosfera la masa de seară era veselă.
în timp ce-şi terminau desertul şi cafeaua, Tanya lovi cu furculița în paharul el. Toți tăcură şi se uitară la ea, pentru că rareori obişnuia să atragă atenția asupra persoanei ei.
- Cred că familia asta are nevoie de o veste bună. întinzînd mîna după mîna soțului ei, ea le zîmbi ochilor lui şi spuse solemn:
- E pe drum un nou membru al familiei Tyler. Sînt însărcinată.
Laurie îşi strînse mîinile sub bărbie, ochii înlă-crimîndu-i-se imediat.
- Ce minunați
Sage scoase un sunet răguşit foarte nepotrivit unei doamne. Lucky rîse.
- Nu te uita acum, frate mai mare, dar ți-a căzut o bucată mare de plăcintă în poală.
Chase, cu gura căscată la soția lui, îşi lăsă linguriță goală înapoi în farfuria de desert.
- Tu... tu vorbeşti serios? Eşti sigură? Bucuroasă, Tanya îşi clătină capul în sus şi în jos.
- Ai să fii tătic.
După ce a ajuns la gardul alb de lemn, care înconjura livada de piersici, Devon îşi sprijini brațele de partea de sus şi inspiră adînc aerul curat. Lucky stătea alături de ea. Era primul moment cînd se aflau singuri, de cînd Chase

îl adusese înapoi din oraş. După anunțul făcut de Tanya, toată lumea începuse să pună întrebări deodată, la care ea răspunsese cu toată atenția.
Nu, nu era avansată, dar sarcina fusese confirmată precis.
Da, se simțea foarte bine, mulțumesc.
Nu, încă nu avusese grețuri matinale.
Da, trebuia să nască pe la 1 ianuarie.
Nu, doctorul nu prevedea vreo dificultate.
Discuțiile despre copil prelungiseră cina. în cele din urmă, Laurie se ridică să stringa masa, trimițîndu-i afară pe Devon şi pe Lucky. Se înserase şi era cald, aerul era greu de umiditate şi de mirosurile amețitoare, fertile ale primăverii.
întorcînd capul spre Lucky, Devon întrebă:
- Tu ai ştiut?
- Ce? Despre Tanya? Clătină din cap. Nu. Dar nu m-a surprins cu totul. N-au făcut un secret din faptul că vor copii. Era doar o chestiune de timp. Mă bucur că a ales seara asta ca să anunțe evenimentul.
Partea de sus a gardului îi ajungea în mijlocul spatelui cînd se sprijini de el şl se răsuci ca să o privească. Sufla o briză blîndă care îi mişca mici şuvițe de păr roşcat scăpate din cocul sever, Sage îi împrumutase nişte haine. îşi schimbase costumul cu o fustă mai lungă şi o bluză de bumbac. Lui îi venea greu să se decidă cum îi plăcea mai mult. Indiferent dacă era îmbrăcată simplu sau sofisticat, arăta grozav.
- Mama ta e o persoană deosebită, spuse ea. E puternică şi totuşi miloasă. O combinație rară.
- Mulțumesc. Şi eu cred că e deosebită. Mă temeam că ai să crezi că toți cei din familia Tyler sînt puțin cam nebuni. Sînt gata de bătaie într-o clipă. Apoi, lăcrimează cînd aud că se va naşte un copil.
Ea rupse o frunză din cel mai apropiat piersic şi începu s-o frămînte între degete.
- Nu, e frumoasă legătura strînsă dintre voi.
- Tu n-ai avut o familie apropiată?
- Nu chiar. Doar eu şi părinții. Fără frați sau surori. Lucky nu-şi putea închipui aşa ceva şi spuse:
- Chase şi cu mine ne încăieram ca pisica şi cîinele. O mai facem şi azi, uneori. Dar sîntem şi cei mai buni prieteni şi am face orice unui pentru celălalt.
- Asta e clar. îmi amintesc figura lui cînd s-a năpustit prin uşa aceea în camera de interogatoriu.
Trecuse destul timp ca ei să poată zîmbi acum, la gîndul ăsta. Lucky fu primul care deveni din nou serios.
- Am crezut că legăturile de familie ar putea slăbi, după moartea tatei. Dar ele sînt mai puternice ca oricînd. Mama ne-a ținut laolaltă în mod admirabil.
- Vorbeşte-mi despre el.

- Despre tata? Era sever dar drept. Noi, copiii, ştiam că eram iubiți. Ne răsfăța şi ne bătea în egaiă măsură, s-ar putea spune. Pentru el, nu existau zone cenuşii, cînd era vorba de onestitate şi integritate. Ştiam că-l iubeşte pe Dumnezeu, țara şi pe mama noastră. Era afectuos cu ea în mod deschis şi întotdeauna plin de respect,
- Deci, e de înțeles faptul că fiul lui e gata să sară în apărarea unei femei la ananghie.
îi zîmbi, cu un aer de autoironie şi ridică uşor din umeri.
- Reflex condiționat.
întinzînd mîna, prinse o şuviță liberă din părui ei şi o frecă între degete.
- Cum a fost viața lui Devon Haines cînd era o fetiță mică?
- Singuratică, uneori. Expresia ei deveni introspectivă. Spre deosebire de tatăl tău, al meu nu era o persoană foarte caldă, care să ofere. De fapt, era pretențios. Mama a făcut totul şi a avut grijă de el, din momentul în care a spus „da" şi pînă în ziua în care a murit. Rolurile lor erau definite cu rigiditate. El era cel care cîştiga pentru a ne asigura existența şi era dominator; ea era micuța soție ascultătoare şi bună. îşi petrecea zilele întreținîndu-i castelul curat şi aşteptîndu-l, seara.
- Hmm. De asta fetița lor a devenit o feministă militantă?
- Nu sînt militantă.
Lucky ridică mîinile, predîndu-se.
- Nu sînt înarmat.
- Iartă-mă, spuse ea necăjită. Poate că sînt puțin în defensivă.
- E-n regulă. Apoi, aplecîndu-se mai aproape de ea, îi şopti: Dacă ochii tăi continuă să trimită săgeți verzi ca acum, o să trebuiască să te sărut.
O spusese ca să o tachineze, dar ochii lui lăsau să se vadă că vorbea serios.
Devon se uită într-o parte, privind în jos spre şirul corect, drept, de piersici cultivați. Ramurile lor erau deja încărcate de fructe verzi.
- Viața mamei mele se învîrtea doar în jurul tatălui meu. Cînd el a murit, ea n-a mai avut pentru ce să trăiască.
- Dar tu?
- Bănuiesc că eu nu contam cu adevărat.
- Această respingere trebuie să te fi durut.
- Da. Oftă. Doi ani nefericiți după moartea tatălui meu, a murit şi ea.
- Cum?
Pămîntul de sub picioarele lor îl reținu atenția pentru un moment. Cînd începu să vorbească, avea vocea groasă.
- De cînd puteam să-mi amintesc, mama era o ipohondră. Tot timpul se plîngea de dureri minore. Asta o făcea să nu fie nevoită să îndeplinească diverse obligații în anii mei de şcoală; nu puteam primi prietene la mine, pentru că ea se simțea rău. Lucruri din astea.
Lucky mormăi ceva nu prea flatant pentru fosta doamnă Haines, dar Devon clătină din cap.

- Bănuiesc că ipohondria era singurul ei mijloc de ai capta atenția tatălui meu. Oricum, am învățat repede că nu trebuie să țin seama de bolile mamei. După moartea tatălui meu, frecvența şi intensitatea acestora crescură. Pentru că viața ei fusese atît de împletită cu a iui, ea nu mai avea cu ce să-şi ocupe gîndurile în afară de trupul ei şi numeroasele lui dureri. Tocmai terminasem liceul şi căutam să-mi găsesc o slujbă ca să mai completez pensia ei. Sinceră să fiu, ascultînd-o plîngîndu-se de fiecare înțepătură şi durere surdă, mă înnebunea. Nu-i dădeam atenție aproape deloc.
Ea rupse o bucată din frunză şi o aruncă în vînt. Apoi continuă:
- A început să se plîngă că durerile devin mai grave. Cu cît se plîngea mai mult de neplăcerile ei, cu atît mai multă încăpățînare o ignoram. Mă gîndeam că dacă aş da atenție ipohondriei ei, asta nu va face decît să o încurajeze. îşi strînse buzele în interior şi le apăsă atît de tare, încît marginile lor se albiră. Lucky văzu că i se adună lacrimile în ochi. îi luă mîna şi îi prinse degetele între ale lui.
- într-o zi, mama a zis că are dificultăți la înghițit. Nu putea mînca. Tot ce-i dădeam, venea înapoi. Am... m-am îndoioşat şl am dus-o la un doctor.
Neputînd să continue, îşi retrase mîna dintr-a lui şi îşi acoperi fața cu ambele mîini. El o frecă pe spate, între omoplați.
- Şi ce s-a întîmplat, Devon?
Instinctiv, el înțelese că ea nu mai discutase asta niciodată, cu nimeni. Era flatat, dar îl durea văzînd-o atît de emoționată.
Ea trase aer în piept şi îşi lăsă mîinile în jos.
- A murit după două săptămîni. Avea cancer ia stomac, inoperabil.
- La naiba!
Scoase o batistă de hîrtie din buzunarul fustei şi
- Poate, puțin.
- Da, putem deveni destul de violenți.
- Dar trebuie să fie plăcut, să ştii că ai pe cineva pe care poți conta că-ți va sta alături, orice s-ar întîmpla.
- Tu n-ai? O apucă de sub bărbie cu vîrful degetului şi îi întoarse capul să se uite spre el. Dar soțul tău?
- El nu e în situația de a-mi veni în ajutor acum, nu-i aşa?
- Dar dacă ar fi fost în situația să o facă? Ar fi făcut-o?
Ea îşi ridică bărbia de pe degetul lui şi întoarse din nou capul. Furtuna de emoții de pe chipul ei era clară. Nu-i plăcea să se gîndească la faptul că el era răspunzător de lucrul ăsta.
- O să trebuiască să-i spui acum despre noi, nu-i aşa? întrebă el blînd.
- Da.
- îmi pare rău, Devon. Sperasem să pot preveni lucrul ăsta.
Dacă ar fi sperat treaba asta destul de mult, ar fi lăsat-o în pace, se gîndi el supărat. Nu iar fi cerut să vină la Milton Point să se opună minciunii lui Susan cu relatarea adevărului. Dar, gîndindu-se în principal la el însuşi, o

obligase să vină. Avea încredere că va fi achitat; Devon însă, va suferi consecințe permanente.
- Cînd o să-l vezi?
- Mîine. Nu vreau ă audă despre povestea asta de la altcineva, înainte c-a eu să am timp să-i explic. De asta am acceptat invitația mamei tale să dorm aici îşi şterse ochii şi nasul. Trăsăturile ei frumoase exprimau durere şi vinovăție.
- Nu puteai să ştii, zise el blînd.
- Ar fi trebuit.
- Nu, dacă ai în vedere experiența din trecut.
- Ar fi trebuit să o ascult. Ar fi trebuit să fac ceva.
- Rezultatul ar fi fost, probabil, acelaşi, Devon. Tatăl lui murise de cancer după ce se luptase luni
de zile cu el.
- Da, probabil, spuse Devon. Dar dacă i-aş fi dat puțină atenție, n-ar fi suferit, l-am întors spatele într-un moment cînd avea nevoie mai mult ca oricînd să o creadă cineva.
- Din cîte mi-ai spus, ea a fost cea care ți-a întors ție spatele prima.
Ea îşi scutură mîinile de frunza pe care o făcuse bucățele.
- Noi nu eram legate una de alta, aşa cum sînteți voi, cei din familia Tyler. Aşa încît eu nu mă pot referi la tipul de camaraderie care este în familia voastră, dar cred că felul în care vă țineți laolaltă e demn de invidiat.
El simți că acest capitol al morții mamei ei era închis acum. Nu avea de gînd să o preseze. Nu se deschisese în fața lui. Fusese o privire prea scurtă în psihicul lui Devon, dar simțea nevoia de mai multe informații despre ea.
Folosi un ton mai blînd, ca al ei.
- Nu crezi că noi sîntem gălăgioşi, certăreți şi impulsivi?
Ea rîse cu biîndețe.
în noaptea asta. întrucît sînt atît de aproape de închisoare, ar fi o prostie să mă întorc în Dallas şi să revin mîine dimineață în Texasul de Est.
Pe Lucky nu-l interesa atît logica drumurilor, cît în ce formă îi va explica ea soțului ei.
- Ce ai de gînd să-i spui?
- Cît se poate de puțin.
- Ai să-i spui cum ne-am întîlnit?
- Bănuiesc că acesta va fi începutul.
- Despre Micul Alvin, Jack Ed, despre bătaie?
- Presupun că da.
- Ai să-i explici de ce te aflai în locul acela?
- Partea asta o s-o înțeleagă.
- Dar nu şi restul. Ce o să-i spui despre motel?
- Nu ştiu, răspunse ea cu nerăbdare crescîndă.
- Păi, ar fi mai bine să te gîndeşti la ceva. Ea se întoarse spre el, agitată.

- Spune-mi, Lucky, ce-ar trebui să-i spun? Ce pot să-i zic? Ce vorbe anume ar putea face situația asta mai acceptabilă pentru el, hmm? Cum ai reacționa tu, dacă rolurile ar fi inversate? Cum te-ai simți dacă aş fi fost soția ta şi m-aş fi culcat cu un alt bărbat?
El întinse mîna spre ea şi o trase lîngă el, zîmbind.
- Dacă ai fi fost nevasta mea, nu te-ai fi culcat cu alt bărbat.
Ea se feri de sărutul lui.
- Nu face asta.
Ştia după tonul ei că nu era sfioasă. Se uită în ochii ei.
- Nu face asta, repetă ea cu fermitate. Dă-mi drumul.
El slăbi îmbrățişarea; ea se dădu în lături.
- Din motive pe care nu le pot înțelege, familia ta a fost cordială cu mine, cu toate că tot ce merit din partea lor este dispreţul şi batjocura. Mă aşteptam să fiu evitată, ca o femeie de stradă. Dar ei au fost neobişnuit de amabili. Nu le voi trăda considerația, făcînd pe tîrfa ta.
Trupul lui se încorda, de parcă ar fi fost reținut de o lesă invizibilă.
- Nu eşti o tîrfă, spuse cu sinceritate. Nu te-am considerat niciodată aşa. Nu te-am tratat niciodată în felul ăsta. Nu era să gîtui astăzi pe cineva, numai pentru că a sugerat că ai fi?
Brusc, ea lăsă capul în jos şi el se gîndi că poate o face din cauza lacrimilor care îi umpluseră ochii.
- Pînă acum, zise ea cu o voce joasă, emoționantă, am doar un singur păcat de mărturisit soțului meu. Te rog, nu face situația mai grea, Lucky.
- E prima oară cînd îmi spui pe nume, murmură el, apropiindu-se cu un pas. E un început.
Ea înălță capul. Privirile li se întîlniră şi se fixară. în cele din urmă, ea îşi umezi buzele, îşi trase buza de jos între dinți şi şopti.
- Nu ne este permis nici un început.
După ce spuse asta, se întoarse şi o porni spre casă.
- Vai, vai. Minunile nu se termină niciodată. Auzind vocea surorii sale, Lucky se răsuci furios.
- Ce naiba faci aici ..fără?
Sage ieşi din spatele unui piersic.
- Există totuşi o femeie care îi poate spune „nu" lui Lucky Tyler. încrederea mea în femei s-a refăcut.
- Taci din gură, puştoaico, mormăi el. De cîtă vreme stai acolo?
- De destulă vreme ca inima mea să palpite.
- De ce ne spionai?
- Nu spionam. Mama m-a trimis afară să vă spun că Chase şi Tanya pleacă. S-a gîndit că poate vreți să-i mal felicitați o dată. Am simțit natura conversației voastre şi am decis că ar fi imprudent să o întrerup.
- Atunci, ai tras cu urechea.
Fără să se intimideze, veni în urma fratelui ei cînd el o porni spre casă.

- Sărmanul Lucky, oftă ea teatral. Găseşte, în sfîrşit, o femeie pe care o doreşte cu adevărat şl tocmai asta pare să dețină triada detestabilă.
- Triada detestabilă? Ce-i aia?
- Minte, conştiință şi un soț. Lucky se uită urît la ea.
- Ştii, în ziua în care mama şi tata te-au adus de la spital, Chase şi cu mine ne-am gîndit să te legăm într-un sac de iută şi să-i aruncăm în baltă. Păcat că n-am făcut-o.
- Lucky arăta de parcă era gata s-o ucidă pe Sage, remarcă Tanya.
Chase şi ea se îndreptau spre casă în maşina lor. El lăsase camioneta acasă, nevrînd să o supună pe soția sa mirosului urît, rateurilor şi zgîlțîielii acesteia.
- Sage a fost întotdeauna băgăcioasă, spuse el cu un zîmbet silit. Probabil că i-a spus ceva despre musafirul lor.
- îmi place de ea.
- De Sage?
- Nu, îl corectă Tanya indulgentă, ştiind că intenționat o înțelesese greşit. De musafirul lor.
- Hmm. E cumsecade, bănuiesc. A tras pentru noi, azi. Nu s-a prăbuşit sub presiune şi a rămas rece ca un castravete. Eu am crezut fiecare cuvînt pe care l-a rostit. Un juriu va face la fel.
- Crezi că e atrăgătoare?
Auzind nesiguranța din vocea soției sale, Chase parcă maşina în locul lor stabilit, la complexul de apartamente şi se întoarse spre ea.
- Eu cred că tu eşti atrăgătoare, mărturisi el blînd, întinzîndu-se peste scaun şi sărutîndu-i blînd fruntea.
- Dar Devon e atît de deşteaptă şi sofisticată!
- Şi tu eşti atît de însărcinată cu copilul meu! Băgîndu-şi mîna pe sub haineie ei, Chase o puse pe abdomenul ei.
- Cînd ai bănuit prima oară?
- Săptămîna trecută. Mi-a întîrziat ciclul mai mult de două săptămîni. Ieri am făcut un test de sarcină la domiciliu, dar n-am avut încredere totală în el, indiferent cît de sigură pretindea să fie garanția de pe, cutie. Aşa că am sunat la doctor şi mi-am reținut o oră pentru azi-dimineață. El "a confirmat.
- Nu te simt mai altfel, şopti el, mîngîind-o. Rîzînd, ea îşi trecu degetele prin părul lui.
- Bineînțeles că nu. Deocamdată.
Mîngîierile lui deveniră mal intense. Sărutările erau mai prelungite. în cele din urmă, Tanya îl împinse într-o parte.
- Poate ar fi mai bine să intrăm.
- Poate ar fi mai bine, fu el de acord, cu un geamăt sugestiv.
De îndată ce intrară pe uşa apartamentului lor, el o trase spre canapeaua din camera de zi.
- Chase, protestă ea, mai sînt doar cîțiva paşi pînă în dormitor.
- Prea mulți.

El îşi scosese deja cămaşa. Trăgîndu-şi fermoarul, îşi scoase pantalonii şi lenjeria de corp. Nerăbdător, îi înlătură şi Tanyei îmbrăcămintea. Abia cînd era instalat între coapsele el, raţiunea îi domină pasiunea.
- N-o să-ţi fac nici un rău, nu-i aşa? -Nu.
- O să-mi spui, da?
- Da, Chase.
- Promiţi?
- Promit, gemu ea, grăbindu-l şi primindu-l.
- Doamne, cît de mult te iubesc, şopti el de cîteva ori în părul el, cîteva minute mai tîrziu, cînd se ţineau' unul pe celălalt în starea erotică de după dragoste.
- Şi eu te iubesc. Ghemuindu-se mai aproape de el, ea îşi apăsă gura de pieptul lui. îmi pare rău pentru toti cei care nu sînt asa de fericiţi ca noi. Mai cu seamă, pentru Devon şi Lucky.
Tanya nu avea în ea nici o picătură de Invidie. Era neegoistă şi generoasă. Totuşi, s'mţea o nesiguranţă, ca orice altă fiinţă umană. A ei se datora originii ei.
Făcea parte dintr-o familie mere de fermieri foarte muncitori, dar întotdeauna sărac. Educaţia de după liceu fusese în afara oricărei discjţii, iar ea privea pe oricine care obţinuse o diploma universitară cu o admiraţie disproporţionată. Pe Chase îl atrăsese prima data natura ei blîndă şi lipsa ei de pretenţii. îi remarcase i .esiguranţa şi o găsi demnă de îndrăgit, deşi nu discuiase despre asta cu ea niciodată. Era caracteristic pentru natura ei ca, deşi impresionată de cultura lui Dovon Haines, să-i fie milă de ea, totuşi.
Ei zise:
- Le legi numele, de parcă ar li o pereche.
- Cred că ar fi, dacă ar putea, spuse ea blînd.
- Tanya, spuse el, gros, netezi idu-i părul blond, o să fii o mamă minunată.
- Ce te face să crezi asta?
- Pentru că ai o asemenea capacitate de a iubi. Ochii ei se înceţoşară, în timp ce degetele îi
alunecau pe trăsăturile puternice ale feţei lui.
- Ce lucru drăguţ al spus, Chase.
- E adevărat.
înainte ca să devină prea sentimentali, ea zîmbi.
- Ştii că apartamentul ăsta are o capacitate limitată. Acum cîteva săptămîni, am discutat cu un agent imobiliar, înainte de a începe necazurile cu Lucky. A zis că, dacă vom fi gata să începem căutarea unei case, să luăm legătura cu ea.
- Ea?
- O veche prietenă a ta, Marcie Johns.
- Gîsculi'ţa Johns! exclamă el rîzînci.
- Gîsculiţa?
- Aşa obişnuiam s-o strigăm.

- Ce îngrozitor.
- Nu. O făceam în glumă.
- E foarte drăguță.
- A, ştiu asta, fu el de acord. întotdeauna a fost drăguță. Dar o tachinam aşa,.pentru că era înaltă şi slabă, purta ochelari şi aparat de îndreptat dinții şi învăța tot timpul.
- Se pare că ea e cea care rîde la urmă. E o femeie de afaceri plină de succes.
- Am auzit şi eu. Are acum propria ei agenție imobiliară, nu-i aşa?
- Mm-hmm. Şl chiar după ce am spart puşculița ca să plătim cauțiunea lui Lucky, cred că o să avem destul ca să plătim. Ştii ce? spuse Tanya, ridicîndu-se în capul oaselor ca să se uite la el. Cred că Marcie a fost moartă după tine, cînd erați în liceu.
- Zău? El nu mai ascultă, ci prinse unul dintre sînii ei în mînă şi îl mîngîie cu degetul mare. Doamne, ce frumos e!
- A pus o mulțime de întrebări despre tine, era curioasă cum mai arăți, chestii din astea.
- Gîsculița Johns era interesată de cărți, nu de băieți. Mai ales de băieți excitabili ca mine, adăugă el, trăgînd-o pe Tanya peste el. Trupul ei îi primi din nou excitația. Fără suflu, el întrebă:
- Acum, putem vorbi despre altceva? Nu mai vorbiră despre nimic.

15

Avea un teren de tenis, un teren de golf cu nouă găuri, o sală de gimnastică, o pistă de alergări, o bibliotecă aprovizionată cu ultimele best-seller-uri. Cu aceste accesorii, era totuşi o închisoare.
Folosindu-şi cartea de credit pentru telefoane, Devon sunase de la familia Tyler la biroul directorului, cu o zi înainte, şi stabilise o întîlnire cu soțul ei la ora 9 dimineața.
Se trezise devreme, se îmbrăcase şi coborîse la parter. Laurie insistase să bea o ceaşcă de cafea, înainte de a pleca. Sage mal dormea încă. I se spuse, fără să întrebe, că Lucky plecase devreme ca să ducă înapoi, la sediu, camioneta companiei, în caz că va fi nevoie de ea.
O călătorie cu maşina la începutul verii prin Texasul de Est ar fi trebuit să fie o experiență plăcută. Flori sălbatice punctau pajiştile pe care păşteau vitele. Călătorise cu geamurile maşinii lăsate în jos. Vîntul de Sud purta mirosul de pin şi caprifoi. Ora liniştită necesară pentru a ajunge la acele porți de fier ar fi trebuit să-i calmeze nervii şi să o pregătească pentru temuta vizită la soțul ei.
Dar nu-i calmase.
Avea palmele umede de transpirație, cînd fu condusă în camera unde deținuții îşi puteau saluta vizitatorii. Era o cameră mare, aerisită, cu ferestre fără perdele, care dădeau spre grădinile de flori şl de legume, îngrijite de cei închişi. Fotoliile şi canapelele erau funcționale şl confortabile. Reviste noi

erau răspîndite pe diferite măsuțe. Era un aparat de cafea cu o carafă plină cu cafea proaspăt preparată şi, în dimineața aceea, avea o cutie cu gogoşi alături.
- Va fi imediat aici, îi spuse gardianul. Serviți-vă cu cafea şi gogoşi, cît timp aşteptați.
- Mulțumesc.
Nu voia nici una, nici alta. I se strîngea stomacul. Punîndu-şi geanta pe un fotoliu, îşi prinse mîinile una de cealaltă şi se duse la fereastră.
Ce să-i spună?
Greg, am avut o aventură.
Nu fusese o aventură. Fisese doar o singură noapte.
Greg, am avut o noapte de amor.
Nu, asta suna şi mai prost.
Greg, am fost purtată de pasiunea momentului.
Pasiune?
Pasiune.
Orice ar fi fost, a fost din pasiune. Altfel, cum s-ar fi putut întîmpla? Rațiunea nu luase parte. Nici măcar romantismul. Bunul simț nu jucase nici un rol. Moralitatea nu fusese luată în considerație. Fusese condusă doar de pasiune.
Şi fusese extraordinar.
încă din noaptea aceea cu Lucky, acest gînd trădător se izbise de uşile conştiinței ei ca un animal nebun care încearcă să rupă barierele, ca să iasă afară să sărbătorească evenimentul.
De aceea, se simțea obligată să-i mărturisească lui Greg. Fie că ar fi aflat sau nu, ea tot i-ar fi spus, în cele din urmă. Dacă emoțiile ei nu s-ar fi încurcat la fel de rău ca şi cearceafurile de pe patul pe care-l împărțise cu Lucky Tyler, ar fi putut păstra secretul tot restul vieții ei, fără să-l divulge nimănui.
Dar emoțiile ei fuseseră implicate. Din această cauză, fusese implicată şi conştiința. Se simțea vinovată din pricina asta; de aceea, trebuia să discute cu Greg.
Căsătoria ei cu Greg era, desigur, neortodoxă, dar documentul legal îi decreta totuşi soț şi soție. Ea recitase în mod liber jurămîntul de credință şi, la fel de liber, îl încălcase.
Ce făcuse sau nu făcuse Greg, dacă era sau nu nevinovat sau vinovat, dacă o folosise sau nu pe ea şi coloanele ziarului ei - nimic nu avea importanță. Ea era o soție adulteră.
Poate că dacă trupul ei nu ar fi fost atît de flămînd de atențiile iubitoare pe care el nu i le acordase...
Poate că dacă el nu ar fi refuzat vizitele conjugale...
Aceasta fusese lovitura zdrobitoare. Doar cu cîteva ore înainte de a-l fi întîlnit pe Lucky, ea descoperise că Greg refuzase vizitele conjugale cu ea. Cînd îl întrebase de ce, el nu putuse să-i dea un răspuns satisfăcător.

- De ce, Greg, de ce? El nu oferi răspunsuri, ci deveni doar nervos cînd ea insistă.
Mai mult decît egoismul tatălui ei, mal mult decît neglijarea din partea mamei ei, mai mult ca orice altceva din viața ei, aceasta fusese respingerea finală. Autoîncrederea ei .fusese sfărîmată, autoaprecierea ei fusese distrusă. Era oare atît de neatrăgătoare încît nici chiar soțul ei încarcerat nu voia să profite de ea?
în timp ce era în această stare de spirit, soarta a unit-o în mod malițios cu Lucky Tyler. El îi reînviase spiritul aflat pe moarte.
Totuşi, nimeni nu o forțase cu revolverul să facă dragoste cu el. Sigur, avea necesități, fiecare are necesități. Dar societatea ar fi cufundată în haos, dacă oamenii ar umbla mereu doar ca să-şi satisfacă necesitățile.
Auzi pe coridor zgomot de paşi care se apropiau şi o conversație murmurată. întorcîndu-se de la fereastră, îşi lăsă mîlnile în jos, în părți, dar în mod reflex şi le prinse din nou. îşi umezi buzele, întrebîndu-se dacă ar trebui să zîmbească atunci cînd el va intra. Nu era sigură dacă putea măcar schița un zîmbet. Trăsăturile îi păreau de lemn.
Laurie Tyier îi călcase cu amabilitate costumul. Devon se preocupa întotdeauna de felul cum arăta cînd venea sa-i vadă pe Greg, dorind ca vizitele ei să-i fie cît se poate de plăcute. în dimineața aceea, totuşi, nici măcar cosmeticele de calitate pe care i le împrumutase Sage nu-i ascundeau cearcănele negre de sub ochi, pe care i le lăsaseră orele de insomnie.
Zgomotul paşilor deveni mai pronunțat şi vocile mai puternice. Inima luj Devon începu să-i bată dureros de tare în piept. înghiți cu greu, gura el fiind atît de uscată încît glandele ei salivare păreau distruse. încercă să-şi țină buzele nemişcate, dar ele tremurau în încercarea de a zîmbi.
Greg şi gardianul apărură în uşă.
- Vizită plăcută, zise gardianul, înainte de a se retrage.
Greg arăta bine şi în condiție fizică bună. El îi spusese că juca mult tenis în timpul liber. Pielea lui bronzată o surprindea uşor, întotdeauna. Acum, petrecea mai mult timp în aer liber decît în zilele procesului, cînd căpătase o oarecare paloare.
Cei închişi aici nu purtau uniforme de închisoare, ci hainele lor proprii. Greg era întotdeauna îmbrăcat imaculat, deşi costumele din trei piese fuseseră înlocuite de haine obişnujte, iar pantofii de piele italieneşti cu pantofi sport.
El mai înainta în cameră. închisoarea începea să se resimtă, observă ea. Producea o încordare tuturor celor închişi acolo. Pînă la unul, se plîngeau de plictiseală. Obişnuiți să se mişte în mediul marilor afaceri, găseau dificil să se adapteze la această inactivitate forțată. Şi mai rău era faptul că nu mai aveau privilegiul de a decide ei înşişi.
Instinctiv, Devon ştia că el nu va privi cu ochi buni un zîmbet larg şi un „bună dimineața" vesel şi, din fericire, un salut modest coincidea cu starea ei de

spirit. Deci, rămase stoică şi tăcută în faţa ferestrelor, în timp ce el traversa camera.
El nu se opri, pînă nu ajunse la distanţa de la care se puteau atinge. Abia atunci ea observă că ţinea un ziar. Ea se uită în jos, curioasă, la ziar, apoi din nou în sus spre el. Faţa lui era încordată de furie. Pe neaşteptate, el o făcu să tresară, trîntind ziarul pe pervazul ferestrei, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi din cameră.
Ea deschise gura uscată, dar nu putu scoate nici un sunet. Aşteptă pînă cînd el ieşi pe uşă şi o porni pe coridor, ca să ia ziarul.
Fusese împăturit o singură dată. îl deschise şi observă că era un ziar din Dallas, unul care concura ziarul la care lucra ea. Greg subliniase fără sens, cu roşu, titlul pertinent.
Ea se prăbuşi pe braţul celui mai apropiat fotoliu şi parcurse articolul incriminator.
Multe momente după aceea, rămase acolo, strîngînd ziarul la piept, cu ochii închişi, cu inima bătîndu-i furioasă, iar capul îi zvîcnea dureros.
Işi schiţase cu atîta grijă ce avea să-i spună şi, cînd colo, după cum se dovedise, nu fusese necesar să spună nimic. Relatarea din ziar era dezgustător de corectă.
- Promite-mi că n-o să sari peste cal şi n-o să faci vreo prostie. Chase umplu deschizătura uşii, aruncînd pe podeaua biroului o umbră lungă, întunecată.
Lucky şedea, lăsat pe spate, pe scaunul rotativ de la birou, pe care îl folosiseră înaintea lor tatăl şi bunicul lor. Stătea cu ghetele sprijinite de marginea biroului, şi el o relicvă a zilelor bune din domeniul petrolului. Ţinea un receptor între umăr şi ureche. îl făcu semn fratelui său să intre.
- Da, putem trimite o echipă, mîine, să înceapă instalarea. îi făcu cu ochiul fratelui său şi mişcă din degetul mare în sens că merge bine. N-am pierdut chiar atît de multe în incendiu, aşa că putem începe. Daţi-mi doar cîteva indicaţii asupra locului şi băieţii noştri vor fi acolo, în zori.
îndreptîndu-şi scaunul, întinse mîna după hîrtie şi creion şi scrise adresa.
- Şoseaua Patru, spui? A, două mile după moara de vînt. Am notat. B.un. Sînt bucuros să lucrăm din nou cu tine, Virgil.
Puse receptorul în furcă, sări din scaun şi scoase un ţipăt de indian.
- Un contract! Unul mare! îţi aminteşti de bătrînul Virgil Daboe, din Louisiana? Are patru prospectări bune pentru puţuri şi vrea ca noi să facem forajul. Ce zici de asta, fratele meu mai mare? E asta o veste bună,, sau nu? Patru puţuri noi şi un bebeluş pe drum! Cum suporţi atîtea veşti bune doar în douăsprezece ore?
în drum spre aparatul de făcut cafea, îl plesni pe Chase între omoplaţi. Turnîndu-şi o ceaşcă de cafea, zise:
- Am să-i chem pe toţi băieţii şi am să le spun să-şi aducă toată aparatura...
Se opri, cînd ridică la gură ceaşca de cafea şi îşi dădu seama că fratele său nu-i împărtăşea bucuria.
- Ce s-a întîmplat?

- Treaba cu contractul e grozavă, spuse Chase.
- Dar cu siguranță că, uitîndu-mă la tine, n-aş spune una ca asta. Lucky puse jos ceaşca de cafea. Ce-! cu tine? Am crezut c-ai să dansezi pe tavan auzind vestea.
- Probabil că da, dacă nu mi-ar fi teamă că o să trebuiască să te leg de mîini şi de picioare ca să te împiedic să te mai bagi în alte buclucuri.
- Despre ce vorbeşti?
- Cineva a ciripit, Lucky.
- A ciripit?
Chase îndoise prima pagină a ziarului de-a lungul, de patru ori, ca să-l poată băga în buzunarul de la spate al pantalonilor. Jenat, îl scoase şi i-l dădu lui Lucky.
El citi povestea. Primele cuvinte care îi ieşiră din gură fură murdare. Cele următoare fură şi mai şi. Chase se uita speriat la fratele lui, neştiind ce-ar fi în stare să facă.
Lucky se aruncă din nou în scaunul de la birou. Acesta se dădu înapoi, pe rotițele scîrțîitoare. Aplecîndu-se din mijloc, îşi băgă toate cele zece degete prin păr şi rosti un pomelnic de blesteme. Cînd, în sfîrşit, le epuiza, se îndreptă şi întrebă:
- Devon a văzut deja asta?
- Mama crede că nu. A plecat devreme, spre închisoare. Am luat cafeaua împreună, dar mama n-a deschis ziarul decît după plecarea ei.
- Ce naiba înseamnă asta? întrebă Lucky, referindu-se la articol. „Dinir-o sursă pe care nu o putem numi".
- înseamnă că cel care a lăsat să transpire povestea se teme de ce i-ai putea face, dacă ai afla cine este.
- Ar trebui să se teamă al naibii, spuse cu răutate Lucky. Şl am să aflu eu cine-i bastardul. „Agenții au fost răniți în scandalul care a ieşit, cînd amanta lui Tyler ar fi fost, cică, insultată", citi el.
- Scandal? ce cuvînt al dracului mai e şi ăsta? Devon n-a fost „cică insultată", ci chiar a fost insultată. Şl să o numească amanta mea! urlă el. Am fost împreună o dată. Numai o dată, la naiba.
Lucky se ridică de pe scaun şi începu să umble prin birou cu paşi mari.
- Tocmai asta am vrut să evit, spuse el lovind cu pumnul în palma cealaltă. Am vrut ca Devon să fie protejată de scandal.
- Şi-ar fi pierdut oricum anonimatul în timpul procesului, sublinie Chase, în mod rațional.
- Eu ml-am închipuit că nu vom ajunge la judecată. Am sperat că se va întîmpla ceva mal înainte. M-am gîndit că poate Susan va...
Se opri din mers şi se răsuci spre Chase.
- Asta-i.
La fel de înfierbîntat şi agitat cum fusese doar cu cîteva secunde mai înainte, acum era deosebit de calm. Schimbarea era la fel de bruscă de parcă s-ar fi închis o uşă în fața furtunii dezlănțuite.

- Susan.
- Ea a lăsat să transpire povestea?
- Pot să pun pariu pe contractul lui Virgii că am dreptate.
li spuse lui Chase că o văzuse pe fiica bancherului în camera patrulei.
- Da. Şi eu am văzut-o acolo, zise Chase. Rînjea ca pisica din „Alice în țara minunilor". Dar ar fi riscat oare să-şi lege numele de balamucul ăsta?
- A mințit în fața agenților, nu-i aşa? Lucky se îndreptă spre uşă.
Chase, cunoscînd temperamentul înfierbîntat al lui Lucky, îl urmă afară.
- Unde te duci?
- S-o văd pe domnişoara Young.
- Lucky...
- Să sperăm că de aici şi pînă acolo am să găsesc o alternativă la crimă.
Clara, femeia de serviciu a familiei Young, ezită cînd el ceru să o vadă pe Susan. Lucky însă fu insistent şi, în cele din urmă, o convinse. îl conduse prin casă în curtea din spate, unde Susan lua un mic dejun la o oră cam tîrzie, pe terasa de piatră... Ca o orhidee de seră, era înconjurată de frunze uriaşe şi de plante înflorite.
El luă o creangă de liliac din aranjamentul de flori proaspete de pe masa din hol şi o luă afară cu el. Cînd traversă terasa de piatră acoperită cu licheni, o putu auzi pe Susan fredonînd încet, în timp ce întindea din belşug gem de portocale pe un corn englezesc. în fața ei, pe masă, era întinsă pagina întîi a ziarului din Dallas.
- Arăți straşnic, aşa cum stai acolo, Susan.
La sunetul familiar al vocii lui, ea scăpă cuțitul. Acesta căzu cu zgomot pe farfuria de porțelan. Ea sări de pe scaun şi înconjură masa, făcînd ca aceasta să-i despartă de parcă fierul forjat l-ar fi putut împiedica să o frîngă în două.
Vocea ei era slabă şi fără suflu. Prea puțină culoare îi rămăsese pe față. Degetele care i se agățau de spătarul scaunului, erau lipsite de sînge. Se dădu un pas înapoi în timp ce el înainta inexorabil.
Cînd ajunse lîngă ea, el ridică mîna. Ea se feri.
Apoi, ochii ei îngroziți se fixară asupra florilor pe care el i le întindea.
- Bună dimineața, şopti el, aplecîndu-se şi plantîndu-i pe obraz un sărut uşor. Ea rămase cu gura căscată la el, mută, în timp ce el se retrase. Apoi, în mod automat, ea primi floarea.
- Nu m-am aşteptat să vii, scînci ea.
- îmi pare rău că am venit atît de devreme, spuse el cu nonşalanță, rupînd o bucățică din cornul ei şi aruncînd-o în gură, dar au trecut zile întregi de cînd nu te-am mai văzut şi, pur şi simplu, n-am mai putut aştepta. Sper...
Se opri. Se făcu că a observat ziarul şi mormăi o înjurătură. îi aruncă atunci o privire care era un amestec de jenă şi exasperare.
- La naiba! Am vrut să ajung aici înainte ca tu să vezi asta. Făcu un gest în jos spre articol. Susan, draga mea, îmi pare rău.
Ea se uita la el speriată, fără glas. Prefăcîndu-se dezgustat, expiră adînc.

- Un gură-spartă, care a dat tîrcoale, a aflat cu cine am fost în noaptea incendiului şi a lăsat să transpire povestea asta despre femela aceea, Haines.
Părînd a fi grozav de exasperat, el se trînti pe unul din fotoliile de fier forjat şi îşi lăsă capul în jos.
- O greşeală. O greşeală împuţită, mormăi el, certîndu-se singur. De unde era să ştiu eu că e căsătorită? Şi. încă cu un puşcăriaş. înjură. Desigur, acum va trebui să spui autorităților că ai mințit în legătură cu faptul că ai fost cu mine în seara incendiului.
- Eu... eu să le spun? Vocea ei devenise din joasă şi slabă, înaltă şi subțire.
- Desigur, draga mea. Se ridică şi îi cuprinse umerii cu mîinile. Nu pot să te las să te expui mai mult decît ai făcut-o pînă acum. Ieri, cînd te-am văzut în camera aia oribilă a patrulei, simțeam că mor. El îi atinse părul şi îl îndepărtă de pe gîtul ei.
- Ştiam ce fel de întrebări ți-au pus. Lucruri personale despre noi. Doamne, cît de jenant trebuie să fi fost pentru tine. Cum crezi că m-am simțit, ştiind că făceai acest sacrificiu pentru mine?
El duse mîna la inimă.
-Şi apoi, ştii ce mi-au spus bastarzii ăla, ca să mă descumpănească? Au zis că tu ai pretins că m-am lăudat la tine că am dat eu foc. Poți să crezi una ca asta? Sînt sigur că ai glumit cu mine în seara aceea, dar n-ai spus-o în serios, aşa-i?
- A... ăăă... aşa-i.
- Nu te îngrijora, eu nu m-am lăsat prins în cursă. Ştiam că ei vorbesc aiurea, încercînd să mă facă să recunosc ceva. Tu nu m-ai trăda niciodată în felul ăsta. Mai ales că plănuiam să ne căsătorim. Ultimul lucru pe care l-aş fi dorit era ca tu să fii amestecată în această porcărie. El o trase mai aproape şi-i vorbi în păr. Uluirea îi făcuse trupul moale. Apreciez tot ce ai făcut ca să încerci să mă salvezi de acuzare, dar nu te pot lăsa să mai faci altceva. Nu te pot lăsa să fii chemată în sala aceea a tribunalului, ca să devii sperjură.
- Să devin sperjură?
- Sigur, spuse el, îndepărtîndu-se. Dacă mărturiseşti, sub jurămînt, că am fost cu tine în noaptea incendiului, atunci femeia Haines spune sub jurămînt că am fost cu ea. Eu va trebui să mărturisesc, sub jurămînt, că ea spune adevărul. 0 să fii prinsă în plasa minciunii tale, draga mea, spuse el cu blîndețe. Asta, dacă nu schimbi povestea imediat. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.
Ea se trase de lîngă el, uitîndu-se în sus la el, cu fața albă, gata să intre în panică.
- La asta nu m-am gîndit niciodată.
- Ştiu că nu te-ai gîndit. Te-al gîndit doar la mine, I la noi, la căsătoria noastră. Care, desigur, adăugă el ! cu regret, nu mai poate avea loc.
- De ce nu?
El întinse brațele lateral cu un gest de neputință.

- Crezi că mama şi tatăl tău te vor lăsa acum să te | căsătoreşti cu mine, un tip care se culcă cu nevasta ! unul puşcăriaş? Gîndeşte-te la asta, draga mea. Nu j vor accepta aşa ceva. Tatăl tău te va scoate, probabil, I din testament şi îşi va lăsa toți banii pentru opere de | binefacere. Ar prefera să te vadă moartă, decît | măritată cu mine. Şi, ca să fiu sincer, şi eu aş prefera.
Vocea lui era pătrunsă de atîta onestitate, încît ea | nu sesiză ironia din spatele ei.
Prinzînd-o din nou lîngă el, o strînse tare cîteva I secunde, înainte de a-i da drumul brusc.
- Adio, Susan. întrucît totul a leşit acum la lumină, nu mai pot să te văd niciodată.
înainte ca ea să mai poată rosti vreun cuvînt, el o părăsi, alergînd pe drumul de pietriş din juru! casei, în loc să mai treacă prin holul ca un mormînt, ca să ajungă în față. La colțul casei, se întoarse şi se uită înapoi.
- Salvează-te cît mal poți, Susan. Nici măcar nu mai sta pe gînduri. Sună-l pe Pat.
- Da, da. Am să fac asta chiar azi. Chiar acum.
- Nici nu-ți închipui cît de bine mă voi simți. îi suflă un sărut. La revedere.
Lăsînd capul în jos, merse cu paşii măsurați ai unui patriot care se sacrifică singur, în drum spre ghilotină. Dar rîdea în sinea lui şi simțea nevoia să sară în sus.

16

Devon îl aştepta, a doua zi dimineața, cînd el sosi la sediul Companiei de Foraj Tyier. Stînd pe scaun drept, impecabilă, ca o studentă la şcoala de bune maniere, ea discuta cu Chase, ținînd în mîini una din ceştile lor ciobite de cafea.
Schimbară o privire lungă peste o rază de lumină solară, în care fire de praf dansau la fel de nebuneşte cum bătea pulsul lui Lucky de cînd o văzuse.
Chase fu primul care rupse tăcerea densă.
- Devon a venit acum cîteva minute, explică el, neîndemînatic. Şi el părea că nu-şi dădea seama de ce se afla acolo. Tocmai am băut o cafea. Vrei şi tu, Lucky?
- Nu, mulțumesc.
Nu-şl luase ochii de la Devon. Dar nici ai ei nu se depărtau de el.
- Echipa... ăăă... a plecat deja spre Louisiana. 7 Bun.
încercările lui Chase de a face conversație subliniau doar tăcerea apăsătoare. Jenat, îşi drese glasul.
- Ă, păi, trebuie să mă duc... ăăă... să fac nişte treburi pe-afară. Ne vedem mai tîrziu.
Cînd Chase trecu pe lîngă Lucky, în drum spre uşă, îl înghionti cu cotul. Era un mesaj frățesc, tăcut, care spunea:
- Scapă din afacerea asta.
De îndată ce Chase închise uşa în urma lui, Lucky remarcă:

- Sînt surprins că te văd aici. Zîmbetul ei fu rapid şi nesigur.
- M-am surprins şi pe mine însămi prin faptul că am venit.
El se aşează într-un scaun cu spătar, ochii lui plimbîndu-se înfometați pe chipul el.
- Am încercat mereu să te sun, de ieri după-amiază, Devon.
- Am scos receptorul din furcă.
- Am înțeles asta. Dar de ce?
- După ce am citit ziarul de Ieri, se pare că toți oamenii din lume încercau să mă sune.
Lucky se încruntă.
- Urăsc de moarte făptui că povestea a ieşit la lumină. Voiam să te țin în anonimat cît mai mult posibil. Te rog să mă crezi.
- Ştiu că tu n-ai nici un amestec în asta. Cine crezi că a făcut-o?
îi relată despre Susan.
- Arăta al dracului de vinovată cînd am confruntat-o. Sînt convins că ea s-a ocupat să afle cine eşti şi, din ciudă, a turnat informația unui reporter.
- Ei, acum nu mai are importanță cum a ajuns să devină publică povestea. Răul s-a produs.
El o studie un moment, observînd că avea fața trasă şi palidă. Ultimele douăzeci şi patru de ore trebuie să fi fost un iad adevărat pentru ea. Ținea strîns cana de cafea, de parcă ar fi fost un colac de salvare într-un lac în furtună.
- Chiar vrei cafeaua aia? întrebă el. Clătinînd din cap, ea îi dădu cana. El o luă şi o puse pe birou, apoi se întoarse din nou spre ea. întrebarea prircipală din mintea lui nu mai putea fi evitată.
- Cum au mers lucrurile cu soțul tău, ieri?
O trecu un mic fior, deşi în birou era neplăcut de cald.
- Cînd am ajuns, Greg citise deja povestea, spuse ea blînd. Pur şi simplu, mi-a aruncat ziarul şi a plecat.
- Fără nici o vorbă?
- Vorbele ar fi fost de prisos, nu-i aşa?
- Probabil, mormăi Lucky.
El se gîndea că, dacă ar fi avut el o soție pe care să o iubească aşa cum un soț trebuie să-şi iubească soția, i-ar fi acordat beneficiul îndoielii şi i-ar fi pus cîteva întrebări. El n-ar fi reacționat, pînă cînd ea n-ar fi negat sau n-ar fi confirmat povestea din ziar.
Dacă ar fi negat-o, el ar fi liniştit-o şi apoi, imediat, ar fi cerut o retractare. Dacă ar fi confirmat-o, probabil că ar fi înnebunit şi ar fi făcut ceva îngrozitor. O ieşire furioasă, lacrimi, îngrijorare, scrîşnete din dinți, amenințări de răzbunare. Acestea ar fi fost reacțiile de gelozie la care puteai să te aştepți. Ele dovedesc sentimente, pasiune. Dar să ieşi, pur şi simplu, asta era o reacție neomenească, făcîndu-l pe Greg Shelby să pară rece, nesimțitor.
- Tu ce-ai făcut? vru să ştie Lucky.

- Am citit articolul. La început am rămas acolo, uluită. Caracterul meu a suferit o transformare. Cumva, scrise negru pe alb, faptele sunau urîte şi ruşinoase. Atît de murdare!
Se înfiora din nou.
Lucky întinse mîna prin spatele scaunului său şi îi luă o mînă.
- N-a fost aşa, Devon.
- N-a fost? întrebă ea, aproape dîndu-i lacrimile.
- Nu.
Privirea pe care o schimbară atunci fu atît de puternică, încît ea îşi retrase, prudentă, mîna şi îşi folosi lacrimile drept scuză. îşi trecu dosul mîinii peste ochi.
- L-am pus pe gardianul închisorii să încerce să-l aducă pe Greg să mă vadă din nou, dar el a refuzat. Cînd m-am întors la Dallas, l-am sunat pe director şi am avut permisiunea să vorbesc cu el la telefon. Am vrut cu disperare să-i explic. Clătină necăjită din cap. Nici n-a vrut să accepte telefonul meu.
Lucky îl făcu în minte în fel şi chip pe Greg Shelby.
- Şi acum, ce faci? Vrei să merg cu tine să-l vedem?
- Nu! Părăsindu-şi scaunul, ea începu să se plimbe neliniştită prin birou. Nu cred că o să vrea să ne vadă pe vreunul dintre noi, acum. După ce m-am mai gîndit şi am discutat cu avocatul lui Greg - care nici el nu e prea încîntat de mine - cred că e mai bine să-l las în pace cîteva zile. Are nevoie de timp ca să se răcorească şi să-şi limpezească gîndurile, aşa încît, atunci cînd ne vom vedea iar, să fie capabil să-mi asculte calm explicația.
- Nu ştiu, Devon, zise el, cu îndoială. Dacă aş avea timp să mă gîndesc, asta m-ar face mai nervos.
- Greg nu e înfierbîntat ca tine.
- Aici ai dreptate. Concesia lui Lucky nu era un compliment pentru Greg. Dacă ai fi fost nevasta mea şi un tip ar fi avut de-a face cu tine, aş fi dărîmat zidurile închisorii ăleia pînă acum şi-aş fi fost pe cale să-i rup gîtul.
- Greg nu e aşa de... atletic.
- Chiar crezi că, în cele din urmă, o să ierte şi o să uite?
- Sper că da. Da, cu timpul, cred că da. Răspunsul nu-l bucură pe Lucky aşa cum ar fi
trebuit. Soțul el părea un nenorocit fățarnic care putea ține veşnic o ranchiună. Lucky nu suporta să se gîndească că Devon va fi legată de Shelby tot restul vieții el.
Cumva pus pe ceartă, el întrebă:
- Al venit tot drumul de la Dallas ca să-mi spui asta?
- Nu. Am avut alt motiv. Se întoarse la scaunul ei. Toată povestea asta mi-a explodat în față. De cînd am intrat în localul acela şi am comandat berea, n-am avut decît necazuri. S-a aflat acum că eu sînt alibiul tău în procesul de incendiere. Pînă nu se termină procesul, şi Dumnezeu ştie cînd va fi asta, viața mea va fi un circ cu trei arene. Nu pot suporta aşa ceva. Nu vreau să suport.

- Nici mie nu-mi place, chiar mai mult decît ție, perspectiva de a fi o persoană de notorietate publică. Dar ce putem face în privința asta?
- Putem să te scoatem din cauză în fața investigatorilor.
- Am încercat, îți aminteşti? M-a băgat doar mai adînc la apă. Şi pe tine.
- Dar nu l-am oferit pe adevăratul incendiator. Timp de cîteva secunde, Lucky se uită la ea, alb.
Apoi începu să rîdă.
- Vrei să faci pe detectivul?
- Uite ce-i, cu cît mai repede eşti disculpat, cu atît mai repede se va rezolva toată problema şi noi ne vom putea continua viețile. N-o să fie uşor să-l fac pe Greg să mă ierte, dar ar fi un punct de pornire dacă ar şti că nu vom trece împreună printr-un proces şi că nu voi fi mereu în compania ta. Sînt sigură că se va bucura auzind că n-a mai trebuit să te văd.
Ea avea o sumedenie de gînduri sumbre în dimineața aceea dar, întrucît el nu avea nici o alternativă viabilă, tăcu.
- M-am eliberat, zise ea. I-am spus editorului meu că-ml iau vacanță o săptămînă şi plănuiesc să-l caut pe Incendiator în timpul ăsta. I-am promis că, la întoarcere, îi aduc un material grozav şi un articol despre cum îi pot intimida anchetatorii pe martori. Mă gîndesc... De ce zîmbeşti aşa prosteşte, domnule Tyler?
- Mă uit la tine.
- Mă găseşti caraghioasă?
- îți place să ai control asupra lucrurilor, nu-i aşa? Chiar şi în probleme de poliție.
- Pînă acum, poliția n-a făcut nimic ca să te ajute. Eu nu pot face nimic mal rău decît el.
- Recunosc.
- Eu nu am încredere în alți oameni care să facă treburi pentru mine.
- îhî, spuse el. Tu eşti ceea ce noi numeam „o bărbată deşteaptă".
încă zîmbind, se ridică şi se întinse. Se simțea de un milion de ori mai bine decît se simțise în urmă cu o oră. Fusese preocupat, pentru că nu vorbise cu Devon de cînd transpirase povestea cu implicarea ei. Se temuse, de asemenea, că vor trece zile întregi în care nu o va vedea.
Cînd colo, să vezi şi să nu crezi, ea apăruse şi plănuia să stea acolo un timp. La naiba, era rîorocos! Amintirea sumbră a soțului ei din închisoare fu înlăturată. Greg Shelby era un perdant, un nenorocit,
şi dacă Lucky era un cunoscător ai femeilor - şi se considera el însuşi un specialist în domeniul sexului frumos - nu era prea grozav la pat.
Dacă Shelby ar fi fost bărbatul pe care-l merita Devon, nici un fel de muncă de convingere n-ar fi putut să o bage în pat cu alt bărbat. Nici nu trebuise s-o convingă. Ceva legat de căsătoria ei cu acest tip, Shelby, nu era în regulă. Lucky o respecta pentru că nu-şi discuta problemele matrimoniale cu cineva din afară; pe de altă parte, voia să ştie de ce era căsătorită cu un bărbat

care o făcuse atît de nefericită. Se părea că i se ofereau timpul şi posibilitatea de a afla.
Singurul lucru care îi întuneca starea de spirit bună era că nu va putea s-o atingă. Vor petrece mult timp împreună, dar ea era încă de neatins. Asta avea să-l ucidă, pentru că dorința pentru ea devenise ocupația lui principală. Mai mult decît preocuparea pentru afacerile sale în declin, mai mult decît grija față de acuzația fabricată împotriva lui că ar fi incendiator, dorința pentru Devon îl consuma teribil.
Dar să o vadă în condiții neprielnice era totuşi mai bine decît să nu o vadă deloc.
- Mi-a plăcut întotdeauna să mă joc de-a hoții şi vardiştii, spuse el. De unde începem?
- în primul rînd, ar trebui să-mi găsesc o cameră. Unde e cel mai bun loc unde aş putea locui?
- La mine acasă.
- Nu pot, Lucky, spuse ea, clătinînd din cap cu hotărîre. Motivele ar fi clare.
- Mama mea m-ar jupui de viu dacă te-aş lăsa să te duci ia un motel. Oricine o cunoaşte, ştie că nu va permite nici un fel de matrapazlîcuri extraconjugale sub acoperişul ei. Aşa că o să stai la noi şi asta-i stabilit, zise el ferm.
- Dar...
- Devon, zise ei cu asprime, oprindu-i protestele şl ridicînd în sus mîinile cu palmele în afară. Fără argumentări.
Ea capitulă, dar nu părea prea încîntată.
- Mai întîi, trebuie să aflăm exact cum a început incendiul.
- Benzină şi lămpi de cale ferată, spuse el. Pat ml-a spus deja. Eu cumpărasem nişte lămpi, recent. Asta le-a confirmat suspiciunile.
- Putem vedea raportul oficia! asupra faptelor?
- Nu ştiu, nu cred că sînt publice.
- Nu mă gîndeam să le facem publice. în particular. N-ar putea prietenul tău, şeriful Bush, să subtilizeze un exemplar pentru noi?
Lucky fluieră printre dinți.
- Am să-i cer.
Ea se întoarse şi întinse mîna după telefonul de pe birou.
Lucky îi smulse receptorul din mînă.
- Eu am să-i cer. Poate o să ne arate un exemplar din raport, după orele de lucru.
- între timp, aş vrea să văd locul incendiului.
- Asta-i uşor. E doar la o jumătate de milă distanță de aici, pe şosea. El o analiză de sus în jos şi îi văzu rochia, tocurile înalte şi ciorapii deschişi. Locul e potrivit, zise el, doar pentru țărănoi şi ratoni. Nu te
poți duce îmbrăcată aşa.
- Am să mă schimb.

Lucky îi aduse valiza din maşină. Ea intră în despărțitura din cameră,"unde era o comodă şi o chiuvetă. în timp ce era acolo, Chase reveni. Se uită în jur şi îl văzu pe Lucky aşezat la birou, vorbind la telefon.
- Unde-i Devon?
Lucky puse mîna pe microfon.
- Acolo, zise el, arătînd uşa băii, se dezbracă. Cînd se deschise uşa băii, Chase întoarse capul
atît de repede, încît ceafa îi trosni. Devon ieşi îmbrăcată în jeanşi. îşi sufleca mînecile unei cămăşi obişnuite.
- Ce se întîmplă? întrebă Chase. Lucky îi sîsîi şi vorbi în receptor.
- Haide, Pat. Ştiu că m-am purtat ca un băiat rău. Da, merit să fiu biciuit. Acum, că am recunoscut, plin de căință, greşelile comportării mele, vrei să faci treaba asta, sau nu?
Ascultă un moment, în timp ce, cu ochii, aprecia formele fine ale picioarelor lui Devon şi curba frumoasă a sînilor ei.
- Grozav. Zece treizeci. La naiba, nu, nu vom spune nimănui.
- Ce se întîmplă? repetă Chase, cînd Lucky închise telefonul.
- Pat ne dă să citim diseară raportul despre incendiu, lui Devon şi mie.
- Tocmai ai promis să nu spui nimănui, strigă ea, punîndu-şi mîinile în şolduri.
- Chase nu intră în categoria asta. Pat s-ar aştepta să-i spun.
- Tot nu ştiu ce se întîmplă, le aminti Chase.
- O să încercăm să-l găsim pe cel care a provocat Incendiul, ca eu să fiu scos din cauză.
- Şi eu să mă împac astfel cu soțul meu, adăugă Devon.
Lucky nu comentă declarația ei. Chase se uită la amîndoi cu o privire neîncrezătoare. Spuse:
- Devon, vrei, te rog, să mă laşi un minut singur cu fratele meu?
- Te aştept afară, Lucky. | - Vin imediat.
De îndată ce ea fu afară, Chase încercui bicepşii lui Lucky cu o strînsoare mortală. Cu fața aproape de el, spuse:
- Ți-ai pierdut mințile? Nu poți să te amesteci în treburi din astea. Cine naiba credeți că sînteți, Kojak şi Nancy Drew?
- Eu arăt cu mult mai bine decît Kojak, răspunse cu mîndrie Lucky.
- Nu glumesc, spuse Chase, furios.
- Nici eu.
- Oare?
Ochii albaştri ai lui Lucky se îngustară.
- Ce vrei să spui cu glumitul ăsta?
- Nu cumva totul e un joc în care să fii atras? Un joc care te va ține în strîns contact cu o femele în preajma căreia n-ai de ce să te afli?
- Nu te băga în chestia asta, îi spuse Lucky, încordat, dispărîndu-i umorul. Ce fac eu cu Devon...

- Mai bine n-ai face nimic cu Devon. E măritată. Lucky, avînci resentimente față de predica fratelui
său, deşi se făcea ecoul aceleia pe care şi-o ținea el însuşi, îşi eliberă brațul.
- Sînt major. Nu mai am nevoie de tine ca să-mi ții loc de conştiință, frate mai mare.
- Nu încerc să fiu conştiința ta, oftă necăjit Chase. Bine, poate că aşa e. Dar sînt mai îngrijorat pentru ea decît pentru tine. Ea este aici adevărata victimă, Lucky. Viața ei a fost întoarsă cu susul în jos şi asta din vina ta.
- N-am nevoie să-mi aminteşti nici de lucrul ăsta.
- Cînd veți termina de jucat jocul, ea cu ce va rămîne? O căsătorie distrusă şi o inimă sfărîmată?
- Greşeşti, Chase.
- Oare?
- Da! De data asta, nu e doar un joc.
Chase se uită fix la el, îndelung şi dur, înainte de a spune blînd:
- Asta mă îngrijorează de fapt, cu adevărat.
Tot ceea ce rămăsese din garajul de maşini-unelte, era o porțiune întunecată pe pămînt, acoperită de cenuşă, care fusese cernută de atîtea ori, încît părea o pudră cenuşie de dat pe față. Rămăşițele maşinăriilor fuseseră luate deja. Puținul ce fusese salvat fusese vîndut ca fier vechi. Banii obținuți din asta abia acoperiseră cheltuielile echipei ce plecase în Louisiana.
Devon oftă cînd ridică un nor de praf de cenuşă cu vîrful pantofului sport.
- Nu-i prea mult de văzut aici, nu-i aşa? zise ea.
- Ți-am spus!
Lucky stătea pe vine; lua pumni de cenuşă şi o lăsa să se scurgă printre degete.
- Focul a fost pus ca să distrugă totul, nu doar ca un avertisment de vreun fel oarecare, remarcă ea cu glas tare.
. - Agenții au spus asta, de la început. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care au îndreptat degetele acuzatoare spre mine. Au spus că a ars repede şi tare. Maşinile de pompieri n-au avut nici o şansă să-l stingă. Singurul lucru pe care l-au putut face a fost să salveze pădurea care îl înconjura.
Devon se îndreptă spre un loc cu verdeață lîngă perimetrul de pămînt pîrjolit. Se aşeză pe trunchiul unui copac căzut. Lucky i se alătură. Contemplara în tăcere suprafața arsă.
- Asta e doar una dintre clădirile companiei, aşa-i? întrebă ea.
- Adevărat. Dar aici țineam majoritatea echipamentelor grele. Acesta era locul cel mai potrivit ca să pui un foc distrugător şi să faci să pară că l-am pus eu.
înclinînd capul, ea îl privi curioasă.
- De ce presupui în mod automat că răzbunarea era îndreptată spre tine?
El ridică din umeri.

- împotriva cui altcuiva? A mamei? Are mai mulți prieteni decît poate număra. Sage? E doar o copilă.
- Nu cumva are vreun prieten gelos?
El respinse posibilitatea aceasta, cu o scurtă negare din cap.
- -Nici n-a fost încă serios implicată cu nici un băiat. Ea îi sperie şi pe cei mai hotărîți. Chase are şi el cîțiva duşmani, dar eu simt aici, spuse el, punîndu-şi palma întinsă în dreptul stomacului, că eu am fost ținta.
- De ce?
Punîndu-şi mîinile la spate, ea se sprijini pe coate. Poziția îi strînse bluza peste piept. Lucky trebui să se concentreze la omida care se tîra de-a lungul trunchiului copacului, ca să nu se uite fix la ea.
- Eu sînt cel care intru mereu în încurcături. îşi ridică ochii spre ai ei. Se pare că am o atracție să intru la ananghie.
Păianjenii care întindeau plase între ramurile copacilor din apropiere făceau mai mare gălăgie decît făceau Lucky şi Devon, în timp ce se uitau adînc unul în ochii celuilalt. Briza le mişca părul şi se juca prin hainele lor, dar ei rămîneau nemişcați, fără să clipească, total absorbiți.
După un lung moment, Devon se ridică.
- Cu cine ai avut probleme?
- De ce eşti curioasă?
- Toți sînt suspecți.
- Sau eşti, pur şi simplu, băgăcioasă? o tachina el.
Ea roşi uşor.
- Poate. E un obicei. Ştii, cînd scriu despre cineva, stau de vorbă cu toți cei apropiați de subiect. Adun fragmente de informații, de ici şi de colo, pînă pot să pun laolaltă întreaga personalitate a persoanei respective. Uneori, interviul cel mai neînsemnat poate aduce cele mai importante amănunte, acel unic element care le uneşte pe toate celelalte.
- Fascinant.
Dar ceea ce găsea el cel mai fascinant, nu era tema ci modul ei însuflețit de a explica felul cum lucrează. Ochii ei nu aveau o singură culoare pură, ci o multitudine de nuanțe de verde, care scînteiau cînd era furioasă sau emoționată de subiectul în discuție.
Ei puteau, de asemenea, să arate tot atît de adînci ca nişte fîntîni, cînd ea devenea introspectivă sau tristă, aşa cum se întîmplase în seara aceea în livadă, cînd vorbise despre părinții ei. Se îndoia că ea îşi dădea seama cît de expresivi îi erau ochii. Dacă ar fi ştiut, i-ar fi învățat să nu mai dezvăluie atît de mult.
Revenind la discuție, el întrebă:
- Dar ce are de-a face metoda ta de lucru cu mine?
- Ca să ajung la vinovat, trebuie să trec prin tine. Aşa încît am să tratez lucrurile în acelaşi mod de investigare ca şi cînd aş scrie despre tine. Vreau să stau de vorbă cu diverşi oameni care au venit în contact cu Lucky Tyler.

Spune-mi despre toți cei cu care ai avut probleme, să zicem, în ultimele şase luni.
El rîse.
- Asta o să ne ia toată după-amiaza.
- Avem toată după-amiaza la dispoziție.
- A, da. Adevărat. Chase a zis că forajul din Louisiana e în curs, nu-i aşa?
Absent, se scarpină ia ceafă. Desigur, cel mai recent a fost conflictul cu Micul Alvin şi Jack Ed.
- Pentru moment, să-i lăsăm deoparte. O să revenim la ei. Sînt prea vizibili ca să fie suspecți.
- Bine, ca început, a fost tipul din Longview. Avea un club acolo.
- Un club? Club de sănătate? Club de țară?
- Nu... ăăă... ştii tu.
- Club de noapte?
- Da. E... un fel de loc unde se învîrtesc bărbații. Are şi fete. Te îndeamnă să bei şi, ştii tu, mai dansează nițel.
- Un bar unde se umblă fără sutien?
- Cam aşa ceva. Da, cred că poți să-l consideri aşa.
Dînd ochii peste cap, ea zise:
- Nu mă cruța, Lucky. O să cîştigăm timp. Ce-a fost cu tipul ăla?
- M-a acuzat că m-am dat la una dintre fetele lui.
- Şi era adevărat?
- i-am oferit de băut.
- Şi pentru asta s-a supărat?
- Nu chiar, spuse el, foindu-se jenat.
- Pentru ce? Exact.
- Am flirtat cu ea. Ea a înțeles din asta mai mult decît am intenționat eu. Cînd mi-am pierdut interesul şi nu m-am mai dus acolo, ea a devenit deprimată.
- De unde ştii?
- Tipul m-a chemat şi a început să urle la mine. A spus că ea plînge tot timpul, că nu vrea să lucreze. A zis că eu îi stric afacerile, că era o favorită a clienților lui. Mi-a zis să nu mai vin la clubul lui şi să mă țin departe de fetele lui, mai cu seamă de asta. Cred că-i plăcea şi era gelos.
- Destul de gelos ca să dea foc clădirii tale?
- Mă îndoiesc. Devon inspiră adînc.
- Merită să cercetăm. Altcineva?
- A fost un fermier.
- Lasă-mă să ghicesc, spuse ea veselă. Avea o fiică.
- Nu. Avea o vacă.
După un moment de ezitare, ea clătină din cap.
- Nu cred că vreau să aud povestea asta. încruntîndu-se la lipsa ei de încredere, el îi explică:
- Conduceam unul dintre camioanele noastre printr-o păşune, în drum spre un Icc de foraj, cînd o vacă a hotărît să facă pe grozava.

- Cu cine?
- Cu camionul.
- Cu alte cuvinte, ai călcat o vacă.
- A fost un accident, jur, animalul ăla prost a alergat direct în fața ornamentului de pe capotă. Oricum, a murit.
- Desigur, că i-ai plătit fermierului pentru vacă, nu-i aşa?
- La naiba, da. l-am plătit mai mult decît făcea. Dar a făcut o criză de nervi şi ne-a amenințat că ne dă în judecată şi pentru alte daune.
- Ce s-a mai întîmplat?
- Nimic. N-am mai auzit nimic de el si am presupus că o să apară el cîndva.
- Poate că nu. Deşi mă îndoiesc că un sărman fermier bătrîn ar avea curajul să dea foc.
- Fermier sărac şi bătrîn, pe dracu. Ieşise din echipa Texas A&M. Puteai să auzi ce m-a înjurat.
- Bun. E o posibilitate. Reține numele lui şi o să controlăm dacă a cumpărat lămpi în ultima vreme. Cu cine te-ai mai certat?
Strînse din ochi uitîndu-se în soare.
- Hmm. A, da, Irvingii.
- La plural?
- Sînt un clan întreg în comitatul Van Zandt.
- Grozav. Asta ne apropie, mormăi ea. Lor ce le-ai făcut?
- Nimic.
- Ce te-au acuzat că ai făcut?
El întinse mîinile spre ale ei şi le cuprinse cu ale lui.
- Jur în fața lui Dumnezeu, Devon, n-am fost eu.
- Cel care a făcut, ce anume?
- A lăsat-o însărcinată pe Ella Doreen.
Ea îl privi stupefiată cîteva secunde, apoi începu să rîdă.
- E o glumă?
- Nu prea. Nici tu n-ai fi zis că e nostim, dacă o armată de țărănoi înarmați şi în salopete ar fi venit după tine. într-o zi, au înconjurat biroul, cerîndu-mi să fac din Ella Doreen o femeie cinstită şi să-i recunosc copilul ca fiind al meu.
- Exista vreo posibilitate ca tu să fi fost autorul? El îi aruncă o privire puțin expresivă.
- E doar o copilă, e mai tînără decît Sage. Nu mi-am amintit nici măcar cum arăta, pînă cînd unul din familia ei a adus-o dintr-un camion. Unchiul Nu-ştiu-care a împins-o înainte ca să mă acuze față-n față cu ea.
- Atunci ai recunoscut-o?
- Sigur. Ne întîlnisem cîteva săptămîni mai înainte, într-o clădire de birouri din Henderson. Eram acolo ca să mă întîlnesc cu un client. Cînd traversam holul, am văzut-o pe fată stînd acolo şi făcîndu-şi vînt, arătînd gata să vomite sau să leşine sau amîndouă. Am întrebat-o dacă are nevoie să fie ajutată. Mi-a spus că e amețită şi îi e cald. Şi acolo era mai cald ca în iad.

Am ajutat-o să se ridice, am condus-o afară şi m-am oferit să-i cumpăr o Cola, ceea ce am şi făcut, de la unul din automatele de la stația de benzină. Am mers pe jos pînă acolo, n-am fost nici o clipă singuri. Sinaurul lucru pe care i l-am atins a fost cotul.
In timpul conversației, m-a întrebat cu ce mă ocup şi a părut impresionată de cartea de vizită pe care i-am dat-o. Mi-amintesc că îşi trecuse degetele peste literele în relief. Asta-i tot. După ce m-a asigurat că poate chema pe cineva care s-o ia, am lăsat-o acolo, aşezată pe o grămadă de cauciucuri reşapate, sorbindu-şi Coca-Cola.
De fapt, ea se dusese la Henderson să consulte un doctor în clădirea aceea şi era deja în a patra lună. Eu n-aş fi putut procrea copilul, am fost doar un țap ispăşitor binevenit. în cele din urmă, ea n-a mai rezistat şi a recunoscut adevărul.
Cînd termină de relatat întîmplarea, Devon clătină din cap, uimită.
-Tu atragi necazurile cavun paratrăsnet.
- Nu în mod intenționat.
- Şi întotdeauna acestea se învîrt în jurul femeilor. Chiar şi vaca. Se uită într-o parte, adăugînd blînd. Şi acum, eu.
Punîndu-şi palma pe obrazul ei, îi întoarse fața spre el.
- Pari atît de tristă.
- Sînt.
- De ce? A fost atît de îngrozitor ieri?
- Da. A fost groaznic că a trebuit să-l întîlnesc pe soțul meu, ştiind amîndoi că l-am trădat. Fizic. Cu tine.
- Şi ştiind că vrei s-o faci din nou.
Ea trase scurt aer. Ochii i se lărgiră şi buzele i se depărtară.
- N-am spus asta, Lucky.
- Nu era nevoie s-o spui.
El îi trecu degetul mare peste buza de jos. Ea scînci încet. Uitîndu-se la centrul ridicat al sînilor ei care îi împungeau bluza, el şopti:
- Ca şi înainte, trupul vorbeşte în locul tău.

17

Pat Bush şedea la o masă de picnic în Parcul Dogwood, bînd bere dintr-o sticlă cu gîtul lung. Era împotriva regulamentului să bea îmbrăcat în uniformă, dar era împotriva regulamentului şi să predea în mîna unor persoane particulare rapoarte oficiale despre un caz criminal, aşa încît putea foarte bine să fie spînzurat ca un sfînt care a păcătuit.
Devon se uită la prima foaie a topului de documente. Una din lămpile cu halogen din parc îi oferea suficientă lumină ca să citească. îşi pusese ochelarii.
- Ce-i aia o tîrîtoare?

- Un fir-de combustibil care duce la o clădire, explică Pat. Erau mai multe asemenea şiruri care radiau din garaj, ca spițele unei roți. Au pus lămpile pe ele.
- Apoi au fugit ca dracii, adăugă Lucky, care şedea pe un leagăn de pe terenul de joacă din apropiere.
- Cine a făcut treaba asta a fost deştept, spuse Pat, făcînd pe avocatul diavolului. Se pare că tipul a închis mai întîi sistemul de ventilație din clădire. Aburii de benzină s-au adunat ca aerul într-un balon. O singură scînteie introdusă în vaporii ăştia sub presiune şi buum! Obții o explozie suficient de puternică pentru a topi metalul.
- Poate o să găsim ceva, cînd o să ne uităm mai atent pe material.
Devon încerca să-şi strecoare puțin optimism în voce, dar Lucky ştia că speranțele ei erau la fel de slabe ca şi ale lui. Blestema ziua în care cumpărase lămpile alea, pe care țăranii le foloseau uneori noaptea ca să marcheze drumul spre un loc de foraj mai îndepărtat.
Pat îşi termină berea şi puse conştiincios sticla goală în lada de gunoi.
- Cred că e mai bine să mă duc spre casă. E tîrziu. Dacă găsiți ceva, să-mi spuneți şi mie. Dar, pentru Dumnezeu, păstrați-vă investigația secretă. Nu întreprindeți nimic bătător la ochi.
- Nu te îngrijora, Pat. Dacă vom fi prinşi, numele tău nu va intra în nici o explicație asupra modului cum am ajuns la raport.
- Nu-i nevoie să-mi spui asta, îi spuse bărbatul mai vîrstnic lui Lucky. îşi atinse marginea pălăriei salutînd-o pe Devon şi o porni prin parc spre maşina de patrulă.
- Gata? întrebă Lucky.
Devon îşi puse ochelarii în buzunar, luă topul de documente şi îi permise s-o țină de mînă cînd plecară în direcția opusă față de Pat, spre Mustang-ul lui Lucky.
Casa era în întuneric, cînd ajunseră acolo. Laurie se culcase deja. O lumină se zărea pe sub uşa lui Sage şi un radio era deschis, dar, în scopuri practice, se retrăsese şi ea în camera ei, pentru culcare.
La uşa dormitorului pentru oaspeți, pe care Laurie îi pregătise cu ospitalitate pentru ea, Devon se întoarse spre Lucky.
- Mîine începem din nou, cu întrebări despre oricine ar putea avea pică pe tine. Unul cîte unul, o să-i ejiminăm.
- în regulă.
- Spune-mi dacă te mai gîndeşti la cineva şi am să-l adaug pe listă.
- Bine.
- Mă asculți?
- Desigur. De fapt nu ascultase. Ți-e somn?
- Puțin.
- Mie, nu. Niciodată n-am fost atît de treaz,
- Eu am început dimineața cu un drum cu maşina de cincizeci de kilometri, îți aminteşti?

El aprobă din cap, dar ochii îi erau lipiți de gîtul ei cu gîndul unic al unui vampir.
- Este, noi... ăăăă... este în regulă dormitorul? întrebă el, nevrînd să o părăsească. Patul e confortabil?
- încă nu l-am încercat, dar sînt sigură că va fi bun.
- E cald în cameră?
- Deloc.
- Sau e prea răcoare?
- E tocmai cum trebuie, Lucky.
- Ai tot ce-ți trebuie?
- Da.
- Prosoape?
- Da.
- Săpun?
- Da.
- Hîrtie igienică? Ea zîmbi.
- Mama ta e o gazdă atentă şi amabilă. Am chiar şi o bombonieră plină cu bomboane.
- Bine, atunci cred că ai de toate,
- îhî!
- Dar dacă mai ai nevoie de ceva...
- N-o să am nevoie.
- ... ca de pildă pături, perne... Se aplecă şi îşi trecu gura pe lîngă a ei. De mine.
El o sărută, blînd, atingîndu-şi mai întîi vîrful limbii de a ei, apoi upindu-şi gurile. Gemînd, el îşi puse brațele în jurul ei şi o trase, lipind-o de trupul lui, plin şi înfierbîntat de o dorință pe care o reținuse conştient pînă atunci, cînd nu mai putu să se abțină.
Doar o dată să o guste. Numai o dată. Apoi, va putea supraviețui noaptea. Dar, cu fiecare secundă, gura lui devenea mai posesivă, limba mai intimă, mîinile mai seducătoare. Ea îşi băgă pumnii în pieptul lui. El îi gemu numele cînd, în cele din urmă, se predă şi înălță capul.
- Nu putem, Lucky.
- E doar un sărut.
- Nu, nu este.
- Doar un singur sărut.
- E rău.
- Ştiu, ştiu.
- Atunci, lasă-mă să plec, te rog.
El îi dădu drumul, dar nu.se mişcă. Ochii li se întîlniră şi rămaseră aşa, privindu-se arzător. îi făcu plăcere să audă că ea îşi pierduse suflul la fel ca şi el şi că protestele erau neconvingătoare.

Ea se strecură prin uşa camerei de oaspeți şi o închise în urma ei, dar nu înainte ca el să observe în ochii ei puncte de confuzie şi pasiune care se potriveau cu cele ce ardeau în ochii lui.
Nu închise un ochi toată noaptea aceea, ştiind că ea era doar la două uşi depărtare, dar incapabil să facă ceva în privința asta.
După trei zile din acestea, era pe cale să înnebunească, pur şi simplu. Unul cîte unui, numele de pe lista lor de posibili suspecți căzuseră prin confruntarea cu logica, motivația şi fapta. Nimeni dintre cei care avuseseră o pică recentă contra lui, nu putuse provoca incendiul.
Era prost dispus şi acru, limbajul îi era vulgar, răbdarea îi pierise şi toate din cauză că era disperat după Devon. „
în cea de-a patra dimineață de cînd se afla la Milton Point, ea îi spuse, la cafea:
- Fermierul era ultima noastră şansă, dar el era la Arkansas să cumpere vite. Se pare că singurele persoane aflate în oraş în seara aceea erau doar cele care te iubesc. Eu nu mai ştiu ce să mai fac.
- Zău? El zîmbi. Eu aveam impresia că tu ştii totul. Credeam că ai un sac de tertipuri. Nu-mi spune că le-al epuizat.
Furioasă, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică, îndreptîndu-se spre uşa bucătăriei. Cînd trecu pe lîngă scaunul lui, el întinse brațul, îi cuprinse talia, o trase între picioarele lui larg desfăcute şi îşi lipi fruntea de stomacul ei.
- Iartă-mă, iartă-mă. îşi lovi capul de greutatea moale a sînilor ei şi îşi frecă obrazul de materialul bluzei ei, inspirînd mirosul ei proaspăt, curat. Ştiu că mă port ca un nesimțit, dar mor cu încetul, Devon. Am să explodez dacă...
- Vine cineva!
Ea se îndepărtă de el doar cu cîteva secunde înainte ca Laurie să intre în bucătărie, urmată de Sage. Dacă Laurie a remarcat atmosfera încărcată şi fețele lor rozalii, vinovate, nu a arătat lucrul ăsta. Totuşi, Sage se uită plină de înțelegere la amîndoi şi le făcu un semn cu ochiul, ştrengăreşte.
- Ei, bună. Nu întrerupem nimic, nu-i aşa? Lucky mîrîi la ea.
- Ce aveți în plan astăzi? întrebă Laurie.
- De fapt, nu ne-am decis la nimic special, zise Devon, slab.
- Dacă m-ați întreba pe mine, ceea ce îmi dau seama că nu vreți să faceți, voi neglijați tocmai ce este mai clar.
- Ce anume, mamă?
Lucky se uită în sus spre ea, curios, în ciuda dorinței lui de a o pocni pe sora sa neruşinată. El primea cu plăcere părerea mamei sale - de fapt, orice l-ar fi distras pe moment de la proasta lui senzație-fizică.
- Nătărăul ăla de Cagney şi prietenul lui nesuferit.
- Micul Alvin şi Jack Ed Patterson?
Laurie se cutremură uşor, doar la menționarea numelor lor.
- Oameni detestabili, mai cu seamă Jack Ed. Copiii ăştia din familia Cagney au fost de la naştere neastîmpărați.
- Dar sînt atît de uşor de bănuit, argumentă Lucky.

- Poate că şi ei cred că asta se gîndeşte fiecare şi folosesc lucrul ăsta în favoarea lor.
Privirile lui Devon şi Lucky se întîlniră, în timp ce analizau posibilitatea.
- Există un argument, spuse Devon. Erau cu capsa pusă contra ta.
- Dar au alibiuri de oțel.
- Minciuni, replică Sage, succint. Au terorizat oamenii ca să mintă pentru ei.
Lucky îşi muşca buza de jos, în timp ce se gîndea.
- N-ar fi prea inteligent să ne confruntăm cu ei. l-am promis lui Pat că nu vor mai fi tulburări. în plus, spuse cu un zîmbet, s-ar putea să nu mai ies viu, dacă mai am o luptă cu Micul Alvin.
- Şi atunci, la ce te gîndeşti? întrebă Devon.
- Micul Alvin e puternic ca un bou şi mai infam decît Satana, dar nu e un uriaş al inteligenței.
- Sînt de acord. Probabil că Jack Ed a plănuit incendiul.
- Atunci, hai să folosim în avantajul nostru slăbiciunea cerebrală a Micului Alvin.
- Cum? întrebă ea.
Lucky se lăsă pe spate pe scaunul lui şi se pocni satisfăcut cu palmele pe coapse.
- Cu ceea ce ştiu să fac cel mai bine. Pe prostănacul.
Cînd traseră maşina în fața rulotei ruginite, Devon îşi umezi buzele nervoasă şi întrebă:
- Cum arăt?
- Absolut aşa încît să-ți lase gura apă.
Lucky opri motorul Mustang-ului. Ea ridică lentilele ochelarilor de soare.
- Cu asta?
Sage făcuse o treabă excelentă, desenîndu-i un ochi vînăt, folosind vasta ei gamă de farduri-de-pleoape şi creioane pentru umbre.
- Chiar şi cu asta.
Era tentat să se aplece peste bordul maşinii şi să o sărute. Dar, uitîndu-se la ferestrele rulotei, îşi dădu seama că Micul Alvin ar putea să-i urmărească.
- O să trebuiască să-ți deschizi singură portiera. El sări peste portiera şoferului şi se îndreptă spre
căsuță, fără să se uite înapoi. Bătu zgomotos la uşa din față, apoi urlă peste umăr la ea.
- Grăbeşte-te, ce faci?
Ea veni lîngă el şi mormăi din colțul gurii:
- Porc de mascul.
Vorbele şoptite abia îi ieşiră din gură, cînd uşa din față se deschise cu o asemenea forță, încît toată căsuța se cutremură pe platforma ei.
- Ce naiba vrei, Tyier?
Cu un aplomb admirabil, Lucky stătu pe loc şi urlă la rîndul lui.
- Mai întîi, vreau să fiu invitat înăuntru.
- Pentru ce?

- Am să-ți spun cînd intru.
- Cînd o face plopul mere. Du-te naibii de la uşa mea.
Micul Alvin încercă să le trîntească uşa-n nas, dar Lucky o prinse înainte să se închidă.
- Noi ori intrăm singuri acum, ori venim mai tîrziu, cu şeriful Bush. Atunci, ție nu-ți va mai rămîne posibilitatea să decizi.
Alvin îl privi pe Lucky cu suspiciune, apoi se uită ia Devon cu o privire pofticioasă.
- Ar vrea micuța doamnă să intre singură?
- Micuța doamnă nu vrea, spuse Lucky, scrîşnind din dinți.
Aivin înjură, apoi se întoarse în interior şi le făcu semn din cap să-l urmeze. Lucky era gata să se dea în lături, s-o lase pe Devon să intre întîi, cînd ea îl împinse uşor, amintindu-i că el trebuia să joace rolul unui ticălos.
Locul era ca o cocină de porci. Era mobilat ieftin şi plin cu rămăşițele a numeroase mese şi o colecție de sticle goale de băuturi şi cutii de bere. Unicele decorațiuni erau nişte pagini de mijloc cu fotografii scoase din cele mai tari reviste pentru bărbați şi lipite pe pereți.
O singură privire aruncată asupra acestora şi o simți pe Devon încordîndu-se în urma lui. Ca să pară grosolan, el se îndreptă spre o fotografie, o studie îndelung şi murmură un „hmm" de aprobare. Nu aşteptă să fie invitat să şadă, ci se trînti lăbărțat pe o canapea. Luînd-o pe Devon de mînă, o trase jos lîngă ei şi îşi aruncă un braț arogant, posesiv, în jurul ei.
- Ce mai vreți? întrebă gazda lor.
- O bere rece ar fi bună. Una pentru mine şi una pentru ea, răspunse Lucky, aplecîndu-şi capul spre Devon.
Blestemînd, Micul Alvin o porni spre bucătăria alăturată şi reveni cîteva momente mai tîrziu, cu trei beri. După ce le oferi cîte o bere, se aşeză în fața lor în ceea ce părea a fi „fotoliul lui". Avea o pată grasă pe spătar, în dreptul capului, şi rosături în capitonaj acolo unde îşi aşeza fundul, ca şi pe pernița unde îşi odihnea picioarele.
- Ei? întrebă el bătăios, după ce sorbi din cutia lui de bere.
- Pat Bush mi-a acordat douăzeci de minute să cad la o înțelegere cu tine.
Micul Alvin latră un hohot de rîs.
- Trebuie să fii nebun, Tyler. Eu nu fac cu tine nici o înțelegere, pentru nimic.
- Ți-am spus că n-o să vrea, mormăi Devon.
- Şi eu ți-am zis să-ți ții gura şi să mă laşi pe mine să mă ocup de asta, sări Lucky, aruncîndu-i o privire amenințătoare. O fi prost, dar nu-i tîmpit.
- Ei, la naiba... Lucky îl opri.
- Vrei să auzi asta sau nu? Pentru că fiecare minut cît stai acolo dînd din gura aia grasă, e un minut cu care te apropii de stat în închisoarea federală.
- Pentru ce?
Devon rîse. Lucky se încruntă nerăbdător.

- Pentru ce? repetă el, batjocoritor. Uite ce, Alvin, lasă prostiile, vrei? Am destule dovezi ca să vă trimită pe voi, băieți, la închisoare... chiar şi fără proces.
Ei văzură cum se deschide o fisură în armura lui de insolență. Zîmbetul lui plin de sine slăbi.
- Ce vrei să spui? Ce dovezi?
- Dovezi, în regulă! Nu avem destul timp pentru amănunte.
- Cînd ai de gînd să-i spui despre hîrtie? miorlăi Devon.
Lucky înjură, comportîndu-se de parcă ea l-ar fi abătut de la subiect.
- Vrei să-ți pui capac la gură şi să mă laşi să-mi termin întîi cealaltă treabă?
La un semnal stabilit dinainte, Devon îşi scoase ochelarii de soare şi îşi dezvălui ochiul învinețit.
- Mie nu-mi pasă de prostia aia de incendiu. Ai spus...
- Ce-i cu dovezile pe care le are şeriful? întrebă cu îngrijorare Micul Alvin, întrerupînd cearta lor de amanți.
- Lasă-mă să-mi termin treaba mea cu omul mai întîi, în regulă? Apoi o să ajungem la a ta.
Lucky se întoarse spre Alvin şi îşi coborî vocea.
- Arăta al naibii de bine în locul acela, ştii? Acum... Ridică mîinile în disperare. Ar fi fost cu sfîrşit mai bun j pentru toată lumea, dacă ai fi luat-o în noaptea aia în tocul meu. Oricum, unde ajunsesem?
- Dovezile pe care le au despre mine, chițăi Alvin.
- A, da, păi, dosarul e oficial secret. Tot ce ştiu e j că Pat a promis -că îl ridică mai întîi pe Jack Ed, dar cine ştie cît timp durează asta? Ar putea sosi în orice moment.
Ca măsură de precauție, se uită peste umăr prin perdelele jalnice de la fereastră.
- îl iau pe Jack Ed? Transpirația apăru pe fața porcină a lui Alvin.
- Chiar acum cînd vorbim. Ştii ce nevăstuică e fiul -ăsta de cățea. El ar vinde-o şi pe maică-sa. Numai Dumnezeu ştie ce-o să le spună despre tine. Probabil le va spune că incendiul a fost numai treaba ta.
Micul Alvin Cagney scoase un scîncet ca un copil care şi-a pierdut mama şi se repezi spre uşă.
Anticipînd asta, Lucky era în spatele lui, prinzîndu-l de guler şi trăgîndu-l îndărăt.
- Am venit aici să te ajutăm, Alvin.
- Crezi că eu m-am născut ieri, Tyler?
- Dacă depui mărturie împotriva complicilor, capeți o sentință mai uşoară. Altfel, eşti istorie.
- Mincinosule! Micul Alvin se sucea şi se răsucea, încercînd să se elibereze. Lucky îl ținea cu tenacitate. De ce ai veni tu să mă avertizezi, Tyler?
- Eu n-aş fi venit. Dar Pat, da. Mai are nevoie de o singură dovadă împotriva lui Jack Ed. Fiindcă ştia că noi venim să te vedem pentru cealaltă problemă, mi-a cerut să-ți ofer o înțelegere. Cu adevărat frumos din cartea lui, nu-i

asa? Stii, toată lumea stle că Jack Ed a fost creierul care a pus la cale incendiul, dar asta nu pot să dovedească.
- Asta e adevărat, bîlbîi Micul Alvin. La dracu, eu nici nu puteam gîndi ca lumea în noaptea aia, Mi-ai împins coaiele pînă-n gît. Dar Jack Ed a zis...
- Taci, sîsîi Lucky. Dă-i toate amănuntele lui Pat cînd va veni aici, ca de pildă, de unde a luat Jack Ed lămpile alea.
- De la garajul surorii lui, bîlbîi el. Soțul ei lucrează la departamentul drumurilor. Jack Ed a zis că au să creadă că tu ai făcut-o, fiindcă ai dus lămpi...
- Am zis să taci. Pe mine nu mă interesează. Cînd au să găsească lămpile, au să găsească şi bidoanele de benzină.
- Da, le-am luat din garajul cumna...
- Ți-am zis, lasă să-i spui lui Pat. îl împinse pe Micul Alvin înapoi în fotoliu. Marele fotbalist tremura ca o bucată de ectoplasmă păroasă, plină de transpirație.
- Acum că am terminat cu asta, vrei să auzi problema mea? întrebă Devon, cu un ton arțăgos.
Lucky răsuflă.
- Sigur, sigur. Dă-i ceva cu ce să scrie.
- Să scriu? Ce să scriu? Ochii lui Alvin treceau iritați de la Devon la Lucky.
- Ai citit în ziar de bărbatul ei că e la închisoare? Amuțit, Alvin dădu din cap.
- Ei bine, el a acuzat-o că s-a încurcat cu mine, cu | mult înainte de noaptea incendiului. Pretinde că ne ! vedeam chiar înainte ca el să fi ajuns la mititică. Dacă gardienii închisorii nu l-ar fi reținut..:
Arătînd spre ochiul ei vînăt, Lucky lungi vorba amenințător.
- Oricum, ai putea să scrii o declarație că am agățat-o la locul acela? Că a fost doar o întîlnire accidentală?
- Sigur, sigur, Asta pot face.
- Bun. Mie nu-mi pasă ce gîndeşte bătrînul ei, dar ea mă tot cicăleste cu treaba asta. Stii cum sînt femeile.
Devon îi dădu lui Alvin o bucată de hîrtie şi un creion.
- în timp ce tu scrii asta, am să-l sun pe Pat la telefonul mobil. Sper să nu fie prea tîrziu. Am să-i spun că eşti gata să vorbeşti, aşa-i?
- Aşa-i, aşa-i, fu de acord grăbit Micul Alvin. Ai mei m-au avertizat să nu am încredere în Jack Ed.
- Au avut dreptate, zise Lucky cu înțelepciune.
Cînd e vorba de minte, nici nu vă puteți compara voi doi. îl bătu pe Alvin pe umăr, de parcă ar fi fost vechi prieteni. Garajul cumnatului lui, hm? Nici nu vreau să ştiu unde locuieşte.
- Dincolo de Şoseaua Patru. Lîngă silozul ăla mare de cereale.
Lucky se uită la Devon peste capul lui Alvin şi zîmbi.

Rîdeau atît de tare, încît le curgeau lacrimile pe fețe şi mereu se prăbuşeau unul peste celălalt.
- Cînd Pat a ajuns acolo, Micul Alvin bolborosea ca un bebeluş despre atrocitățile care se aplică în închisoare unor celebrități ca el. întotdeauna am bănuit că, sub grozăveala lui, nu era decît un laş cu ficat de pui. Acum ştiu că-i adevărat.
Familia Tyler era adunată în camera de zi. Chase, Tanya, Laurie şi Sage erau auditoriul lor uluit.
- De fapt, începuse să-mi pară rău pentru el, spuse Devon.
- De asta i-ai preparat o cană de ceai?
- Ceai? hohoti Chase. Micul Alvin sorbea ceai?
- Ea a împrumutat un plic de ceai de la unul dintre vecinii lui din parcul de rulote, i-a preparat o ceaşcă şi a insistat să o bea, în timp ce Pat şi un adjunct aşteptau să vină avocatul lui Alvin ca să-i poată lua depoziția.
- Eu cred că a fost un gest frumos, spuse Laurie, venind în apărarea lui Devon. Dar nu pot să spun că-mi pare rău pentru Alvin. Copiilor ăstora, Cagney, li s-a permis să se poarte grosolan cu toată lumea, fără nici o supraveghere părintească. Mă mir că nu sînt încă toți după gratii.
- Si ce-i cu Jack Ed? voi să ştie Chase, după ce îşi stăpîni rîsul.
- Au emis un mandat de arestare împotriva lui. întrucît el cred'e că e absolvit, nu poate fi prea greu de găsit.
- Ah, sînt atît de bucuroasă că ai scăpat, spuse Tanya.
- Să sperăm că lucrurile vor intra din nou în normal, spuse Sage. Apropo, Lucky, am fost în oraş azi-dimineață şi am văzut-o pe Susan Young la curățătorie. Ținea ochii în podea. E prima oară de cînd o ştiu că nu m-a măsurat de sus pînă jos.
- Şmecheria ei murdară, josnică, aproape că s-a întors împotriva ei de data asta,, spuse Chase. A făcut-o să se teamă de Dumnezeu.
- Sau să se teamă de Lucky, zise Sage, zîmbind spre fratele ei.
Chase se ridică şi îi întinse o mînă Tanyei, să o ajute.
- Mă duc la birou să sun compania de asigurări. Acum, că am fost scoşi din cauză, pot să dea curs pretențiilor noastre.
- Ce o să facem cu banii? îl întrebă Lucky. Restituim băncii totul sau înlocuim echipamentul pierdut în incendiu?
- Trebuie să discutăm cum îi folosim, spuse Chase.
- Nu, acum, nu, spuse Laurie. Nu vreau să discut despre afaceri şi să ne stricăm buna dispoziție.
O luă pe Tanya de braț, în timp se îndreptau spre uşă.
- Cum merge cu căutatul casei? Ai găsit ceva pînă acum?
- Azi-dimineață, îi informă Tanya, cu un zîmbet. Marcie m-a dus să văd una care mi-a plăcut, într-adevăr. Vreau s-o vadă şi Chase.
- Curînd! promise el.
- Cum te simți? întrebă Laurie.
- în formă. O uşoară indigestie seara.

îşi luară rămas bun şi plecară. Sărbătorind eliberarea fratelui său, Chase sună din claxonul maşinii, cînd se grăbiră pe alee spre strada principală.
- Ştii ce aş avea chef? spuse Lucky. De un galop bun. Cine face echipă cu mine?
- Sage şi cu mine trebuie să renunțăm, spuse Laurie. Avem oră la dentist, în oraş.
- Vai, mamă...
- Nu mai amîn iar, Sage. Am amînat deja de trei ori.
După un schimb pe care Sage era destinată să-l piardă, ea o urmă în silă pe mama ei în spatele casei, unde Laurie îşi parca întotdeauna maşina. Lucky se întoarse spre Devon.
- Ai rămas tu.
- Eu ar trebui să mă întorc la Dallas.
- Mama se aşteaptă în mod clar să mai rămîi o noapte.
- De unde stii?
- Nu şi-a luat rămas bun.
- Ba da.
- Asta? Asta nu era un rămas bun oficial. Un rămas bun oficial la ea ține o grămadă. O mulțime de îmbrățişări şi batiste de hîrtie şi chestii de-astea.
- Nu mai e nimic să mă mai rețină aici, Lucky.
- Cu siguranță că poți pierde o oră pentru a călări, spuse el linguşitor. în plus, nu poți părăsi familia fără ritualul unui rămas bun oficial.
Zîmbetul lui era atît de dezarmant, încît ea capitulă, după ce mai oferi doar cîteva scuze simbolice.
- Dă-mi timp să-mi spăl ochiul vînăt şi să mă schimb, spuse ea, îndreptîndu-se spre scară.
- Ne întîlnim în grajd.
Devon opri în spatele lui Lucky tuşind din cauza prafului ridicat de calul lui.
- Nu e corect, strigă ea. Ai trişat!
- Natural, recunoscu el gîfîind, în timp ce îşi trecu piciorul peste şa şi descăleca. Cum altfel aş fi avut garanția că am să cîştig?
Devon alunecă de pe şa, sărind jos.
- Atunci numele Lucky, Norocosul, nu ți se potriveşte. Cîştigi trişînd.
Rîzînd, luă frîul din mîna ei şi duse amîndoi caii în grajd. Umbra acestuia era răcoroasă şi proaspătă, în comparație cu căldura soarelui după-amiezei.
- Am avut şi partea mea de noroc, îi spuse el. Cu îndemînare, scoase şeile de pe cai, apoi începu să-i plimbe în sus şi în jos prin mijlocul grajdului, ca să se răcorească. Devon mergea pe lîngă el.
- Aşa ți-ai căpătat porecla?
- într-un fel.
- Cine ți-a dat-o?
Fața lui bronzată se deschise într-un zîmbet larg.
- Chase.
- De ce?

- Păi, el şi cîțiva prieteni ai iui... Făcu o pauză şi se uită la ea. Eşti sigură că vrei să asculți povestea?
- Sînt sigură.
- Bine. Dar ține minte că tu ai vrut-o.
- Sună sordid.
- Este. într-o seară, cînd aveam vreo paisprezece ani, l-am şantajat pe Chase şl pe cîțiva prieteni să mă ia şi pe mine cu ei, cînd au scos maşina familiei unuia dintre băieți. Am ajuns la Kilgore la o popicărie. Se duseseră acolo să caute o femeie.
- Pur şi simplu, o femeie?
- Nu..O anume femeie.
- Să îndrăznesc să întreb de ce? Stai, !asă-mă să te ajut. Ea scoase grăunțe într-o găleată, în timp ce Lucky freca animalul pe care îl călărise ea. Spune-mi despre femeia aceea.
Mîinile lui, una cu o țesală, lucrau eficient şi neted pe pielea animalului.
- Avea un trup nemaipomenit şi şi-l arăta unor țărănoi ca noi. O excita să poarte pulovere strimte, fără sutien. Chestii din astea.
Se duseră la a doua boxă şi începură să frece amîndoi calul pe care-l călărise Lucky.
- Ce s-a întîmplat? întrebă Devon în timp ce aşează găleata cu mîncare, ca animalul să poată ajunge la ea.
- Cred că eu am vrut să dovedesc că eram la fel de armăsar ca şi ei, deşi eram mai tînăr. Aşa că m-am dus la ea şi am început o conversație.
- Despre ce?
- Despre tatăl meu care fusese acuzat de spionaj şi era închis undeva în spatele Cortinei de Fier.
Mîinile lui Devon se opriră. Rîse neîncrezătoare.
- Şi ea a înghițit asta?
- Bănuiesc că da, n-am aflat niciodată. Poate era pur şi simplu obosită de popicărie. Oricum, cînd i-am spus că eu adun cutii de aluminiu pentru reciclare ca să pot strînge bani ca să-i cumpăr ieşirea dintr-o țară comunistă, m-a invitat la ea acasă şi mi-a zis că pot lua cutiile pe care le găsesc.
Devon îl urmă la o chiuvetă adîncă, utilitară, în spatele clădirii, unde s-au spălat pe mîini, cu aceeaşi bucată de săpun.
- între timp, Chase şi prietenii lui nu ştiau ce-i spui, zise Devon, în timp ce-şi scutura apa de pe mîini, înainte de a trage un prosop de pe raft.
- Exact. Ei credeau că mă ia acasă la ea în scopuri lascive. Ridică din sprîncene. Pe la spatele ei, le făceam semne, îmi făceam vînt pe față, chestii din astea, care să arate că ea era încinsă după mine şi viceversa.
- îmi imaginez.
- Aşa că m-am dus cu ea cu maşina acasă. Mă simțeam al naibii de prost, scoțînd cutii de băuturi din gunoiul ei şi punîndu-le în sacul de zarzavaturi pe care mi-l dăduse. Deşi priveliştea era frumoasă.
- Priveliştea? -Trupul ei. -A da, trupul.

- Era visul adolescentului. Din punctul de vedere al unul adult, gustul meu s-a rafinat mult, zise el, trecîndu-şi ochii peste formele fine ale lui Devon. îmi dau seama că era puțin prea plină. Pe atunci, totuşi, credeam că e nemaipomenită.
Aşa că, lipindu-mi privirea de pieptul ei, scormoneam prin gunoi, căutînd cutii, iar ea sporovăia cît de grozav e din partea mea să-mi asum această misiune periculoasă şi cît de groaznic trebuie să fie să stai închis într-o țară străină. Avea un trup de nota zece, dar minte de păsărică.
- Tipul care face să capoteze mişcarea feministă.
- Exact. Era un prototip.
O conduse pe Devon într-o cameră mică, în spatele grajdului. In ea erau cîteva fotolii, un pat dublu cu un căpătîi de fier, care la un moment dat în îndelungata lui viață fusese vopsit în albastru, şi un frigider mic.
El trase firul ventilatorului din tavan, iar acesta începu să zumzăie şi să mişte aerul cald stătut. Scoase două cutii de băutură din frigider şi îi întinse una lui Devon, deschizînd-o pe cealaltă pentru el însuşi.
- N-a făcut nici o mişcare spre tine? El dădu din cap cu supărare.
- Retrospectiv, m-am certat că am amînat atît. în cele din urmă, mi-am făcut destul curaj ca să o îmbrățişez şi ea m-a liniştit! Spunea lucruri ca „Sărmanul copil"...
în ochii ei, eram prea al naibii de nobil ca să fiu coruptibil şi, cu atît mai puțin, excitat. Cînd a venit vremea să plec - cînd nu mai erau cutii în casă - i-am zis că am să ies prin spate. Vezi, eu bănuiam că Chase şi ceilalți, probabil că ne-au urmărit şi acum păzeau casa.
Cu sacul zgomotos de cutii în brațe, am ieşit prin uşa din spate şi m-am ascuns în tufişuri. Abia după o oră, băieții ceilalți au început să claxoneze după mine. îmi scosesem cămaşa, îmi făcusem cîteva zgîrieturi pe piept şi stomac, mi-am zburlit părul, totul ca să dau impresia generală că tocmai m-am culcat cu o pisică.
Expresia lui Devon era un amestec de îndoială şi ilaritate. Căutînd în spatele ei marginea patului, se aşează. Vechile arcuri scîrțîră.
- Nu pot crede una ca asta. Era atît de important pentru tine să-ți dovedeşti bărbăția?
- în acel moment, cred că era. în orice caz, băieții au crezut. Cînd am terminat relatarea mea gîfîită, sordidă, ei credeau că m-a dus la pat şi că eu experimentasem ceea ce ei doar visaseră. Atunci au început să mă strige Lucky, Norocosul. Pînă în ziua de azi, nu bănuiesc nimic.
- Nici măcar Chase?
- Nu. Ridică din sprîncene. N-ai să-i spui, nu-i asa?
Rîzînd, ea îşi duse brațele sub cap şi se lăsă să cadă pe pat.
- Şi să distrug mitultău masculin? Nici n-aş visa aşa ceva.
- Bine. El se aşează pe marginea patului şi zîmbi în^ jos, spre ea. Oricum, la scurt timp după acea seară, am devenit cu adevărat bărbat, cu o fată din clasa de algebră.

Zîmbetul iui Devon se şterse; îşi feri ochii.
- Femeile au fost întotdeauna o cucerire uşoară pentru tine, nu-i aşa?
începu să se ridice, dar Lucky îşi alunecă palmele pe ale ei şi exercită suficientă presiune ca să-i țină dosul mîinilor moi pe cuvertura ieftină de sub ea.
- Toate, afară de una, Devon. Nimic n-a fost uşor cu tine.
- Lasă-mă să mă ridic.
- încă nu.
- Vreau să mă ridic.
- Şi eu la fel, şopti el răguşit, înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui.
Gurile lor se uniră flămînde şi se ținură lipite. El îşi împinse limba printre buzele ei, printre dinți, în gură. Degetele li se împletiră, în timp ce el îşi mişcă trupul peste ea şi îşi folosi genunchiul ca să i-i despartă pe ai ei.
îi eliberă mîinile şi le trecu pe ale lui prin părul ei împrăştiat. îi ținu capul nemişcat, în timp ce îi muşca blînd gura. După ce dispăru orice rezistență, ea îşi strînse mîinile în jurul taliei lui trăgîndu-l tare spre ea. Ea îşi mişca mîinile în sus şi în jos pe spatele lui, strîngîndu-i musculatura fermă.
Deasupra lor, ventilatorul zumzăia, răcorindu-le trupurile tot mai înfierbîntate cu trecerea secundelor. Dinspre grajd, ajungea din cînd în cînd un sforăit scos de cai. Dar, în mintea lor, nu aveau ecou decît | sunetele gîtuite de dorință.
El îşi smulse gura de pe gura ei şi i se uită adînc | j în ochi.
- Te doresc, Devon. La naiba, dar te doresc...
O sărută din nou cu lăcomie, în timp ce se lupta cu nasturii cămăşii ei albe, simple. Cînd fură descheiați, el înlătură materialul. închizătura din față a sutienului se desfăcu la o atingere a degetelor lui. O mîngîie. Ochii lui o adorau. Gura lui absorbi carnea ei dulce şi o supse cu tandrețe.
- Lucky, şopti ea, pe jumătate îngrijorată şi pe jumătate în extaz. Degetele ei îi pătrunseră în păr şi îi ținea capul strîns la piept. Coapsele i se depărtară. El se cuibări în deschizătura ei, se mişcă, se frecă de ea.
îi sărută din nou şi din nou sînii, folosindu-şi limba ca să-i excite. Cînd ea crezu că nu poate fi încălzită mai mult, el îi atinse sfîrcurile cu mişcări rapide, uşoare, ale limbii pînă cînd începură să o furnice.
Săptămîni în şir, încercase să se convingă că o dorea pe Devon Haines doar pentru că nu putea să o aibă. El îşi spusese că imaginația lui o luase razna şi că singura lor noapte împreună nu fusese chiar atît de unică precum o reținuse în memoria lui.
O singură sărutare, totuşi, aruncă în aer această teorie. O dorea. O dorea chiar acum şi azi, mai tîrziu, şi mîine şi ziua următoare, pentru totdeauna. Dorea s-o vadă, s-o audă, să-i simtă mirosul, gustul şi netezimea pielii.
îi dorea rîsul şi temperamentul. începuse să iubească apărarea ei feministă, mintea analitică inteligentă, precum şi micile surprize încîntătoare şi supărătoare pe care i le făcea mereu. Voia tot şi fiecare lucru care însemna Devon.

în timp ce buzele lui înaintau cu sărutările în jos pe pîntecele ei, îi desfăcu pantalonii şi îi făcu să alunece în jos de talie. Deschizătura îl fascina şi continuă să o exploreze, pînă ajunse cu buzele la cel mai moale păr.
- Devon, murmură el, plin de dorință, Devon.
îşi despărți buzele şi o sărută cu adevărat. Simți umezeală, căldură şi nevoie.
- Nu! Brusc, ea îl împinse într-o parte, se răsuci şi se strînse covrig. E rău. Nu pot. Nu pot.
Lucky se uită în jos la ea, gîfîind, încercînd să-şi limpezească mintea şi să înțeleagă o situație de neînțeles. îi văzu lacrimile, dar chiar şi înainte ştia că nu era vorba de o şmecherie. Ea suferea un chin spiritual şi un iad emoțional, iar el nu putea suporta asta.
- E-n regulă, Devon, spuse el cu voce groasă dar blîndă, punîndu-i o mînă pe umăr. Făcea încercări ineficiente de a-i trage bluza peste sîni, care erau încă rozalii şi umezi de mîngîierile lui. N-aş vrea niciodată să faci ceva care să te facă să te simți prost față de tine sau de mine. Niciodată.
Ea întoarse capul şi se uită în sus la el, printre lacrimi.
- Sînt căsătorită, Lucky. Vocea ei tremura de disperare. Sînt căsătorită.
- Ştiu.
Patul vechi se clătină, cînd el se ridică brusc şi ieşi pe uşă. Umblă de cîteva ori în lungul grajdului, înjurînd soarta, scrîşnind din dinți, într-un efort de a-şi răcori pasiunile şi nervii.
Totuşi, cînd apăru Devon, nervii se risipiră. Disperarea ei îl potolise cum nimic altceva n-ar fi fost în stare s-o facă. Mai avea lacrimi în ochi. Buzele, umflate de sărutările arzătoare, o făceau să arate ca o victimă. Ce rol avea el în treaba asta? El era vinovatul?
Da.
- Am să te conduc înapoi în casă acum, zise el blînd.
Ea nu luă mîna pe care el i-o întinse, dar îl urmă în drumul de la grajd spre casă. De îndată ce intrară, ea zise:
- N-o să-mi ia mult timp să împachetez.
înainte de a o putea opri, ea alergă în sus pe scară.
Ar fi dorit ca mama lui să fi admis băuturi în casă. Dacă avusese vreodată nevoie de un whisky, acum era momentul. Cele mai lungi zece minute din viața lui fură petrecute umblînd prin odăile casei, ştiind că Devon era sus, pregătindu-se să iasă pentru totdeauna din viața lui.
Ea ajunsese la ultima treaptă, înainte ca el să-i audă pasul, şi alergă să o întîmpine acolo.
- Devon...
- La revedere, Lucky. Mă bucur că totul s-a terminat cu bine pentru tine. Desigur, nu m-am îndoit nici o clipă că vei fi scos din cauză. Mulțumeşte-l mamei tale pentru ospitalitate şi spune-le tuturor la revedere din partea mea. Toți sînt atît de buni, de...
Cînd vocea i se sparse, ea îl ocoli şi o porni spre usa din față.

- Nu poți pleca aşa, pur şi simplu.
- Trebuie.
- Dar nu vrei, Devon. La naiba, ştiu că nu vrei.
- Sînt căsătorită.
- Cu un tip pe care nu-l iubeşti.
- De unde ştii?
Făcu un pas mai aproape. Era timpul să joace tare. Era în joc viitorul lor.
- Pentru că, dacă îl iubeai, nu m-ai fi lăsat să fac dragoste cu tine prima dată. Nu erai chiar atît de adormită. Şi nu ai fi lăsat ceea ce s-a întîmplat să meargă atît de departe, cînd te treziseşi de tot.
Şi mai ştii ceva? Cred că nici el nu te iubeşte.
Dacă te-ar fi iubit, nu s-ar fi comportat aşa cînd te-ai dus să-i explici, l-ar fi fost greață sau ar fi fost furios, sau hotărît să mă castreze şi să mă ucidă, dar n-ar fi acționat ca un copil a cărui jucărie favorită s-a stricat.
Sfidarea ei de moment se evaporă şi îşi lăsă capul în jos.
- Ce face sau ce spune Greg nu intră în discuție. Contează ceea ce facem noi. Plec, Lucky. Discuția nu mi-ar schimba părerea.
- Nu te pot lăsa să pleci aşa, pur şi simplu.
- N-ai de ales. Nici eu n-am.
Din nou îl ocoli. El o opri din nou.
- Dacă ai avea de ales... Dacă ai avea, repetă el cu încăpățînare, ai vrea să rămîi cu mine?
Ea făcu atunci ceva ce evitase de cînd coborîse -îl privi direct.
Dorința din ochii ei o oglindea pe a lui. El se bucură de ea. Ridicînd mîna, îi mîngîie obrazul.
- Dacă ai avea de ales, m-ai lăsa să te iubesc aşa cum vreau? întrebă el cu o voce ucigătoare.
Lupta fizică şi emoțională dintre ei era aproape palpabilă. Ochii ei strigau, da, da! Dar cu glas tare nu spuse nimic. Se întoarse spre uşă.
- La revedere, Lucky.
Extraordinar de abătut, se lăsă jos pe ultima treaptă şi ascultă paşii ei uşori peste pragul de la intrare şi scîrțîind pe aleea cu pietriş. Auzi cum se deschide portiera maşinii, apoi cum se închide şi auzi huruitul motorului cînd îl porni. Rămase acolo mult timp după ce motorul nu se mai auzea, timp în care ea pusese kilometri întregi între ei.
El ascultă foarte atent şi la altceva - la ființa lui. Dorea trupul acestei femei mai mult decît toate celelalte trupuri pe care .le cunoscuse, la un loc. Singura experiență sexuală avută cu ea stătea deasupra celorlalte. Avusese numeroase femei care fuseseră mai pasionate, mai nebuneşti, mai iuți, mai lente, dar nici una atît de dulce să-ți rupă inima, nici una care să-l facă să se gîndească la ea.
Inima îi spunea că această foame pentru ea nu era totuşi în întregime de natură fizică. Nici nu-şi mai putea imagina o viață fără Devon. Nu avea nimic

altceva ia ce să se aştepte. Mai curînd se va teme de fiecare nouă zi, decît s-o dorească. Şi aşa va fi ani la rînd. Decenii.
Mintea îi spunea că situația era fără speranță şi că ştiuse asta, din momentul în care ea îl informase că era căsătorită. Cel mai mare duşman al lor nu era Greg Shelby, ci propria lor conştiință. Nici unul dintre ei nu se putea angaja într-o legătură fără scrupule, iar dacă ar putea, n-ar mai fi atraşi unui de celălalt. Ar fi altfel de oameni. Ce ironie brutală, că moralitatea pe care o respectau unul la celălalt, să facă imposibilă unirea lor.
Dar James Lawrence Tyler nu era doar norocos, ci era şi un etern optimist. Nimic nu i se părea imposibil. Pur şi simplu, nu accepta această situație. Soarta nu-i putea juca un renghi şi să scape basma curată. Nu se putea termina I astfel, ca Devon să plece, pur si simplu, din viata lui si amîndoi să fie nefericiți din pricina asta. Nu se poate. Nu va permite aşa ceva.
La naiba, nu.

19

- Vizitele sînt limitate la cincisprezece minute. Lucky fu condus în camera în care, cu o săptămînă în urmă, Devon se întîlnise pentru foarte scurt timp cu soțul ei.
- înțeleg, îi spuse el persoanei oficiale. Vă mulțumesc că ați aranjat întîlnirea în timp atît de scurt.
In timpul nopții nedormite, lui Lucky îi venise în gînd că lucrul bărbătesc pe care ar trebui să-l facă era să se confrunte cu soțul lui Devon.
Nu era încă sigur ce avea să-i spună lui Greg Shelby. Oare trebuia să-i spună că-i părea rău că făcuse dragoste cu Devon? Ce gînd îngrozitor! Nu-i părea rău, cîtuşi de puțin. Daca i-ar spune asta, ar fi o minciună. Se gîndea să-î vorbească direct şi să-i spună bărbatului că o iubea pe soția lui.
Asta îi venise în minte tot în orele de insomnie ale •nopții.
în ciuda neseriozității sale, îşi închipuise întotdeauna că, într-o bună zi, va exista o femeie care va face din fidelitatea lui sexuală nu doar o obligație ci o plăcere. Devon Haines era femeia aceea. Ea făcuse ca monogamia să devină singura formă de activitate sexuală pe care şi-o dorea.
Aşa cum reuşise Tanya să facă în privința lui Chase, Devon făcuse ca pentru Lucky toate celelalte femei să pălească în comparație cu ea. Ea îi putea împlini orice nevoie ar fi avut şi făcea ca împlinirea lor să devină un angajament de o viață, căruia dorea să-i facă față.
Ideea unui copil al lui, care să se dezvolte în pîntecele lui Devon, îi făcea pielea ca de găină. Probabil că pielea de găină şi nodul care i se formase în gît la gîndul de a face un copil cu ea l-au convins, că era vorba de dragoste. Mînă-n mînă cu dragostea era onoarea. Aceasta era o lecție pe care copiii familiei Tyler o învățaseră de la ambii părinți. Dacă iubeşti oamenii, poți să-i răneşti, să-i dezamăgeşti, să-i superi, dar niciodată să nu-i dezonorezi.
Tocmai acest cod al onoarei îl obligase să intre pe porțile închisorii să-l întîlnească pe soțul ei.

- Eşti Tyler?
La sunetul vocii, Lucky se întoarse şi se uită pentru prima oară la Greg Shelby. în sinea lui, oftă uşurat. Se temuse că se va întîlni cu o persoană martirizată şi în haine dungate de închisoare.
Dar în fața lui era un tip bronzat, care arăta bine -dar nu era unul căruia Sage i-ar fi acordat vreo atenție. îi făcu plăcere văzînd că Shelby începea să cheleascâ.
- Domnul Shelby?
- Eu sînt.
Cu o sfidare mare cît muntele Rush More, el străbătu camera şi se aşeză pe canapea, punîndu-şi brațul pe spătarul ei. Nonşalanța lui îl surprinse pe Lucky. îl surprinse şi îl provocă. De ce oare fiul de cățea nu sărea să-l ia de gît? Oare Devon nu merita asta?
Shelby zise:
- Nu trebuie să te întreb pentru ce ai venit să mă vezf, nu-i aşa?
- Bănuiesc că nu. Ai citit totul despre asta în ziare.
- La fel ca toată lumea.
Lucky se aşeză pe un fotoliu lîngă canapea. Cei doi bărbați se uitară fix unul la celălalt.
- îmi pare rău că ai aflat în felul acesta povestea, spuse Lucky, cinstit. Ştiu că nu ți-a fost uşor, dar pentru Devon a fost al naibii de greu.
Shelby mîrîi.
- Ea nu e în închisoare totuşi, nu-i asa?
- Ea n-a comis nici o crimă.
Vorba directă a lui Lucky îl descumpăni pe Shelby.
Apoi, acesta zîmbi cu şiretenie.
- Unii ar zice că ceea ce a făcut cu tine e o crimă.
- Eu nu zic asta. Şi nici dumneata.
- De unde ştii ce cred eu, Tyler?
- Dacă ai fi fost sfîşiat de durere dtn cauza adulterului ei, n-am putea discuta aşa liniştit despre asta. '
Shelby îi mai aruncă un zîmbet răutăcios şi spuse cu sarcasm:
- Ai dreptate. Devon e o adevărată sfîntă. Singura ei crimă a fost că s-a căsătorit cu un tip destinat să fie închis.
"lucky se lăsă pe spate în fotoliu, de parcă ar fi discutat despre sezonul de baseball şi nu o problemă de rezultatul căreia depindea viitorul lui.
- Mă întreb, de ce o fi făcut asta?
Shelby îl privi şmechereşte, apoi ridică din umeri. Lăsă canapeaua şi se duse să-şi toarne o ceaşcă de cafea de la aparat. ~ Vrei cafea?
- Nu, mulțumesc.
Suflă în cafeaua fierbinte, apoi sorbi.
- Devon a avut nevoie să trăiască direct, profund, o poveste despre o crimă a unui funcționar pe care majoritatea oamenilor' ar numi-o o afacere bună.

Pentru că am afirmat că sînt nevinovat, victimă a unor manipulatori prea deştepți ca să fie prinşi, cazul i-a hrănit al naibii de bine coloanele ziarului ei.
- Are talent.
- Al naibii de sigur că are. Toată lumea din Dallas o pusese să lucreze pentru mine. Se încruntă la ceaşca de plastic. Din păcate, judecătorii şl jurații n-au putut să citească ziarele. Poate ar fi trebuit s-o punem ca martoră în privința caracterului meu. Poate că i-ar fi convins de nevinovăția mea.
- Aşa cum ai convins-o tu pe ea.
Din nou, Shelby ridică nepăsător din umeri. Era prea deştept să recunoască ceva sau să fie prins într-o capcană verbală. Lucky ar fi vrut să-i strivească în pumni acel zîmbet mulțumit de sine.
- Devon a obținut ce a dorit din căsătoria noastră, spuse Shelby.
- Dacă sugerezi că tot ce voia era materialul documentar pentru o coloană sau două de ziar, nu o cunoşti defel.
Shelby rîse cu adevărat.
- Poate că ai dreptate, Tyler. Probabil că o cunoşti cel puțin tot atît de bine ca mine.
Lucky nu avea de gînd să discute despre Devon şi legătura ei cu acest bărbat, pe care-l disprețuia tot mai mult, cu fiecare minut pe care-l petreceau împreună.
Shelby îşi termină cafeaua şi aruncă ceaşca la coşul de hîrtii.
- Am fost un puşcăriaş model, ştii, spuse el, ca să facă conversație. Nu mă plîng de mîncare, îmi țin locul curat. Nu mă cert cu ceilalți puşcăriaşi. Aveam o şansă bună să fiu eliberat condiționat mai repede. Se uită urît la Lucky. Dar, continuă el, te-ai culcat cu Devon şi ea n-a avut măcar bunul simț să țină secret acest lucru.
Mîinile lui Lucky se strînseră pumn, dar Shelby era atît de preocupat de propria lui furie, că nu observă asta şi nici mişcările încordate ale maxilarului lui Lucky.
- Voiam să evit o piedică în planul meu, Avocatul meu mi-a zis că aveam şansa să ies la prima revizuire, dacă nu aveam nici o pată în dosar. Şi acum, a apărut chestia asta, zise el scuipînd. Desigur, asta n-are nimic de-a face cu mine personal, dar ei îşi închipuie, poate, că această căsătorie în grabă a fost un şiretlic ca să încerce să mă ferească de închisoare, prin atragerea opiniei publice în favoarea mea,
- Ceea ce a şi fost.
Lucky era acum pe deplin clarificat în privința caracterului lui Shelby. El o manipulase pe Devon făcînd-o să-i fie milă de el şi să se căsătorească în toiul evenimentelor, aşa cum fetele se căsătoresc cu soldați aflați în drum spre tranşeele de pe front. Nu se gîndise că un bărbat se putea coborî atît de jos, că putea folosi pe cineva cu atîta lipsă de conştiință, dar Shelby nu avea nici un cuvînt de regret cu privire la modul în care acest scandal o afectase pe Devon. Se preocupa numai de persoana lui.
Continuă:

- Mă gîndesc că dacă soția mea se culcă cu alți bărbați, asta e al naibii de sigur că nu spune multe în favoarea căsătoriei noastre, nu-i aşa?
- Nu, nu-i în favoarea ei. Lucky se ridică în picioare. Spune-mi. Ai iubit-o vreodată?
- S-o iubesc? zise Shelby, în bătaie de joc. Asta e o glumă bună. Exista posibilitatea ca articolele mişcătoare ale lui Devon să mă țină departe de închisoare, aşa că am muls treaba asta cît am putut. Dar n-a folosit la nimic. Apoi, m-am căsătorit cu ea cu gîndul că asta m-ar j putea ajuta, dar am pierdut şi jocul ăsta. Şi atunci, cu ! ce m-am ales? Cu o soție care nu mi-e de nici un | folos. De fapt, acum a devenit o obligație, pentru că e, de notorietate publică. Şi culmea ironiei e că nici i măcar nu m-am bucurat de premiul de consolare, de j trupul ei dulce.
Inima lui Lucky zvîcni să-i spargă coastele. Doar | un excelent control îl făcu să nu i se audă gîfîitul. în | urechi îi sunau vorbele iui Shelby. îl trecu un fior.
- Cățea proastă. Dacă avea de gînd să se i dăruiască la mai mulți, cel puțin putea să-şi țină I secrete relațiile, pînă ieşeam eu.
Lucky, fericit şi furios în aceeaşi măsură, simțea : nevoia să iasă de acolo, că altfel exista pericolul să-şi bage pumnul în dinții din față ai lui Shelby. în ultimele ; cîteva săptămîni, învățase însă înțelepciunea exercitării autocontrolului.
El întinse brațul drept în fața lui şi îndreptă un deget arătător spre centrul pieptului puşcăriaşului. Ochii lui erau la fel de reci, albaştri şi nemişcați ca un-fiord.
- Cînd ai să ieşi de aici, am să te bat măr.
După ce făcu această promisiune, se învîrti pe tocurile ghetelor şi o porni spre uşă. Acolo se întoarse şi, aproape ca un gînd ulterior, adăugă:
- Nu peste mult timp, n-o să-ți mai pese cu cine se culcă Devon. O să obțină o anulare a căsătoriei.
Cînd uşa biroului se deschise, Chase ridică ochii din hîrtiile la care lucra. Fu surprins să o vadă pe Tanya, urmată de o femeie înaltă, atrăgătoare.
- Gîsculița! Se ridică şi înconjură biroul, ca să o salute pe fosta lui colegă de clasă cu o stringere de mînă, apoi cu o îmbrățişare rapidă, strînsă.
- Bună, Chase, spuse ea rîzînd. Mă bucur că te văd.
- De ce n-ai fost la nici una din întîlnire clasei noastre? Zîmbind spre fața lui Marcie Johns, el adăugă: Arăți fantastic.
- Nu pot crede că o strigi cu porecla asta groaznică! exclamă Tanya.
- Nu te-ai supărat, nu-i aşa? o întrebă Chase pe Marcie.
- Desigur că nu. Dacă am putut-o suporta ca adolescentă, cînd eram foarte sensibilă, în privința persoanei mele, o pot suporta şi acum, cînd sînt matură. Cît priveşte întîlnirile clasei, am locuit cîjiva ani la Houston şi niciodată n-am reuşit să ajung la vreuna. j
Chase o privi aprobator.
- Arăți, într-adevăr, grozav, Marcie. Anii au fost mai mult decît buni. Au fost generoşi cu tine. Am auzit că şi afacerile tale merg foarte bine.

- Mulțumesc, da, mă bucur să fiu independentă în afaceri. Recesiunea a făcut să mai încetinească lucrurile în ultimul an sau doi, dar eu mă țin tare.
- Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, remarcă el bine dispus. -
- înțeleg că aveți de sărbătorit un eveniment foarte fericit.
- l-am spus despre copil, îl informă Tanya. Şi m-a convins că, deşi bugetul nostru e restrîns, ne putem permite o casă şi că acum e un moment excelent pentru a o cumpăra. E o piață a cumpărătorilor.
- Trebuie să pun mîna pe carnetul de cecuri? întrebă el, tachinînd-6.
- Nu încă. Marcie şi cu mine vrem să vii să vezi casa pe care mi-a arătat-o ieri. Eu cred că-i perfectă. . Vrei să vii?
- Chiar acum?
- Te rog!
- îmi pare rău, iubito, dar nu pot. Fața animată a ; Tanyei se posomori. Dacă ar fi fost altă dată, aş fi | venit, dar aştept un reprezentant de la compania de ; asigurări. Trebuia să vină exact după prînz, dar m-a
sunat şi mi-a spus că mai întîrzie. Trebuie să fiu aici cînd soseşte.
- Am citit în ziarele de dimineață că fratele tău a ! fost scos de sub acuzările acelea ridicole că ar fi
incendiat intenționat, spuse Marcie.
- Mai e vreo problemă, Chase?
- Nu, zise el, apăsînd mîna Tanyei între ale lui, ca s-o liniştească. Trebuie doar să trecem peste lista de inventar a echipamentelor pe care le-am pierdut şi să | discutăm pretențiile noastre.
Poate că vin si eu azi, mai tîrziu, se oferi el. De ce ¦ nu vă duceți voi să vă uitați din nou la casă şi, dacă tot mai sînteți încîntate de ea, sunați-mă.
Poate ne întîlnim acolo, după ce pleacă el. Dacă tu eşti liberă, Marcie.
- Mi-am rezervat toată după-amiaza pentru Tanya şi pentru tine.
Tanya zîmbi din nou. Ea îşi aruncă brațele în jurul gîtului lui Chase şi îl sărută apăsat pe gură.
- Te iubesc. O să-ți placă şi ție casa aia. Cu brațele în jurul taliei ei, el o ținu strîns.
- Probabil că o să-mi placă, dar nu atît de tare pe cît te iubesc pe tine. Sunați-mă mai tîrziu.
Venind după ele la uşă, le făcu semn cu mîna, la plecare.
- Ştiu că te uiți la mine prin vizor. Nu plec pînă cînd nu te văd, chiar dacă ar însemna să mă urc iar peste gard. Scuteşte-ne pe amîndoi de această situație neplăcută, vrei?
Devon descuie şi deschise uşa.
- N-ar trebui să fii aici, Lucky. Nu faci decît să înrăutățeşti lucrurile...
Vorbele ei fură înăbuşite de gura lui, care se aplecase peste a ei într-un sărut arzător. Cu brațele strînse tare în jurul ei, o împinse cu spatele în cel mai apropiat perete. Ținînd-o pe loc cu trupul lui împins cu şoldul înainte, îi prinse capul între mîini şi i-l ținu să stea liniştit la dispoziția gurii lui cotropitoare.

Sărutul o lăsă fără suflu şi incapabilă să vorbească. El folosi lucrul acesta în avantajul lui.
- Am condus direct încoace de la închisoare, unde am avut o discuție cu Greg Shelby. Ignorînd inspirarea ei bruscă, el continuă cu încăpățînare. Observă că nu l-am numit soțul tău, pentru că, în ce! mai strict sens al cuvîntului, el nu-ți este soţ, nu-i aşa, Devon?
- Ba da, strigă ea întristată.
- Nicidecum. Mai degrabă eu. Eu sînt căsătorit cu tine, şi nu el.
El o luă în brațe pe sus şi o duse în dormitorul ei, ținîndu-şi privirea ațintită în ochii ei, nedumeriți. Aşezînd-o blînd pe pat, se aşează şi el alături.
- Ştiam că a fost ceva curios în noaptea aceea, ceva ce trebuia să țin minte. El vorbea repede, cuvintele năvăleau unul peste altul. Dar niciodată n-am putut afla exact ce era. Acum pot. Ai fost virgină. Eu am fost primul şi unicul tău iubit. Nici Shelby. Nici alt bărbat. Eu. Aşa-i Devon?
Ea închise ochii. Lacrimile i se prelingeau şi îi alunecau pe obraji. Aprobă din cap. LuCky dădu drumul unui oftat îndelung reținut şi se aplecă să-şi odihnească fruntea pe a ei.
- Căsătoria cu el n-a fost consumată, nu-i aşa? Ea dădu din cap, în semn că aşa era.
- Slavă Domnului. -
Respirația lui îi trecu peste trăsăturile plînse. Luă o lacrimă înnourată, sărată, din colțul gurii ei, apoi o şterse cu limba.
Gurile lor deschise se căutau. Nu fu un sărut la fel de furtunos ca acela anterior, dar mai adînc, mai îndelungat, mai umed, mai important, limbile lor cercetătoare transmițînd emoții nerostite.
încet, articol cu articol, el îi scoase hainele, oprindu-se uneori să admire, să mîngîie, să sărute părți ale trupului ei, pe care pînă atunci şi le ' imaginase doar. Le explorase prima oară pe întuneric şi le cunoştea doar prin atingere. Acum, ochii lui aveau un festin senzual, în timp ce se minuna la fiecare curbă şi contur.
Punîndu-i mîinile deasupra capului, îşi trecu degetele pe partea interioară, pală, a brațelor ei. Mîinile îi atinseră uşor sînii, făcînd sfîrcurile să se înalțe, apoi trecură în jos, pe pîntece, peste buric, spre coapse. Mîngîie pielea satinată a fiecăreia, încîntat de forma lor fină. Muşchiul pulpei ei încăpea perfect în palma lui. îi mîngîie gleznele subțiri, arcada plantară, iar degetele mari îi mîngîiară degetele de la picioare.
Era frumoasă peste tot, dar între coapse era atît de frumoasă, atît de minunat femeie, încît îl durea inima. Aplecîndu-se, făcu dragoste cu gura ei, cu limba, intrînd şi retrăgîndu-se, într-un ritm care le înflăcăra imaginația şi sîngele.
Cu dorință îngrijorată, ea îi strigă uşor numele. îşi retrase mîna care o mîngîiase cu pricepere şi o calmă, acoperindu-i fața cu sărutări uşoare, răcoroase. Părăsind patul, el se dezbrăcă.

Transperantele erau ridicate. Lumina soarelui de după-amiază pătrundea înăuntru, aruncînd fîşii alternative de lumină şi umbră pe carnea lui, aurindu-i părul de pe trup.
Nu cunoscuse vreodată nici un dram de modestie. Totuşi, stînd iîngă patul lui Devon, cînd ieşi din pantaloni şi rămase gol, el avu un moment de nesiguranță şi conştiință de sine. Oare trupul lui înalt, subțire o va atrage? Pieptul lui era păros. Unor femei nu le plac piepturile păroase.
Dar, cînd reveni la pat şi se-întinse alături, ea îi linişti îndoielile, îngropîndu-şi vîrfurile degetelor în blana creață a pieptului lui.
Spre suprema lui satisfacție, ea îl explora cu o curiozitate timidă dar dornică. Mîngîierile ei iscusite îl înnebuneau cu încetul, dar se forță să stea nemişcat şi să o lase să-l exploreze după placul inimii. Să mori de plăcere n-ar fi un mod chiar atît de rău de a părăsi lumea.
în cele din urmă, incapabil să mai suporte, îi prinse mîna. Cu ochii în ochii ei, îi supse vîrfurile degetelor, în timp ce cu degetul mare îi mîngîia palma. Apoi îi aduse mîna în jos şi i-o puse în jurul erecției lui de oțel. îşi ținu respirația, întrebîndu-se dacă ea va accepta sau va respinge acest gest.
Mai întîi cu uimire, apoi cu plăcere, mîna ei îl explora şi îi mîngîie sexul. Gemîndu-şi nefericirea extatică, îşi lăsă capul pe sînii ei. Erau frumoşi şi el îi spuse asta, în timp ce-şi freca gura deschisă pe vîrful înroşit al unuia, apoi pe ai celuilalt, pînă se întăriră. Plin de dorință, îi sărută pîntecele şi acea delta atrăgătoare de bucle mătăsoase.
Ea murmură încet, din gît:
-Te rog!
El îi zise că, de data asta, trebuia să fie foarte pregătită.
Ea îi răspunse că era deja. O testă, să vadă. Nu mai aşteptă.
Cînd trupul ei se închise în jurul lui, strîngîndu-l ca un pumn de mătase, el înțelese deosebirea dintre sex şi a face dragoste. Nu însemna să iei, ci să dai. Nu era ceva temporar, ci îndelungat. Nu era doar o senzație fizică ci şi emoțională şi cerebrală. Era îndrăgostit de ea, total îndrăgostit, din vîrful bărbăției pînă în perimetrele îndepărtate ale sufletului său.
Se potriveau, ochi în ochi, zîmbet la zîmbet, inimă la inimă, trup la trup, mişcîndu-se împreună, într-o înțelegere reciprocă sublimă. Ea însoțea mişcările lui line cu o subtilă ondulare a coapselor.
Cu cîi se apropiau de culme, cu atît mai strîns se agăța ea, cu atît mai adînc o pătrundea el. Scrîşnind din dinți, se reținu pînă simți că o străbat valurile de senzații; îi simți contracțiile blînde în jurul bărbăției lui şi văzu luminile extazului explodînd şi strălucind în ochii ei verzi.
Abia atunci îşi eliberă el controlul rigid pe care şi-l impusese. îşi îngropa fața în parfumul uşor al părului ei şi se lăsă în voia plăcerii care erupea din el.
- Te simți bine? El simți mişcarea afirmativă a capului ei, care stătea pe pernă alături de a! lui. Buzele lui îi atingeau urechea în timp ce-i şoptea. Eşti încă atît de îngustă! O sărută pe gît. Pentru mine e minunat, dar ştiu că pentru tine nu poate fi foarte confortabil.

El se simțea excitat din nou şi nu putea face altceva decît să se retragă, iar asta era exclus. Reaşezînd trupurile lor puțin, o auzi pe Devon scîncind, dar nu de durere. De plăcere. El zîmbi lîngă gîtul ei.
- Ți-am făcut vreun rău în noaptea aia, la motel? -Nu.
- S-ar putea să-ți fi făcut.
- Nu prea.
- îmi amintesc că mă gîndeam că nu era în regulă ceva. Era neobişnuit. Dar eram atît de somnoros şi atît de preocupat de tine, încît nu m-am oprit să mă lămuresc. Trebuia să fi ştiut. Erai atît de îngustă! Atît de dulce.
Trupul iui, din proprie inițiativă, se mişcă în ea, iar muşchii ei se contractară reflex, lăsîndu-i pe amîndoi fără aer, un moment.
Gîfîind, Lucky continuă:
- Mai tîrziu, nu mi-am mai adus aminte. Pînă azi cînd... Se opri nevrînd ca menționarea lui Shelby să-i strice plăcerea cea mai mare pe care o avusese vreodată în pat. Doamne, nu exista ceva mai bun.
- Azi, cînd mi-am dat seama că ai fost virgină în noaptea aceea şi că eu am fost singurul bărbat cu care te-ai culcat vreodată, nici iadul, nici potopul nu mă puteau ține departe de tine, Devon.
Apoi, îi gemu numele din nou, se afundă mai mult în căldura plăcută, umedă, a trupului ei şi amîndoi ajunseră la orgasm. Gîtul ei se arcui frumos şi membrele ei îl cuprinseră, în timp ce experimentă eliberarea lungă, dulce.
Cîteva momente mai tîrziu, față-n față, el îi dădu deoparte şuvițele umede de păr. Avea ochii limpezi şi dilatați, de parcă ar fi fost drogată.
- Lucky, zise ea încet, trist, răguşit, atingîndu-i uşor buzele cu vîrful degetelor.
- Eu sînt, răspunse el zîmbindu-i.
Fără să-i întoarcă zîmbetul, ea se rostogoli în partea cealaltă a patului şi se ridică. El urmări apreciativ trupul ei grațios mişcîndu-se de la pat la dulap; ea îşi înfăşură un halat în jurul goliciunii subțiri. El era fermecat, mai ales cînd ea îşi folosi ambele mîini ca să-şi elibereze de sub guler părul zburlit de amor.
Dar cînd ea se întoarse cu fața spre el, încîntarea iui dispăru.
- Ce-i? întrebă el uluit.
- Trebuie să pleci, acum.
El ar fi putut crede că n-a auzit-o bine/dacă fața ei n-ar fi fost atît de palidă şi lipsită de orice expresie. Aruncîndu-şi picioarele peste marginea patului, întinse mîna după pantaloni, îşi băgă. picioarele în ei şi îi trase în sus, în timp ce se ridică. Potolindu-şi frustrarea şi o umbră de teamă, se apropie de ea cu calm.
- Asta-i afirmația cea mai-nebunească pe care am auzit-o vreodată de la tine, Devon. Ce vrei să spui cu asta?
- Exact ce-am spus. Trebuie să pleci acum. Iar de data asta, despărțirea noastră trebuie să tie definitivă. Nu trebuie să te mai întorci.
- Expresia „noroc porcesc" îți spune ceva?

- Nu te înfuria.
- Nu sînt furios, sînt nedumerit.
- Să nu facem lucrurile atît de dificile. El rîse aspru.
- Devon, totul între noi a început cu o bătaie. A fost dificil de la început şi dificultăţile au crescut, de fiecare dată cînd ne-am văzut. Dar, la naiba, tocmai am dovedit că merită să luptăm pentru asta. Spune-mi că şi tu gîndeşti la fel.
Muşcîndu-şi buza de jos, ea se uită în altă parte şi începu să frămînte cordonul împletit al halatului. Suferința ei era vizibilă. Lucky îşi îmblînzi tonul.
- Spune-mi, ce nu merge?
- Sînt căsătorită.
- Nu cu el.
- Cu el, spuse ea accentuat. Numele noastre sînt pe certificatul de căsătorie. L-am semnat. în fața...
- Cum e cu „în fața lui Dumnezeu"? Cine e mai degrabă soțul tău? El sau eu?
- Cum îndrăzneşti să bagi religia în treaba asta? strigă ea supărată. Vrei să sugerezi că, întrucît m-ai cunoscut în sens biblic, poți avea pretenții mai mari asupra mea decît Greg? îşi aruncă părul spre spate. Ochii ei verzi erau furtunoşi. Dacă eşti căsătorit spiritual cu fiecare femeie cu care te-ai culcat, atunci eşti poligam!
înțepătura îşi atinse ținta şi Lucky înțelese că va fi inutil să continue acest raționament. Merita totuşi o încercare. Aceasta era o discuție în contradictoriu, pe care trebuia să o cîştige. Trebuia să se excludă toate împotrivirile.
- Tu nu-l iubeşti, afirmă el direct.
- Nu, nu-l iubesc. Dar sînt căsătorită cu el.
- Şi de ce? De ce te-ai căsătorit cu el, de la bun început? Nici el nu te iubeşte.
- La momentul acela, mi s-a părut că e un lucru bun.
- Aplaud mărețul tău gest, Devon, dar sînt sigur că nu vrei să-ți arunci fericirea şi să-ți petreci restul vieții cu un nenorocit ca el.
- Trebuie să rămîn căsătorită cu el, cel puțin pînă cînd iese din închisoare.
- S-a folosit de tine.
- Ştiu asta.
- E un ticălos.
- Ştiu şi asta.
- Ştii că-i vinovat? întrebă ei complet nedumerit. Ea scutură afirmativ din cap.
- Te-am mințit mai înainte. Sînt destul de sigură că | a făcut-o, La început, am crezut că e nevinovat. Mai | tîrziu, după ce a fost închis, am început să am I îndoieli.
- De ce?

- A refuzat să se bucure de căsătorie. A, mi-a spus că era spre binele meu. în felul acesta, a spus, dacă vreau să anulez căsătoria, o pot face mai uşor. M-am gîndit că se sacrifică singur. S-ar putea s-o mai facă şi acum.
Lucky clătină din cap.
- Se gîndea doar la el însuşi. Voia să poată anula căsătoria, cînd nu-i mai erai de folos. Pot paria că şi acum caută să găsească un mod de a întoarce în favoarea lui scandalul în legătură cu noi.
Ea lăsă capul în jos.
- în după-amiaza în care te-am întîlnit pe tine, am aflat că refuzase vizitele conjugale, un lucru despre care nici nu ştiam că există, pînă cînd am auzit-o pe soția unui alt deținut vorbind despre treaba asta. L-am confruntat pe Greg. Ne-am certat rău. N-am putut să înțeleg de ce respingea drepturile lui conjugale.
- Probabil pentru că nu era vinovat doar pentru o fărădelege ci şl de manipulare grosolană.
- Desigur.
Era greu pentru ea să recunoască asta. Dar Lucky se simțea şi mai frustrat. îşi băgă mîna în păr.
- De ce nu ai început acțiunea de divorț sau de anulare a căsătoriei?
- Pentru că şi eu m-am folosit de Greg, la fel de mult pe cît s-a folosit şi el de mine. Am folosit povestea lui ca să dau mai multă celebritate rubricii mele. Atunci, numele de Devon Haines a început să însemne ceva pentru ziar. Aşa că şi eu, la fel ca şi Greg, am profitat de pe urma căsătoriei.
- Devon, ai un talent incredibil. Rubrica ta ar fi avut succes oricum. De ce rămîi căsătorită?
- Pentru că eu îmi iau în serios răspunderile. Nu pot să-mi spăl, pur şi simplu, mîinile de o căsătorie doar pentru că nu-mi mai este folositoare, pentru că nu-mi mai convine.
El înlătură acest argument spunînd scurt:
- Rahat! Pur şi simplu, nu vrei să recunoşti că ai fost păcălită.
- Asta nu-i adevărat.
El înțelese, în urma respingerii ei instantanee şi dure, că nimerise bine.
- Tu trebuie întotdeauna să controlezi situația, să dispui. îți este imposibil să recunoşti că, de două ori, inima ta a fost aceea care i-a dictat rațiunii. Povestea plîngăreață a lui Greg te-a prins şi tu nu poți suporta asta. în loc să recunoşti că ai făcut o greşeală de judecată, ai să rămîi măritată cu el cu încăpățînare, doar ca să dovedeşti că ai avut dreptate.
- Atît timp cît există cea mai infimă posibilitate să fie nevinovat, eu nu-l pot părăsi, cît timp e în închisoare.
Blestemele lui Lucky erau îngrozitoare.
- Tu nu crezi că e nevinovat, cum nu cred nici eu.
- Ai spus că inima mea i-a dictat rațiunii, de două ori.
El se uită spre pat.

- Te-ai opus la fiecare pas, dar mă iubeşti şi o ştiu al naibii de bine. A existat o atracție între noi, din primul moment în care ne-am văzut. Ceea ce nu poți accepta e că eşti la fel de vulnerabilă în ce priveşte sexul.
- Nu vreau să ascult mascările...
- Doar nu vrei să ajungi o nimeni, slabă ca mama ta, total dependentă de soțul ei în orice privință. Bine. Frumos. Uite ce, Devon. Eu nu vreau să-mi şterg picioarele pe tine. Nu vreau o parteneră tăcută, supusă, în pat sau în afara lui.
- Am un soț.
- Nu asta-i problema. El n-a fost niciodată soțul tău, asta-i ce-am aflat azi dimineață. îl foloseşti doar ca o portiță de scăpare. Discuția este despre tine şi despre mine. 0 apucă de umeri. Vrei o carieră. Splendid. Ai una. Eu sînt total de acord. Dar ia-mă şi pe mine. Putem să ne avem unul pe celălalt şi să ne clădim ambele noastre cariere în mod corespunzător. Eu vreau copii. Mi-e teamă că greutatea acestei răspunderi cade asupra ta. Dar dacă ai consimți să porți copiii mei în pîntecele tău, te-aş ridica pe un piedestal şi aş realiza cea mai minunată experiență din viața ta.
îşi coborî vocea la o şoaptă obligatorie, tentantă.
- Ți-am simțit pasiunea pentru mine, Devon. Am gustat-o. Ştiu că există. Pune-ți brațele în jurul gîtului meu. Spune-mi că ai nevoie de mine. Recunoaşte că mă iubeşti.
- De două ori m-ai convins să-mi încalc jurămîntul de căsătorie. Nu-ți ajunge?
- Vreau să ne facem propriile jurăminte, jurăminte pe care trupurile noastre şi ie-au făcut deja. Jurăminte pe care nu le-ai făcut cu Greg şi cu nici un alt bărbat.
- Nu pot să te mai revăd, Lucky.
- Spune-mi că mă iubeşti.
- Nu pot.
- Asta din cauza felului în care a murit mama ta, nu-i aşa? întrebă ei.
Devon se dădu un pas înapoi.
- Ce spui?
- N-ai ascultat-o şi ea a murit. Tu îți asumi răspunderea pentru moartea ei.
- Da! strigă ea. Tu n-ai face la fel?
- Era infirmă? Bolnavă la pat? Legată de casă? Incapabilă să conducă maşina?
- Unde vrei s-ajungi?
- Ar fi putut să se ducă şi singură la doctor, Devon?
Ea se feri, iar el ştiu că nimerise la țintă.
- A aruncat vina asupra ta, pentru că viața ei fusese nefericită şi, într-un mod pervers, voia ca şi a ta să fie la fel. Probabil că voia să moară şi voia să facă asta cît se poate de dureros. în felul ăsta, se asigura c-o vei ține minte tot restul vieții tale. în acelaşi mod, te-al legat singură de Shelby.
- Ar putea să fie nevinovat.

- Dar nu este nevinovat.
- Dar dacă este...
- Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să-l salvezi de închisoare. îşi apăsă mîinile pe umerii ei. Devon, nu-ți poți asuma răspunderi pentru întreaga omenire. Nimeni nu ți-a cerut aşa ceva. Nu-ți poți sacrifica fericirea prezentă din cauza unor întîmplări din trecut sau pentru ceea ce s-ar putea întîmpla în viitor. Las-o baltă. Lasă-i baltă. îndreaptă-ți atenția spre cineva care are nevoie de tine, aici şi acum.
El nu rugase niciodată o femeie, pentru nimic. îi venea greu să o facă acum. Era împotriva naturii lui, era ceva la fel de diametral opus firii lui, ca zăpada față de junglă. Dar, după cum înțelesese deja, asta nu era o discuție pe care să o poată pierde. Viața lui depindea de ea.
- Nu arunca cel mai bun lucru care ni s-a întîmplaî fiecăruia dintre noi. Nu o face de dragul mîndriei sau a! principiilor, sau al oricărui alt motiv. Să nu faci asta, te implor, Devon, te rog să nu faci asta.
li prinse fața între mîini şi îi împinse capul puțin spre spate. Subliniind fiecare cuvînt, spuse:
- Spune-mi că mă iubeşti.
Ea se uită la ei, cu chipul chinuit şi emoționat, încet, începu să mişte capul dintr-o parte în alta, atît cît îi permiteau mîinile lui. Apoi, cu o voce sfîşiotoare, spuse:
- Nu pot. Te rog să nu-mi mai ceri aşa ceva.

20

Starea de spirit a lui Lucky nu se îmbunătăți, mai ales că fu prins într-o gîtuire de circulație, cînd se apropie de marginea oraşului Milton Point, El blestemă căldura verii, apusul de soare superb, soarta crudă. După ce stătu cîteva minute fierbînd în maşina decapotabilă, ieşi şi îi făcu semn unui camion de vite care trecea pe partea opusă, să oprească.
- Ce a provocat toată aiureala asta?
- O ciocnire teribilă în față, strigă ajutorul de şofer din'cabină. Două maşini. Ambulanțe. Patrula de autostradă şi polițişti locali. Tot tacîmul. S-ar putea să mai stai aici, prietene.
- Nu cred, mormăi Lucky, cînd se urcă din nou în Mustang. Se îndrepta spre locui acela, unde îşi va îneca toate gîndurile şi amintirile despre Devon Haines şi încăpățînarea ei fără sens, prostească, chiar dacă pentru asta i-ar trebui zece kile de whisky Jack Daniels.
în cele din urmă, fu în stare să manevreze Mustang-ul, scoțîndu-l de pe pistă, pe marginea autostrăzii. Spre furia altor conducători auto blocați pe şosea, el merse în viteză pe fîşia exterioară, încetinind abia cînd ajunse în apropierea locului accidentului, unde erau ambulanțele.
Spera că se va putea strecura fără să atragă atenția, dar norocul său legendar îl părăsise. Unul dintre ofițeri îi opri şi se apropie de maşina lui. Lucky îl recunoscu. Era unui din adjuncții şerifului local.

- La naiba.
- Hei, Lucky, mi-am închipuit că tu eşti, strigă adjunctul cînd era încă la oarecare distanță. Stai pe loc, ordonă el.
- Dar...
- Aşteaptă acolo. Ofițerul se întoarse şi alergă spre un grup de alte oficialități.
Lucky răsuflă neliniştit. De ce dracu era reținut? Tocmai se hotărîse să nu asculte de ordinul adjunctului, cînd îl observă pe Pat Bush desprinzîndu-se din grupul de ofițeri.
- Pat, strigă el, scoate-mă din...
- Lucky.
Figura sumbră a lui Pat şi vocea lui şoptită nu se potriveau situației. De obicei, Pat ținea în mînă asemenea probleme cu detaşare profesională. Nerăbdarea lui Lucky se transformă în curiozitate.
- Ce se întîmplă?
- Trage maşina acolo. Trebuie să vorbesc cu tine.
- Care-i problema? Lucky puse frîna de mînă şi coborî. Ceva nu era deloc în regulă, aici. Lui Pat îi venea foarte greu să-l privească în ochi, iar Lucky nu-şi dădea seama de ce avea această comportare stranie. Situația lui fusese clarificată în privința acuzației de incendiere.
Alarmat, el privi dincolo de Pat spre maşinile distruse şi se linişti, pentru că nu recunoscu nici una dintre maşinile implicate în accident.
- Doamne Dumnezeule, Pat. M-ai făcut să mă gîndesc că una dintre...
Pat puse o mînă consolatoare pe brațul lui. El şi Pat schimbară priviri pline de înțeles. Atunci, Lucky scutură mîna lui Pat şi porni în fugă.
- Lucky! Pat îl apucă de cămaşă.
- Cine-i?
- Tanya.
Pieptul lui Lucky se strînse dureros, coastele vrînd parcă să se sfărîme sub presiunea nedumeririi sale.
- Tanya? zise el. E rănită? Pat îşi lăsă ochii în jos.
- Nu se poate! spuse Lucky, negînd înțelesul gestului tăcut al lui Pat. Era de neînchipuit. Alergă spre ambulanțe, lovind cu coatele pe oricine îndrăznea să-i aţină calea.
Făcîndu-şi loc prin mulțime, el văzu că o femeie era îngrijită de infirmieri. Cînd îi auzi gemetele, simți un val de uşurare. Dar cînd se apropie mai mult, văzu că părul ei nu avea culoarea potrivită. Uitîndu-se înnebunit în jur, mai văzu o targa pliabilă. Era urcată într-o ambulanță. Un sac negru fusese legat pe ea. Alergă înainte.
Pat îi ieşi în cale şi se luptă să-l oprească.
- Dă-mi drumul, urlă el.
- N-ar ajuta la nimic s-o vezi acum, Lucky.
- Pleacă din calea mea! Urlînd ca un taur înfuriat, îl învinse pe bărbatul mai în vîrstă, îl împinse într-o parte şi se repezi la spateie ambulanței.

Infirmierii speriați protestară vag, cînd el îi împinse în lături, dar ferocitatea expresiei lui era intimidantă şi se dădură înapoi. Lucky întinse mîna şi trase fermoarul sacului de plastic negru.
După o privire lungă, neîncrezătoare, Lucky închise ochii strîns şi se răsuci. Pat făcu semn infirmierilor, să-şi continue treaba. Lucky nici măcar nu reacționa, cînd uşile ambulanței fură închise şi maşina porni.
- Te simți bine?
Lucky se uită la Pat dar de fapt nu vedea nimic, decît fața albă a cumnatei sale.
- Nu e posibil.
Pat dădu din cap, ca şi cînd ar fi fost de acord.
- Tocmai eram gata să-l anunț pe Chase de accident şi să-i spun să întîmpine ambulanța la spital.
Pieptul lul Lucky se umflă. Simțea că o țeapă fierbinte îi străpungea inima. Se gîndea că s-ar putea să vomite.
- Nu. Asta-i o chestiune de familie. Mă duc eu. Şi nimeni altcineva nu ie va da de ştire, nici mamei, nici surorii mele, ai înțeles?
- Lucky, nu e momentul să...
- Ai înțeles? Pat renunță.
- Bine. Dacă aşa vrei tu...
- Aşa vreau eu.
- De îndată ce se limpezeşte aici, vin şi eu la voi acasă.
Lucky nu-l auzi. Se îndrepta deja spre maşina lui. Era o distanță mică de la locul accidentului la birourile Companiei de Foraj Tyler. Pe de altă parte, i se păru drumul cel mai lung pe care-l făcuse vreodată. Pe de alta, ajunse acolo prea repede, înainte de a găsi vorbele pe care trebuia să le spună.
Maşina lui Chase era parcată afară, în față. Lucky deschise portiera Mustang-ului. I se păru că aceasta cîntăreşte o tonă. în drum spre birou, îl întîlni pe Chase care ieşea.
- Hei, unde-ai fost toată ziua? Mama a zis că ai piecat devreme, dimineața, şi n-ai mai fost văzut de atunci. Era vizibil grăbit şi nu-i dădu timp lui Lucky să-i răspundă. George Young a sunat şi vrea să ştie cînd avem de gînd să plătim împrumutul. Fiul de cățea continuă să ne preseze, indiferent dacă incendiu! a fost provocat de noi sau nu. Am auzit de la cineva de la tribunal că Micul Alvin şi Jack Ed şi-au recunoscut amîndoi, azi, vina de a fi provocat incendiul şi vor fi condamnați în cursul săptămînii viitoare. Am discutat şi cu tipul de la compania de asigurări, timp de două ore şi jumătate. Slavă Domnului că am plătit ratele alea. Am să-ți spun mai tîrziu despre toate astea. Trebuie să mă întîlnesc cu Tanya la...
- Chase, aşteaptă o clipă.
Puse mîna pe umărul fratelui său, oprindu-l la jumătatea drumului în jos, pe scară. Buzele începură să-i tremure, iar imaginea lui Chase deveni neclară din cauza lacrimilor. Vocea lui Lucky se sparse. Fără succes, îşi drese glasul.

- Chase...
Doamne, cum să-i spui unui bărbat că femeia pe care o iubea şi copilul pe care-l purta ea muriseră?
A ooua zi dimineața, Marcie Johns fu mutată la terapie intensivă într-o rezervă obişnuită a Spitalului Metodist Sf. Luca. Suferise o contuzie la cap, un braț şi clavicula îi fuseseră rupte şi mai avea şi alte traumatisme, dar nici una dintre răni nu fusese critică.
Era considerată norocoasă, întrucît conducătorul celuilalt vehicol implicat în accident, un student la universitatea tehnică Texas, venit acasă pentru vacanța de vară, şi pasagera lui Marcie, Tanya Tyler, fuseseră ucişi. Studentul trecuse peste stopul roşu şi lovise în. plin, din lateral, maşina lui Marcie. Majoritatea considerau o blnecuvîntare faptul că studentul şi Tanya muriseră imediat după ciocnire.
Lucky ar fi vrut să lovească pe oricine spunea un asemenea iucru şi era bucuros că, pînă atunci, nimeni -nu-i spusese o asemenea grozăvie absurdă lui Chase.
Fratele lui nu mai era el însuşi. Acționa ca un nebun. Un pic de iraționalism era justificat, dar cînd anunțase că se duce ia spital să vorbească cu Marcie, ceilalți membri ai familiei lui fuseseră şocați şi încercaseră să-l facă să se răzgîndească. Nici o metodă de convingere n-a putut totuşi să-i schimbe părerea, aşa încît Laurie îl instruise pe Lucky să se ducă împreună cu fratele lul şi „să aibă grijă de el".
Au mers împreună pe coridorul spitalului, spre camera în care era domnişoara Johns.
- De ce eşti atît de înclinat să o vezi? întrebă | liniştit Lucky, sperînd că, măcar acum, Chase îşi va I schimba părerea. Dacă cineva ne prinde la ea, o să j ne arunce afară de-aici. Ea e încă într-o stare gravă şi | nu are voie să primească vizite.
Chase mergea cu pasul hotărît al unui profet în misiune. Deschise uşa şi intră în camera întunecată. Lucky, după o privire rapidă peste umăr, intră în urma lui. îşi amintea vag de Marcie Johns din liceu, iar acum o ştia doar din vedere. Era o femeie atrăgătoare, dar uitîndu-te acum la ea, nu mai puteai spune acelaşi lucru.
în ciuda faptului că purtase centura de siguranță, fusese proiectată în parbriz cu suficientă forță ca să se învinețească şi să-şi rănească fața. Ambii ochi îi erau învinețiți. Nasul şi buzele îi erau grotesc de umflate, iar pe umăr avea un gips care îi ținea ridicat brațul fracturat.
Lucky fu mişcat pînă la lacrimi.
- Chase, pentru numele lui Dumnezeu, să ieşim' de aici. N-ar trebui s-o deranjăm.
Vorbise atît de încet, încît vorbele lui abia se auzeau, dar ea le auzi şi deschise ochii. Cînd îl văzu pe Chase, ea gemu şi făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să întindă mîna spre el.

- Chase, îmi pare rău, şuieră ea. Atît de rău. Probabil i se spusese că pasagera nu supra-
vieţuise. Oricum, avea să afle, mai devreme sau mai tîrziu, dar lui Lucky i se păru că mai tîrziu ar fi fost de preferat. îngrijorarea mentală nu putea fi bună pentru procesul de vindecare a trupului ei.
- Noi... nici măcar nu l-am văzut. Vocea ei era subţire şi slabă. A fost doar... un zgomot... şi...
Chase se lăsă pe scaunul de lîngă patul ei. Trăsăturile lui erau distorsionate de durere. Se părea că iNse sculptaseră nişte riduri peste noapte. în regi mea de sub ochi, era aproape la fel de negru ca şi Ivia.cie. Părul lui negru era în dezordine. Nu se bărbierise.
- Vreau să ştiu despre... Tanya, spuse el, vocea lui frîngîndu-se la rostirea numelui ei. în ce stare de spirit era? Ce spunea? Care au fost ultimele ei cuvinte?
Lucky gemu.
- Chase, nu-ţi face singur una ca asta,
Chase, nervos, dădu jos mîna pe care Lucky i-o pusese pe umăr.
- Spune-mi, Marcie, ce făcea, ce spunea, cînd... cînd nenorocitul ăla a omorît-o?
Lucky îşi lăsă fruntea într-o mînă şi îşi masă tîmplele cu degetul mare şi cel mijlociu. I se strîngeau intestinele. Nici nu-şi putea închipui iadul prin care trecea Chase.
Sau poate că da. Dar dacă Devon ar fi fost ucisă ieri? Dacă, după ce o părăsise furios, ea ar fi ieşit şi ar fi fost omorîtă inutil de un şofer care trecea peste un stop roşu? N-ar acţiona şi ei la fel de neobişnuit ca şi Chase? Nu s-ar blestema că nu-i spusese încă o dată că o iubeşte, orice-ar fi?
- Tanya rîdea, şopti Marcie. Medicamentele calmante îi făcuseră vorbirea lentă şi nesigură. Chase se agăţa de fiecare cuvînt pe care ea îl putea rosti. Vorbeam despre casă. Ea... era atît de emoţionată de... de casă.
- Am să cumpăr casa aia! Chase se uită în sus la Lucky, cu ochii nebuni şi neclari. Să cumperi casa aia pentru mine. Ea voia casa, o s-o aibă.
- Chase!
- Să cumperi afurisita aia de casă, urlă el. Vrei să faci atîta lucru pentru mine, te rog, fără să mă contrazici?
- Bine. Nu era acum momentul să-l supere, deşi cererea fratelui său nu avea nici un sens. Dar oare i se putea cere unui bărbat care tocmai şi-a pierdut familia să aibă sens? La naiba, nu.
- Exact înainte de a intra... în intersecţie, m-a întrebat ce culoare cred... Marcie se opri, se strîmbă de durere... în ce culoare ar trebui să vopsească dormitorul copilului.
Chase îşi prinse capul în mîini.
- Isuse. Lacrimile i se scurgeau printre degete şi alunecau pe dosul mîinilor lui.

- Chase, şopti ea, mă învinovăţeşti pe mine? Ţinînd mîinile pe ochi, el clătină din cap.
- Nu, Marcie, nu. Dau vina pe Dumnezeu. El a omorît-o. El mi-a ucis copilul.
De ce? De ce? Am iubit-o atît de mult. Am iubit-o. Vocea i se frînse în hohote de plîns.
Lucky se apropie de el şi puse din nou o mînă mîngîietoare pe umerii lui, care se scuturau. Lacrimile îi distorsionau şi lui vederea. Un timp, rămaseră tăcuţi. El îşi dădu seama, cîteva minute mai tîrziu, că, din fericire, Marcie căzuse din nou în stare de incon-sJentă. ^
- Chase, ar fi mai bine să plecăm, acum.
La început, Chase părea că nu auzise, dar treptat îşi trase mîinile în jos de pe faţa umedă, răvăşită şi se ridică.
- Comandă nişte flori pentru Marcie, îi zise lui Lucky înainte de a părăsi camera.
- Sigur. Ce vrei să scriu pe cartea de vizită? Vrei să fie exclusiv de la tine sau de la toţi din...
El rămase nemişcat, cînd o zări pe Devon stînd în capătul coridorului spitalului.
Chase urmări privirea uluită a fratelui său. Devon înainta ca să-i întîlnească. Ochii ei se mutau de la Lucky la Chase.
- Sage m-a sunat azi dimineaţă, devreme, îi spuse ea, surprinzîndu-l pe Lucky. Nu ştiuse că sora sa o sunase pe Devon. Am sosit aici imediat ce-am putut.
Nu pot crede, Chase.
Intinzînd mîna, ea i-o luă pe a lui Chase, strîn-gîndu-i-o cu putere.
- Tanya te plăcea. Ea te admira. Zîmbetul lui Devon era dulce şi înlăcrimat.
- Şi eu o plăceam. Foarte mult.
- Şi eu la fel. Chase nu se scuză pentru vocea lui sau pentru lacrimile pe care continua să le verse în mod deschis. Ba chiar se părea că nu-şi dădea seama de ele. Li se adresă amîndurora.
- Mă duc la apartament, acum.
- Mama te aşteaptă să te întorci acasă.
- Am nevoie să fiu singur un timp, printre lucrurile Tanyei. Spune-i mamei că am să vin mai tîrziu.
Lucky nu era chiar atît de sigur că Chase trebuia să rămînă singur, dar nu putea nicicum să se bată cu el ca să-l facă să-şi schimbe părerea. îl urmări j apropiindu-se de ascensor. Mişcîndu-se ca un automat, apăsă pe buton. Uşile se deschiseră instantaneu iar el intră înăuntru. Uşile se închiseră.
- Arată complet distrus, Lucky. O să fie în regulă? Lucky se uită la Devon, care stătuse liniştită alături
de el.
- Mă îndoiesc. Dar nu pot face nimic în treaba asta.
- Nimic altceva decît ce ai făcut deja. Sînt sigur că e o uşurare pentru el să ştie că are sprijinul tău.

- Poate, aşa sper şi eu. Are nevoie să găsească reconfortare unde se poate. Flămînd să o vadă, el căscă gura la ea, fără | scuze. Părul ei părea că are o nuanță mai închisă, mai adîncă, de roşu, pe fondul rochiei negre şi al feței palide. în lumina rece, fluorescentă, ochii ei apăreau excepțional de verzi. Erau strălucitori de lacrimi.
- Ai făcut bine că ai venit, Devon.
- Am vrut să vin.
- De unde ai ştiut unde să ne găseşti?
- Am fost întîi acasă la voi. Sage a zis că tocmai ai plecat şi că tu şi Chase eraţi în drum spre spital.
Făcu un gest spre ascensoare.
- Fiindcă Chase a luat maşina, pot să te rog să mă duci pînă acasă?
- Desigur.
Se urcară în primul ascensor liber şi coborîră în tăcere. Lucky nu-şi putea lua ochii de la ea. I se părea că trecuseră un milion de ani de cînd o ținuse în brațe, de cînd făcuse dragoste fierbinte cu ea; totuşi, fusese abia ieri.
Ieri. Douăzeci şi patru de" ore. în acest răstimp, se modificase cursul unor vieți, se sfărîmaseră visuri, se pierduseră iubiri. Viața e scurtă.
El se opri brusc pe cărarea mărginită cu plante, care şerpuia printr-o curte ce lega complexul spitalului de locul de parcare.
- Devon. El îi luă umerii între mîini şi o întoarse cu fața spre el. Am să mă lupt cu orice sau oricine va trebui, ca să fiu cu tine tot restul vieții mele, chiar dacă ar însemna să mă lupt cu tine, mai întîi. Viața e prea al naibii de scurtă şi de prețioasă, ca să pierdem fie şi o singură zi în durere şi nefericire. Ascultă-mă. Te iubesc, se jură el, ținînd-o strîns cu mîinile încordate. Spre consternarea lui, emoțiile care creşteau în el se manifestau din nou cu lacrimi. Supărarea de pe urma pierderii Tanyei, durerea pentru suferința fratelui său, tristețea pentru pierderea moştenitorului familiei Tyler care nu va mai cunoaşte viața, dragostea pentru Devon, toate îl copleşiseră. Nu mai putea respira, din cauza ghearei ce o simțea strîngîndu-i inima.
Ea oftă cînd îi văzu nefericirea, apoi îşi puse brațul în jurul taliei lui şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.
- Am nevoie de tine, îi şopti ea cu sinceritate. Te iubesc.
Se uniră într-o îmbrățişare fierbinte. Iar după ce se sărutară, plînseră împreună.

Epilog

Lucky intră în casă pe uşa din față. - Alo! E cineva acasă?
Nu primi nici un răspuns. Mama ieşise. De cînd era la universitate, la Austin, Sage venea acasă doar. în vacanțe şi, uneori, ia sfîrşit de săptămînă. Dar maşinuța roşie a lui Devon era pe alee, aşa că ea trebuia să fie acasă.
Atunci auzi sunetul familiar al consolei computerului ei. Zîmbind, merse după acel zgomot spre spatele casei. Camera de lucru a lui Laurie fusese transformată în birou pentru Devon. Modificarea avusese loc în timp ce

Lucky şi ea erau plecați în luna de miere; Laurie le făcuse surpriza, la întoarcerea lor.
- Eu nu mai pot să cos prea mult, din cauza artritei, îi spusese Laurie lui Devon, cînd aceasta protestase față de atîta generozitate. Spațiul se pierdea degeaba.
în ultimele cîteva luni, Devon o transformase în camera ei, umplînd-o cu reviste şi cărți de beletristică şi de ştiință, pe care !e folosea ca material documentar sau pentru simpla plăcere de a citi. Contribuția lui Sage fusese un calendar de perete cu cîte un semi-nud de bărbat în fiecare lună. Cînd Lucky amenințase că dă jos „acea porcărie perversă", Devon se lansase într-o tiradă în care deplîngea duplicitatea, iar Sage amenințase că-i taie mîna dacă încearcă să facă aşa ceva.
Tragedia morții Tanyei şi plecarea ulterioară a lui Sage la Austin îl împiedicaseră pe Lucky să sugereze măcar ca el şi Devon să-şi stabilească un cămin în altă parte. După nunta lor liniştită, în familie, s-au mutat în casa cea mare, alături de Laurie. Lucky era bucuros de acest aranjament şi se părea că şi lui Devon îi plăcea.
Cele trei femei din viața lui se înțelegeau foarte bine. Lui Devon îi plăcea să aibă o soră mai mică, iar Laurie revărsa asupra lui Devon căldura şl afecțiunea pe care mama ei, neatentă, nu i le arătase niciodată.
Lucky bătu la uşa biroului, dar, neprimind nici un răspuns, deschise uşa. Aşa cum bănuise, ea era cufundată în literele verzi pe care le bătea în monitorul negru a! terminalului.
Căştile de la urechi îi spărgeau timpanele cu muzică. Gustul ei în acest domeniu era eclectic, îi plăcea totul, de la Mozart la Madonna. El considera că era o nebunie să foloseşti muzica pentru a înlătura zgomotele din jur, dar asta era una dintre idiosincrasiile soției lui, care îl intrigaseră. Contradicțiile ei îl atrăseseră de la început.
îi făcu semn cu mîna, ca apariția lui bruscă să nu o sperie. Cînd îi observă în raza ei de vedere periferică, întoarse capul, zîmbi şi îşi scoase căştile de la urechi.
- Bună. De cît timp stai acolo?
El se îndreptă spre ea şi îi depuse un sărut pe frunte.
- Aproape cît îi trebuie unui trandafir să se ofilească.
De la spate, scoase un singur trandafir galben. Ochii ei se luminară de plăcere cînd îl acceptă şi îşi trecu peste buze petalele moi, răcoroase.
- Ți-ai amintit.
- Acum şase luni, ai devenit doamna Lucky Tyler.
- Doar douăsprezece ore după ce încetasem de a mai fi doamna Greg Shelby.
- Ssst! Mama se încruntă, cînd se folosesc vorbe urîte în casa asta.
Lucky nu avea nici un gînd bun despre primul soț al lui Devon. Ținîndu-se de cuvînt, în ziua în care aflase că Greg ieşise din închisoare, plecase la Dallas

şi, după o informație, îl descoperi în aeroportul Dallas/ | Fort Worth, gata, pe ascuns, să se urce într-o cursă
internațională. Lucky se angaja într-o bătaie cu el. Manevrase chiar în aşa fel ca Greg să dea primul pumn. El nu-i adusese chiar atît de mari neplăceri fizice pe cît ar fi putut sau ar fi dorit, dar scandalul a alertat paza aeroportului. Cînd li s-a spus că Shelby era ieşit condiționat din închisoare şi gata să părăsească țara, anunțaseră poliția, care a contracarat planurile lui Greg de a se retrage în Elveția cu averea obținută ilegal şi pe care o depusese acolo în bancă.
In confuzia ce a urmat, Lucky reuşi să o şteargă, neidentificat. El nu spuse nimănui că el fusese instrumentul celei de a doua arestări a iui Greg, nici măcar lui Devon, deşi ar fi dorit ca ea să ştie că o răzbunase. Trebuise să se mulțumească cu satisfacția personală pe care o avusese că făcuse să-i curgă sîngele lui Shelby.
Acum, o dădu deoparte pe Devon de pe scaunul ei, se aşeză el acolo şi o trase în brațe. Ea îl întrebă:
- Crezi că sînt o femeie uşoară neobrăzată, pentru că am obținut o anulare rapidă, într-o singură zi, iar a doua zi m-am căsătorit cu altul?
- E ruşinos, mîrîi el, lîngă gîtul ei.
- Opreşte-te, oficial încă mai lucrez.
- Despre ce este articolul ăsta?
El o încurajase să continue să lucreze la ziar, aşa încît ea făcuse o înțelegere cu editorul să lucreze în afara redacției şi să-şi trimită materialele săptămînal. Lucky se uită pe ecran, dar literele verzi îi apăreau întotdeauna de parcă erau greceşti.
- Despre o pierdere grea.
Răspunsul ei, rostit blînd, îl făcu să-şi întoarcă din nou privirea spre ea.
- Tu ai, desigur, o experiență de primă mînă pe care să-ți bazezi teoriile, nu-i aşa?
- L-ai văzut azi?
Lucky aprobă din cap. Cu toții erau preocupați de Chase şi de declinul lui emoțional continuu, .de la moartea Tanyei.
- Şi-a făcut apariția la birou, azi dimineață. -Şi?
- Iar era beat.
- Opt luni şi încă n-a început să se vindece, remarcă .Devon cu tristețe, în timp ce studia petalele trandafirului ei. Crezi că o să depăşească vreodată situația?
- Nu, zise Lucky, candid. Cred că, maximum ce putem spera este să poată învăța să facă față durerii sale şi să ducă din nou o viață normală.
Expresia ei tristă reflecta considerația pe care începuse să o aibă față de cumnatul ei. Lui Lucky îi plăcea şi lucrul acesta la ea. Ea absorbise toate preocupările familiei lui. Necazurile şi bucuriile lor deveniseră şi ale ei. Le punea la inimă. Viața de familie, cu toate binecuvîntările şi necazurile ei, era ceva nou pentru ea, dar ea înflorise în acest mediu.

Adesea, plîngea cu Laurie pierderea primului ei nepot. Sage îi încredința lui Devon secrete pe care le ținea departe de restul familiei.
Devon a sărbătorit alături de el, ziua în care potolise temporar banca, în privința împrumutului, şi îi oferea sprijin moral în situația cînd afacerile încă nu-i mergeau, în ciuda înlocuirii echipamentelor pierdute în timpul incendiului. Compania de Foraj Tyler nu mai obținuse alte contracte, după cel din Louisiana.
Chase era nefolositor, imobilizat de durerea lui. Lucky rămăsese cu răspunderea de a încerca să salveze un vapor care se scufunda. încrederea lui Devon că el putea face acest lucru, îi sporea hotărîrea, cînd aceasta aproape că se pierdea.
- E îngrozitor pentru el să fie atît de nefericit, să-şi risipească viața în felul acesta, murmură ea acum. îngrozitor.
- Nici n-a intrat vreodată în casa aia pe care m-a pus s-o cumpăr pentru el. Stă, pur şi simplu, aşa, goală. El se scaldă în mizerie şi supărare, în apartamentul ăla pe care l-a împărțit cu Tanya.
- Ce-am putea face să-i ajutăm?
- Tare aş vrea să ştiu şi eu. Criticile şi morala nu-l fac decît mai răutăcios şi defensiv. Simpatia îl înfurie. Şi o să-şi găsească moartea tot călărind pe taurii ăia. E prea în vîrstă pentru rodeo.
- Poate că asta şi vrea, spuse Devon, cu părere de rău. Să moară. Călăritul de tauri este doar o formă de sinucidere la voia soartei.
- Doamne! Lucky îşi strînse brațele în jurul taliei ei şi îşi frecă nasul de pieptul ei. Pot să înțeleg cît de distrugătoare poate fi situația pentru el. Dacă ar fi să te pierd vreodată...
- Dar n-o să se întîmple.
- Te-am pierdut, după prima noastră noapte împreună. Aproape că înnebunisem pînă ce te-am găsit din nou. Şi asta a ținut doar o săptămînă.
Ea se aplecă pe spate şi se uită întrebătoare la el.
- Era să înnebuneşti? Asta nu mi-ai spus niciodată.
în ciuda pierderii dureroase suferite de fratele său şi a stării proaste a afacerilor, Lucky era totuşi un tînăr însurățel şi se comporta adesea ca un mire. Asta includea faptul că-şi tachina mireasa.
- Mai sînt multe pe care nu ți le-am spus încă, lungi ei vorbele.
- A, daa?
- Da.
- Ca de pildă? întrebă ea.
- Ca de pildă, ce al naibii de sexy arăți cînd porți ochelarii.
Ea se uită cruciş, pe sub lentile.
- Băieții nu ie fac curte fetelor care poartă ochelari, adăugă ea.
- Eu le făceam curte tuturor fetelor.
- Aşa am auzit şi eu.
O trase mai aproape şi o sărută cu tot mai multă aprindere, despărțindu-i buzele cu limba. Nasturii ei de la bluză nu constituiau o problemă prea mare

pentru degetele lui îndemînatice. în timp ce sînii ei îi umpleau mîinile care îi modelau blînd, ea îl mîngîia pe coapse. Eliberîndu-l de pantaloni, ea folosi petalele trandafirului în scopuri erotice.
- Mulțumesc pentru floare, toarse ea, în timp ce învîrtea delicat coada trandafirului.
- Te-am învățat prea bine, şopti el, trăgînd repede aer în piept, la senzația gîdilitoare.
- Ce vrei să spui?
- Vreau să spun că nu cred că de data asta o să reuşim să ajungem sus în dormitor.
Ridicîndu-se din brațele lui, ea se culcă jos pe covor şi îl trase şi pe el peste ea. Cîteva minute mai tîrziu, stăteau culcați, gîfîind amîndoi, printre haine mototolite, petale de trandafir turtite şi trupuri goale aburite.
Proptindu-se într-un cot, el zîmbi spre ea.
- E al naibii mai bine să facem asta, decît să scrii, nu?
Devon îi luă o mînă lui, îi sărută palma şi o puse lîngă sînul ei stîng, care palpita.
- Simți? Te iubesc cu fiecare bătaie a inimii şi nu ştiu ce m-aş face fără tine.
El o privi în ochi, văzînd în adîncimea lor verde dragostea care o oglindea pe a lui. Era inteligentă, sensibilă, iubitoare, minunată, sexy şi mai arzătoare în pat decît o petardă.
- La naiba, spuse ei, oftînd mulțumit, nu-i de mirare că-mi spun Lucky, Norocosul.

SFÎRŞIT